Loveswept
Kay Hooper
Dragoste
la prima vedere

Loveswept

Kay Hooper

Dragoste la prima vedere

Traducere de Diana Perșa

Editura MIRON
București

Pepper's Way
by Kay Hooper

© copyright 1994 by
Kay Hooper

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

Loveswept

Kay Hooper

Dragoste la prima vedere

ISBN 973-95057-3-3

Capitolul 1

Caut bărbat. *Mai înalt de un metru şi optzeci de centimetri şi cîntărind cel puţin o sută de kilograme. Trebuie să deţină în proprietate o casă încăpătoare şi mult teren. Trebuie să iubească animalele. Trebuie să aibă o slujbă cu program flexibil. De preferinţă necăsătorit. Sunaţi la Pepper.*

N-ar fi dat anunţului nici un pic de atenţie, dacă l-ar fi găsit la rubrica de anunţuri personale al vreunui magazin obscur. Era tipic pentru acel gen de publicaţie. Şi totuşi... Thor citi anunţul a cincea oară în tot atîtea minute. Ei bine, el întrunea toate condiţiile. Şi murea de curiozitate să

afle ce fel de femeie e-n stare să plaseze un astfel de anunţ într-un mare cotidian.

Săptămîna aceasta văzuse zilnic anunţul şi devenise din ce în ce mai curios. Şi cum ştia foarte bine că ziarul, în care anunţul este publicat, nu se adresa inimilor singuratice sau autorilor de glume, nu se putea opri să nu se-ntrebe despre ce putea fi vorba. Poate o bombă publicitară. Asta ar fi trebuit să fie. Dacă nu era... ei bine, atunci ce însemna?

El avea două defecte majore, amîndouă total nepotrivite cu profesiunea sa: curiozitatea şi atracţia pentru absurd. Oftînd, luă receptorul şi formă numărul tipărit sub numele de Pepper.

– Alo?

Era o voce dulce, copilărească, pe moment plină de suspiciune. Suna de parcă ar fi fost posibil ca ea să aibă cinci ani... la următoarea aniversare.

– Pepper? întrebă el cu prudenţă.

– Da? Neîndoielnic, acum era îngrijorată.

– Sun în legătură cu anunţul, începu Thor.

– Oh, Doamne, încă unul! Ascultă, mîine retrag anunţul, aşa că las-o baltă. Am ascultat prea multe sugestii obscene toată săptămîna, m-am săturat! Deci, oricine-ai fi, debitează-ţi spiritele-n altă parte!

Vocea, reflectă el, era tot dulce şi copilăreas-

că, dar cea care vorbea, sigur nu era o fetiţă. Curiozitatea crescu. Îi spuse cu blîndeţe:

– N-am sunat ca să fac sugestii obscene.

– Nu? Atunci ce doreşti? ceru ea imperativ.

– Credeam că este vorba despre ceea ce tu doreşti, murmură el. Un bărbat mai înalt de un metru şi optzeci de centimetri, de cel puţin o sută de kilograme, şi aşa mai departe...

– Corespunzi? întrebă ea, încă suspicioasă.

– Da.

– Ce vîrstă ai?

– Ce importanţă are?

Ea oftă iritată.

– Am primit nişte telefoane de la elevi de liceu, mijlocaşi la fotbal, şi nu mi-a plăcut nici una dintre întrebările lor.

– Am depăşit vîrsta liceului, categoric, spuse, apoi fără să vrea, întrebă: Ce ţi-au spus?

Evident întristată, ea zise:

– Ei bine, unul dintre ei m-a întrebat dacă-mi place cureaua. Celelalte întrebări nu pot fi reproduse.

Încercînd să nu rîdă, Thor spuse:

– Anunţul tău este puţin cam... sugestiv.

– Da? Dar am pierdut atîta timp pînă l-am conceput astfel, ca să obţin efectul adecvat!

– Efectul pe care l-ai obţinut este departe de a fi adecvat. Apropo, la ce se referă, de fapt,

anunţul tău? Te rog să remarci, adăugă el cu un glas virtuos, că nu mă hazardez să trag concluzii.

– Pariez că te-ai hazardat destul, înainte să formezi numărul, bombăni ea, apoi oftă din nou. De fapt... la cîinele meu.

– La cîinele tău? Vocea lui Thor suna ca un ecou.

– Îhî. A aflat proprietarul. Ştia că am un cîine, dar s-a certat cu mine săptămîna trecută. Spunea ceva despre faptul că nu-mi dau seama că s-a săturat pînă peste cap. Oricum, nu mai am cum să-mi ţin cîinele în acest apartament.

– Înţeleg. Pentru Thor lucrurile deveneau limpezi. Şi de aceea ai dat un anunţ, prin care cauţi un bărbat solid, cu o casă la ţară?

– Desigur. Părea uşurată. Vreau să spun, un om mic de statură s-ar simţi intimidat de un dobe, nu crezi?

Thor, care pe moment nu-şi putu contura în minte imaginea unui dobe, aprobă din toată inima.

– Bineînţeles, presupun că vei dori să ştii cît de mare este casa mea.

– Vrei să spui că eşti interesat?

– Desigur.

Thor privi în jur prin camera sa de zi, largă, spaţioasă, în timp ce-o auzea pe menajeră zdrăngănind cratiţile în bucătărie. Ei bine, ar putea să

ţină cîinele pe afară; oricum avea nevoie de un cîine de pază. Vocea ei îl intriga; s-ar fi oferit să aibă grijă şi de un tigru din Bengal, dacă ea i-ar fi cerut-o.

– Vrei să vinzi cîinele tău...

– Oh, nu! N-aş face aşa ceva!

Deci dorea să găsească un cămin convenabil pentru cîinele ei. E curios faptul că oamenii se simt mai bine dacă-şi dau animalele cadou decît dacă le vînd.

– Înţeleg... Ezită. Scuză-mă, dar nu mi-ai spus numele cel mic...

– Oh, toată lumea-mi spune Pepper, îl asigură voioasă. Apropo, tu cine eşti?

Thor se trezi zîmbind.

– Thornton Spicer. Prietenii îmi spun Thor.

– Pariez că ai părul roşu.

Surprins, el îi confirmă bănuiala.

– Da, am, dar cum de ştii asta?

– Vikingii, spuse ea criptic, apoi continuă ca şi cum n-ar mai fi fost necesare şi alte explicaţii. Ai o casă mare?

– Patru dormitoare, două băi, sufragerie, birou, bibliotecă...

– Sună perfect. Pămînt?

– Cincisprezece acri.

Era din ce în ce mai amuzant. Îşi impunea să nu dezvolte o imagine mentală a lui Pepper; în-

totdeauna cînd o făcea era dezamăgit. Desigur, mintea sa creiona deja cu febrilitate. Pepper, decise el în mod arbitrar, avea cam un metru şi cincizeci de centimetri înălţime, părul blond şi ochii mari, albaştri. Comandă minţii sale să nu fie atît de al naibii de sigură. Ea probabil că avea puţin sub un metru şi optzeci de centimetri înălţime, părul negru şi mai de mult jucase hochei.

– Perfect! Oh, dar mai bine...

– Să văd cîinele, concluzionă Thor sec. Da, poate ar fi mai bine. Tot am eu treabă în oraş după-amiază; dacă-mi vei spune unde locuieşti, pot trece pe acolo.

Ea îi dădu indicaţii atît de clare şi precise despre locul unde se găsea apartamentul în care locuia, încît îl surprinse; înainte îi păruse puţin cam prostuţă. Dar ea termină cu: „Nu se poate să nu nimereşti" – care-l determină să-şi piardă pe loc încrederea în aceste indicaţii. Promise totuşi că va trece cam pe la ora trei.

Înainte ca ea să poată răspunde, se auzi un trosnet puternic, iar ea spuse în grabă:

– Oh, Ceruri! Brutus! Ce faci! Uite ce-ai făcut! Uf, te aştept la trei.

Thor se trezi ascultînd tonul, şi presupuse, amuzat, că doar ultima propoziţie îi era adresată. Puse receptorul în furcă şi rîse pe-nfundate. Ei bine, cu siguranţă va fi interesantă întîlnirea cu

Pepper. Şi chiar avea nevoie de un cîine de pază. Aprecie în minte dimensiunile unui dobe. În orice caz, un cîine mare. Şi oare de ce numele îi răsuna în minte, ca un clopoţel de avertizare?

– Vi se răceşte prînzul, spuse doamna Small cu asprime, stînd în pragul uşii.

Doamna Small depăşea cu puţin înălţimea de un metru şi cincizeci de centimetri; în rest prezenta numai neajunsuri în toate privinţele. În plus, ea reprezenta excepţia de la regula potrivit căreia oamenii graşi au suflete vesele. În cinci ani, Thor n-o văzuse niciodată măcar zîmbind. S-a întîmplat de cîteva ori să cedeze unor tentaţii meschine şi să încerce cîteva farse, dar ea l-a admonestat cu răceală, spunîndu-i că-i prea mare pentru astfel de prostii.

Thor o privi şi decise să nu-i comunice despre un posibil adaos la îndatoririle sale casnice.

– V-am rugat să nu vă faceţi griji pentru mine, spuse în cele din urmă.

– Nu-mi fac griji, atîta timp cît mîncaţi.

Se întrebă vag dacă doamna Small îi va spune vreodată pe nume. Oricare din ele. Niciodată n-o făcuse. Era aproape îngrozit de această femeie.

– Vin, spuse grăbit, dîndu-şi seama că încruntarea ei obişnuită ameninţa să capete proporţii.

Ea se încruntă şi mai tare, încuviinţă scurt şi se îndepărtă.

Thor oftă şi se ridică. Se îndreptă spre sufragerie, doamna Small niciodată nu l-ar fi lăsat să mănînce în bucătărie, întrebîndu-se dacă Pepper va fi la înălţimea optimismului aşteptărilor sale.

La ora trei fix, Thor stătea în faţa uşii, pe care scria 3B, pregătindu-se, în linişte, să suporte o dezamăgire. Privi în jos spre pantalonii săi eleganţi, de culoare închisă, apoi la cămaşa albă şi jacheta sport. În timp ce, în mod confuz, îi trecea prin minte că multor oameni nu le păsa cum se îmbracă, atunci cînd au întîlnire cu un cîine. Dar, de fapt, trebuia să se întîlnească mai întîi cu o femeie. Cel puţin el spera că-i femeie.

Îşi puse în minte să scrie unui prieten din anii de colegiu, care acum conducea o afacere profitabilă, bazată pe unele schimburi de date. Dacă Jim nu s-ar fi ocupat cu inserarea de anunţuri personale în diferite publicaţii, el ar fi pierdut un bun rămăşag.

Thor bătu în uşă. Dinăuntru se auzi un „Ham" înfiorător şi diferite alte sunete nedesluşite. Apoi uşa se deschise larg.

– Intră, invită o voce dulce, întretăiată. Dacă eşti Thor, ai ajuns.

– Sînt Thor, conveni el, păşind înăuntru cu

dezinvoltură.

Uşa se închise în urma lui. Încerca să se reculeagă, dar nu era uşor; imaginea lui mentală despre Pepper coincidea, în mod straniu, cu cea reală.

Cum era numai în şosete, îi putu evalua cu uşurinţă înălţimea. Dacă ar fi fost supusă întinderii cu un dispozitiv, timp de zece minute, ar fi putut după aceea să măsoare spre un metru şi şaizeci de centimetri înălţime. Părul îi era atît de strălucitor, încît culoarea argintie era singura ce-l putea defini; el cădea în valuri pînă aproape de şolduri. Faţa îi era minunat cizelată şi atît de delicată, încît părea un eufemism pentru cuvîntul frumoasă. Uşor, ochii se deosebeau de cei din închipuire, şi el era bucuros, deoarece albastrupal, nu se putea compara cu acel minunat violet al ochilor ei.

Şi, deşi era cu siguranţă mititică, atît curbele feminine, întrucîtva voluptuoase, ce imprimau un contur armonios perechii de blugi, cît şi părul bogat, nu puteau aparţine decît unei femei.

– Mă bucur c-ai nimerit apartamentul, îi spuse cu acea ridicolă voce de fetiţă mică, care-l intriga. Vrei să iei loc sau...

O întrerupse o bufnitură puternică din una dintre celelalte camere, iar ea se întoarse spre Thor agitată, exclamînd:

– Oh, Doamne, a reuşit să iasă!

Înainte ca Thor să poată pune întrebarea încărcată de rele presimţiri ce i se contura în minte, o „furie“ de aproape un kilogram se repezi, traversînd fulgerător podeaua mochetată, producînd un lătrat isteric, cumplit şi i se ataşă cu ferocitate de cracul pantalonului. La o inspecţie mai atentă, se dovedi că „furia“ era o chihuahua care ar fi trebuit să fie înmuiat în lapte şi tăvălit prin firimituri de pîine ca să poată atinge greutatea aceea. Era brun-deschis, şi în mod evident, poseda un temperament şi o stare de spirit generală, proprie unui marinar beat.

Liniştit, plin de răbdare, Thor îşi transferă greutatea pe piciorul neîmpovărat şi îl ridică pe celălalt cam la treizeci de centimetri faţă de podea. „Furia“ atîrna plină de tenacitate, mîrîind şi încercînd cu ferocitate să aducă la sol prada care-i era destinată, total nederanjată de faptul că stătea agăţată în aer. Thor îşi coborî piciorul, lăsînd cîinele pe podea şi îşi ridică privirile spre Pepper. Observă că ea îşi privea căţeluşul cu o expresie exasperată, dar plină de devotament.

– Ce face? întrebă Thor politicos.

Pepper îşi ridică privirile, surprinsă.

– Te atacă, evident. Doar e un cîine de atac.

Thor se pregăti să vadă batjocură pe faţa ei drăguţă, dar găsi numai solemnitate.

– Oh, te-ar deranja să-i spui să înceteze?

– Ei bine, nu pot.

– Nu poţi? Thor decise că, din moment ce atît Pepper, cît şi cîinele liliputan credeau că este un cîine de atac, cine era el să-i contrazică. Credeam că există o comandă de rechemare.

– Există, aprobă ea veselă. Este „încetează", dar Brutus o ignoră. A ignorat-o întotdeauna.

Nevenindu-i să creadă, Thor îşi coborî privirile spre minuscula creatură.

– Acesta e Brutus? Doar nu vrei să spui că proprietarul are obiecţii în privinţa acestui mic flecuşteţ!

– Bineînţeles că nu. Fifi este problema.

– Fifi? Thor decise că se rătăcise şi intrase din greşeală în oglinda Alisei. Partea înspăimîntătoare era că situaţia îl amuza. Unde-i Fifi?

Părînd din nou surprinsă, Pepper se răsuci şi arătă spre băncuţa aflată puţin mai încolo. Urmărindu-i gestul, Thor îi înţelese imediat surprinderea; singura lui scuză de a nu fi observat creatura pînă acum era aceea de a fi fost prea captivat de Pepper, pentru a privi în jur.

„Fifi" era un cîine de dimensiuni respectabile, cu o blană lucioasă, neagră cu reflexe ruginii, care tremura toată de la vîrful urechilor ei ascuţite pînă la ciotul de coadă. Stătea pe burtă, cu nasul vîrît sub canapea, iar un rapid calcul estimativ îl

avertiză pe Thor că avea cam un metru înălţime cînd stătea pe toate cele patru picioare ale sale.

Era un doberman pinscher, pe deplin dezvoltat, încărcat de muşchi; cîinii cu înfăţişarea cea mai fioroasă din cîţi au fost creaţi, fusese Thor întotdeauna de părere. Şi îşi cîntărea fiecare gram din cele cincizeci de kilograme pe care le avea.

Oroarea proprietarului, reflectă el, era perfect îndreptăţită. Încercă să-şi imagineze expresia de pe chipul doamnei Small cînd ar fi văzut-o pe Fifi, dar îşi abandonă în pripă efortul, chiar de la prima imagine care începea să i se contureze în minte.

– Fifi? Pepper chemă cu blîndeţe, iar cîinele tremură şi mai tare, fără să îşi schimbe poziţia.

– Ce face? întrebă Thor curios.

– Se ascunde.

– Ce ascunde?

– Pe ea însăşi.

– Dar pot s-o văd.

– Sst! Pepper făcu un gest repezit pentru a-l determina să tacă. Ea crede că se ascunde. Dacă nu te poate vedea, crede că nici tu nu o vezi.

Thor decise să treacă peste asta. Pe viaţa lui, la aşa ceva nu ştia ce să răspundă. Brusc, îşi dădu seama că era în continuare agresat.

– Ascultă, chiar nu poţi să-mi iei cîinele acesta de pe picior. Cred că voi arăta puţin cam ciudat, plimbîndu-mă cu el atîrnat în felul acesta.

Dragoste la prima vedere

Pepper privi în jos spre Brutus, se încruntă o clipă, apoi păşi mai aproape, se aplecă şi, cu fermitate, lovi căţeluşul peste fund.

Imediat, acesta se învîrti pentru a înfrunta atacul surpinzător, iar ea îl înşfăcă şi îl vîrî sub propriu-i braţ. Încă orbit de furie, Brutus era pe punctul de a-şi înfige colţii în braţul ei, cînd vocea lui Pepper îl opri:

– Să nu-ndrăzneşti, îi spuse cu un ton glacial, surprinzător.

Urechile ascuţite, care depăşeau dimensiunile capului micuţ, se ciuliră dezvăluind o expresie într-atît de jucăuşă a feţişoarei cîinelui, care părea să spună „Oh, tu eşti", încît Thor izbucni în rîs. Imediat, Brutus trimise un mîrîit în direcţia lui, încercînd să salveze aparenţele.

– Cu ce-l hrăneşti, cu praf de puşcă?

– Bineînţeles că nu. Ţi-am spus că e un cîine de atac.

Cu un gest plin de ospitalitate, ea îşi flutură mîna, arătînd spre sufrageria în care de cîtva timp stăteau, literalmente, în picioare.

– De ce nu iei loc? Pe canapea, aici lîngă Fifi. Va ieşi de-ndată ce se va obişnui cu vocea ta.

Thor se îndreptă spre canapea, făcînd un ocol apreciabil în jurul părţii dorsale a lui Fifi, se aşeză la o distanţă considerabilă, dictată de prudenţă. Nu dorea să-şi asume nici un risc.

Pepper sătea în faţa lui pe un scaun, ţinîndu-l strîns în braţe pe neobositul Brutus, care mîrîia întruna.

– Mai eşti interesat? întrebă ea fără să vrea.

Privind-o pe ea, în loc să se uite la cîine, Thor murmură:

– Mai mult ca oricînd.

Dacă a înţeles din tonul lui Thor că mai degrabă îl interesează ea, decît cîinele, Pepper n-a arătat-o în nici un fel. Era complet naturală şi, în mod evident, nu avea nici o urmă de cochetărie în modul ei de a fi.

Thor reflectă mulţumit că ea nu-l cîntărea cu acel ochi speculativ şi enervant, propriu multor femei din ziua de azi. Se întrebă dintr-o dată, dacă ea avea vîrsta pe care formele trupului ei o sugerau.

– Cîţi ani ai? întrebă el brusc.

Pepper nu păru nici surprinsă, nici ofensată de întrebare. În schimb, lăsă să-i iasă un oftat plin de suferinţă.

– Şi tu Brutus? Am douăzeci şi opt. Observînd că el era surprins, adăugă sec:

– Trebuie să port cu mine o carte de identitate specială, eliberată de poliţie, altfel nimeni nu mă crede. Să ţi-o arăt?

Thor zîmbi stînjenit.

– Nu-i nevoie, te cred pe cuvînt.

– Mulţumesc. Apropo, nici tu nu mi-ai spus cîţi ani ai.

– Treizeci şi patru. Şi nimeni, niciodată, nu se-ndoieşte de asta.

Ea îl studie total absorbită.

– Înţeleg de ce, spuse ea ingenuă. Ai o faţă destul de aspră; o faţă cu trecut.

Thor se simţi imediat cu zece ani mai bătrîn decît ea. Privind într-o parte pentru a-şi aduna gîndurile, se trezi scrutat de o pereche de ochi căprui, panicaţi, care s-au lărgit, trădînd o panică şi mai mare, apoi au dispărut. Fifi se ascunsese din nou. Thor se uită la Pepper, iar ea ridică din umeri, cu un zîmbet întristat.

– Se va obişnui cu tine.

– E o fricoasă, observă el sec.

– Ei bine, s-ar putea. Latră o dată şi apoi se ascunde.

Thor îşi aminti de lătratul impresionant pe care-l auzise.

– Îhî. Pînă la urmă tot va ieşi din ea un cîine de pază.

Pepper îi zîmbi fericită, pe cînd lacurile fără fund ale privirii ei violete îl învăluiau în mod straniu.

– Vrei să spui că o primeşti?

El nici măcar nu ezită.

– Cu siguranţă. Dar nu ştiu cum voi reuşi s-o

iau cu mine astăzi. Este atît de nervoasă, iar maşina mea...

– Ce marcă de maşină ai?

– O Corvette.

Pepper se cutremură.

– În nici un caz. Mai bine ascultă. Eu am o autodubă. De ce să nu o aduc eu? Putem veni mîine.

Fiind convins că Pepper nu-şi va abandona definitiv protejata, Thor aprobă şi zîmbi.

– Pare perfect. O poţi ajuta în... hm... perioada de tranziţie.

– Minunat! La ce oră să venim mîine?

– După-amiază la orice oră.

– Vom fi acolo. Pepper privi în jos, spre cîinele uriaş, care tremura, şi zîmbi afectuos. Sînt sigură că la ţară va fi mai curajoasă.

Thor clipi şi apoi privi şi el spre cîine. Aproape uitase de Fifi.

– A, da, sînt sigur.

Capitolul 2

Ochi cenuşii, se gîndi Pepper, sprijinindu-se de uşa închisă şi privind absentă camera. Are ochii cenuşii. Asociaţi cu părul roşu-auriu şi pielea foarte bronzată, ochii erau surprinzători şi totodată pătrunzători, inteligenţi, purtînd o sclipire tainică.

Cu un lung suspin de uşurare, Pepper se aplecă să-l pună pe Brutus pe podea. Observă că-i tremurau mîinile, dar nu fu surprinsă. La douăzeci şi opt de ani, plină de melancolie, ea hotărîse că probabil va rămîne necăsătorită, deoarece, deşi călătorise mult, nu întîlnise niciodată un bărbat a cărui voce să facă să-i bată inima şi

în prezenţa căruia să i se facă pielea de găină.

Aproape cu repulsie ridică un braţ şi îşi examină pielea bronzată. Uff! Piele de găină. Şi, Doamne, inima îi bate să-i spargă pieptul, ca şi cum ar fi alergat.

Încă rezemată de uşă, o urmări pe Fifi cum se scutură, îşi ridică fericită ciotul de coadă şi îl urmă pe Brutus spre bucătărie. Pepper dădu uşor din cap. În ce-o vîrîse oare sclipitorul ei anunţ din ziar? Şi asta, doar pentru că dorise să-i găsească lui Fifi o casă bună şi un bun stăpîn.

Aproape fără să doară, adevărul se impuse cu blîndeţe conştiinţei ei: ca majoritatea schemelor şi planurilor, pe care mintea ei activă le-a născocit, şi această idee cu anunţul părea inocentă şi logică. Experienţa o învăţase că aceste planuri „logice" ale ei, în general ascundeau capcane. Totuşi, n-a renunţat la obiceiul ei de a face planuri, doar din cauza cîtorva minore obstacole menite s-o facă să se împiedice sau să se întoarcă din drum.

Îi veni în minte vocea lui Cal, foarte nestăpînită, chiar dacă un pic disperată.

– Eşti periculoasă, ştii asta? Eşti neîndurătoare, crudă! Doamne, cine ar fi ghicit asta, privindu-te.

În sinea ei, Pepper zîmbi sarcastic. În acest fel zbiera Cal la ea, doar cu cîteva momente înainte de căsătoria lui cu Marsha, petrecută acum cinci

ani, după ce-i făcuse Marshei o curte asiduă şi oarecum interesată, în care Pepper jucase un rol vital. Peţitoare. La asta era bună.

În fond, Cal şi Marsha încă erau căsătoriţi şi foarte fericiţi, după toate aparenţele. Cît despre celelalte cămine, la întemeierea cărora contribuise de-a lungul anilor, toate erau solide: nici un divorţ sau despărţire.

De această dată, în minte se făcu auzită, pe neaşteptate, vocea lui Johnny:

– Să ne strîngem toată banda şi s-o aşezăm pe Pepper la casa ei. Este nedrept! Ea e singura din gaşcă, neîndrăgostită şi de capul ei!

Cu un aer absent, Pepper se cufundă între pernele canapelei, ridicîndu-şi picioarele şi învelindu-le. Gaşca era într-adevăr bine instalată. Cei mai mulţi la mai puţin de-o zi distanţă unul de altul, în partea de nord-est, ea, locuind în Maine, era cel mai departe în nord. Fosta gaşcă, din anii de colegiu, număra cam douăzeci de băieţi, la care se adăugau cunoscuţii ocazionali din timpul călătoriilor, pe care i-a adus să se căsătorească cu prietenele ei.

Neînduplecată? Se gîndi la asta cîteva clipe. Cu siguranţă era neînduplecată. Dar niciodată n-ar fi făcut rău unui prieten, de aceea probabil avea atît de mulţi. Şi, slavă Domnului, era mult mai isteaţă decît părea şi perfect în stare să aibă grijă de sine însăşi, chiar şi în harababura din

ţările Lumii a treia.

Deci fiind o fată isteaţă şi neînduplecată, n-a ezitat niciodată să obţină ceea ce dorea, fie un loc pentru o linie aeriană cu toate locurile reţinute, fie vreun fleac de artizanat ce necesita o tocmeală într-o limbă necunoscută.

Dar un bărbat? Niciodată n-a alergat după un bărbat, n-a luptat să-l cîştige. Dumnezeu ştie că a avut o mulţime de prieteni răspîndiţi în toată lumea. Dar nici urmă de piele de găină pînă acum.

Cu un zîmbet silit îşi spuse cu glas tare:

– O.K., Pepper, ce propui? Nu lua în seamă ideea. Este prostească şi periculoasă.

Şi începu să pună ţara la cale.

– Este interesat. Era evident. Nu ştiu de ce, dar este.

Se încordă cînd Fifi i se cocoţă în braţe, cu toate kilogramele pe care le avea. Bătînd-o uşurel pe blana lucioasă, Pepper privi lung şi cu asprime în ochii blînzi, cafenii.

– Nu te-a vrut, bătrînico. Sînt sigură că te va adăposti şi te va iubi, pe măsură ce va ajunge să te cunoască. Numai curiozitatea l-a adus aici. Nu-l interesa un cîine aşa de mare. Totuşi a afirmat că te vrea. Mă întreb dacă-şi dă seama că nu te voi abandona cu totul în grija unui străin?

Scîncetul lui Fifi ar fi putut fi luat drept un semn de aprobare.

– Mă întreb totuşi cît de departe merge interesul lui. Pepper privi gînditoare spre înţelegătorul ei prieten canin. Nu pare a fi tipul legat de vatra căminului. Am avut dreptate. Faţa lui era o istorie. Acea mică cicatrice de deasupra ochiului stîng... Şi pare obosit. Mă întreb cu ce-şi cîştigă existenţa? Ceva afară, în aer liber. Bronzul lui nu este bronz de piscină, iar mîinile aspre trădează faptul că le foloseşte la munci grele. Şi e puternic.

Fifi îşi salută stăpîna, lingîndu-i obrazul cu limba ei lungă, apoi zîmbi cu toată faţa.

– Mulţumesc, îi spuse Pepper sec. Fără îndoială că voi încerca să-ţi justific încrederea.

Reuşi să iasă de sub labele lui Fifi, ştiind din experienţă că era mult mai uşor să se mute ea, decît să încerce să mute uriaşul cîine. Absentă, păşi pragul uşii glisante de sticlă, ce ducea spre balcon. Apoi, întorcîndu-se, îşi observă imaginea reflectată în oglinda cu ornamente din perete şi se opri să se studieze cu ochi critic.

„Dacă ai fi mai înaltă cu numai cîţiva centimetri, spuse cu jale imaginii încruntate din oglindă. Şi brunetă. Şi cu bustul mai mare".

Se aşează în profil şi îşi bombă pieptul în mod experimental. Experienţa a reprezentat un eşec, ţinuta îi deveni, în mod hotărît, lipsită de armonie şi, mai degrabă, ridicolă.

Oftînd, Pepper întoarse spatele imaginii reflectate, reluîndu-şi postura normală.

– Împacă-te cu ideea, îşi spuse tare, cu voce fermă. Va trebui să faci ce poţi mai bine cu materialul disponibil.

Păşea neobosită în jurul camerei, doar vag observînd că Brutus se reîntorsese din bucătărie şi mergea în două labe alături de ea, ca o santinelă minusculă. Ea se întoarse cu gîndul în trecut, trecînd în revistă personalităţi şi apariţii ale diferiţilor bărbaţi pe care i-a cunoscut şi care şi-au exprimat preferinţa pentru blondele mignone.

Pepper primise mai mult de zece cereri în căsătorie, în ultimii zece ani, şi destule propuneri, dar nu fusese cît de cît tentată s-o accepte pe nici una. Cea mai mare parte dintre ei, medita ea, aveau tendinţa s-o trateze ca pe sora lor puştoaică, iar cei care simţeau o atracţie romantică, ţineau cu orice preţ să obţină un răspuns identic din partea ei.

Plină de încredere în sine, fără a fi vanitoasă, Pepper era întotdeauna surprinsă cînd trezea interesul unui bărbat; niciodată nu se aştepta la asta. Deşi, în general, era mulţumită de propria-i înfăţişare, nu putea să se lase pradă iluziilor, atunci cînd era confruntată cu o femeie graţioasă, înaltă şi brunetă. Profund mîhnită, era conştientă de faptul că era imposibil să fie graţioasă şi tulburătoare cînd era posesoarea unui nas cîrn şi avea mai puţin de un metru şi şaizeci înălţime.

Dorinţa de a schimba ambele trăsături n-a fost

niciodată mai mult decît dezirabilă... pînă cu cîteva minute în urmă... cînd a deschis uşa să-l primească pe Thor Spicer. Din acel moment, îşi dorea cu disperare să crească şase centimetri şi să capete un nas subţire, aristocratic.

Apelul imperativ al telefonului o făcu să tresară, smulgînd-o din gînduri; merse să ridice receptorul.

– Alo? Oh, bună ziua domnule Jacobs. Ei bine... da, ştiu, cînd am subînchiriat apartamentul am fost de acord. Da, dar domnule Jacobs, dacă m-aţi lăsa să vă spun. Ştiu cît timp a trecut. Ascultaţi, tocmai încerc să vă spun.

Simţi cum e cuprinsă de o furie neobişnuită, pe măsură ce asculta vocea sîcîitoare, ce repeta întruna acelaşi lucru, a proprietarului. Şi ideea pe care o respinsese cu hotărîre, îşi dădu ea seama mai tîrziu, începu s-o influenţeze în mod inconştient... sau cel puţin în acest fel s-a justificat ea de atunci încolo.

– Domnule Jacobs, domnule Jacobs! Destul cu ameninţările, bine? Nimeni nu mi s-a plîns de căţel, în afară de dumneavoastră, şi eu cred...

– Ce? Nu are nici un rost să supralicitaţi. Minunat. Dar aţi face bine să nu închiriaţi acest apartament altcuiva, deoarece domnişoara James are un contract şi a plătit în avans pentru încă multe luni. Şi încă un lucru: Sînteţi responsabil pentru mobilă, pînă se reîntoarce ea din Europa. Mîine

am să-l chem pe avocatul ei să inventarieze fiecare piesă de mobilier şi fiecare lucruşor. Şi fiecare dintre ele ar fi bine să rămînă acolo, pînă ajunge ea acasă. La revedere.

Pepper trînti receptorul şi aşteptă să-şi liniştească respiraţia precipitată; era surprinsă de propria-i mînie. Prin firea ei era o pacifistă şi nu avea izbucniri, cel puţin cu cei care erau îndreptăţiţi să fie supăraţi pe ea. Se aşeză şi privi gînditoare la publicul său canin, în aşteptare.

– Cred că mi-am ars toate punţile, le spuse ea încetişor. Prieteni, sîntem pe cale să pornim un asalt frontal, nebunesc şi disperat. Vom zgudui parapeţii, vom porni în marş spre cetate, cu drapelele-n vînt şi tunurile pregătite. Rîse brusc, nervos, contemplînd propria-i imagine închipuită, apoi suspină.

– Sper totuşi că acel zîmbet, pe care l-am văzut în ochii lui, a fost real. Altfel va respinge această invazie, cu cea mai mare uşurinţă.

Thor se trezi mergînd de la fereastra din faţă pentru a zecea oară în tot atîtea minute şi înjură încetişor. Dar nu părăsi fereastra.

Stătea privind la pajiştea frumos cosită din faţa casei, recapitulînd, distrat, orele petrecute în ul-

tima săptămînă cu greblatul frunzelor. O perioadă liniştită şi o ocupaţie pe care o agrea ori de cîte ori era acasă. Mai avea de stat cîteva săptămîni. Timp suficient, se gîndi, să ajungă să cunoască o blondă mititică care are cei mai uimitori ochi violeţi pe care i-a văzut vreodată.

O mişcare la marginea cîmpului său vizual îi captă atenţia şi întorcîndu-şi privirea, văzu capul de un negru lucios al lui Lucifer, ridicat deasupra gardului despărţitor ce mărginea curtea. Rombul alb din mijlocul frunţii armăsarului, ţintea dezolat spre casă, armăsarul părînd că urmăreşte ceva anume. Thor îşi scoase o mînă din buzunarul pantalonilor şi dădu la o parte draperiile, trădîndu-şi prezenţa.

Imediat, Lucifer sări violent, îndepărtîndu-se de gard şi casă, mişcare dictată mai mult de spirit, decît de teamă. El mai patrulă în faţa gardului cîteva momente cu capul sus, cu nările fremătînd şi coada lungă, neagră ţinută cu mîndrie ca pe un drapel, privind spre fereastră ca şi cum ar fi lansat o invitaţie. Apoi porni galopînd cu o viteză frenetică spre uşa deschisă a grajdului său, situat la subsolul casei.

Thor se simţi dintr-o dată foarte încurcat. Exceptîndu-l pe el, Lucifer ura orice fiinţă, iar cîinii erau primii pe lista inamicilor. Cum va reacţiona la prezenţa acestor intruşi în preajma stăpînului său? Thor nici nu dori să-şi închipuie. Se linişti

oarecum amintindu-şi de laşitatea lui Fifi, care probabil nu se va apropia de păşune. Sau aşa spera.

În vreme ce se îndepărta de fereastră, din nou privirile îi fură atrase de ceva mişcător. Şi în timp ce îşi focaliza privirea asupra obiectului predominant alb, înţelese că Pepper sosea ca să înfăptuiască mutarea protejatei sale.

– A zis că are o autodubă, îşi aminti, dar Doamne, Dumnezeule, îşi spuse fascinat.

Decise că oricine ar fi putut numi acel vehicol autodubă, era dispus să fie excesiv de îngăduitor. Distrat, îşi notă în minte ca mai tîrziu să mediteze asupra predispoziţiei lui Pepper spre toleranţă, apoi privi din nou, lung, spre vehicul. În primul rînd, nu era deloc o autodubă, ci ceea ce în mod obişnuit se numeşte RV – un vehicol destinat recreerii. Avea pe puţin doisprezece metri lungime şi se făIea cu ferestre polarizabile; peste tot avea lipite etichete vesele cu monştri şi altele mai sobre, din călătorii.

Deasupra uşii era făcută sul o foaie de cort albastru cu alb; tot ansamblul era stropit din belşug cu noroi.

Întrebîndu-se cum poate o femeie mignonă ca Pepper să conducă atît de elegant acel monstru pe alee, Thor părăsi fereastra şi se opri la uşa din faţă. Şi dacă ieri fusese fascinat, acum era şi mai tare. Din copilărie a fost atras de ceea ce era

extravagant, neobişnuit, fapt ce i-a creat necazuri nu numai o dată. I-ar putea crea şi acum, se gîndi, dar acest gînd nu-l făcu să ezite.

Riscul îl atrăgea.

Închizînd uşa din faţă în urma lui, Thor părăsi casa şi porni pe aleea pavată. Îi plăcea contrastul grotesc între sclifosita lui Corvette şi monstrul mătăhălos, pe care Pepper îl parcase în urma ei. Uşa laterală a RV-ului se deschise, chiar cînd ajunse în dreptul ei. Brutus sări primul afară, ridicîndu-şi botul cu calm, dar nepierzînd vremea cu atacul, datorită imperativei sale dorinţe de a explora împrejurimile.

Pepper ieşi din vehicul, într-o manieră la fel de puţin protocolară, sărind, pur şi simplu, fără a se mai obosi să folosească scăriţa încastrată. Thor oftă vizibil în faţa imaginii graţioase pe care ea o oferea, în pantalonii eleganţi şi sweater-ul albastru-deschis, cu părul neglijent strîns într-o coadă de cal. El renunţă la saluturile politicoase în faţa necesităţii şi o avertiză grăbit:

– Nu-l lăsa pe Brutus să se apropie de pajişte. Dacă-l atacă pe Lucifer, va învăţa cum să „înceteze", în modul cel mai neplăcut.

– Lucifer? întrebă ea peste umăr, stînd pe jumătate în maşină, mai mult atîrnînd de zgarda necooperantei Fifi.

– Calul meu, murmură el, urmărind lupta cu interes şi făcînd în sinea lui speculaţii asupra re-

zultatului.

Pierdu pariul. Pepper ieşi victorioasă din luptă, după ce trăsese afară din vehicul cîinele. Fifi îşi ascunse imediat faţa în spatele femeii, tremurînd.

– Numele este sugestiv? întrebă ea, ridicînd o sprînceană delicată.

– Mă tem că da.

Pepper privi repede în jur şi îl localiză pe căţeluş lîngă spatele RV-ului.

– Brutus, la călcîi, ordonă ea cu acea voce de gheaţă şi acel deconcertant ton de comandă. Vocea a fost luată în seamă de către Brutus, care veni şi se aşeză lîngă glezna ei.

– Credeam că n-o să asculte, observă Thor surprins.

– Ascultă toate comenzile, în afară de „încetează", îi spuse Pepper veselă, şi cred că pe aceasta o ignoră doar pentru că-i place să atace.

Înainte ca el să-i poată răspunde, ea vorbea din nou cu acea voce întretăiată de fetiţă, care realmente îl fascina pe Thor.

– Numai uită-te la copaci! Ei dăinuiesc o veşnicie. Ştii, după ce am trăit şase luni în deşert, am învăţat să ador, pur şi simplu, copacii. Cred că niciodată nu poţi şti ce mult îţi va lipsi ceva, decît în clipa în care nu-l mai ai.

– Şi eu cred.

Thor o urmări, în timp ce se întorcea să în-

chidă uşa RV-ului, simţindu-se purtat cu blîndeţe în acea sferă meditativă, pe care Pepper o purta cu sine.

– Ai trăit în deşert?

– Un timp. Deşi niciodată nu mi-a plăcut. Nu erau copaci. Şi detest cămilele, spuse Pepper, apoi continuă:

– Ce casă frumoasă. Îmi place bovindoul. Şi hornul de piatră. Este piatra căminului?

Încercînd să nu rîdă, Thor o însoţi pe Pepper, în timp ce ea începuse să exploreze exteriorul casei şi curtea.

– Este piatră, abia avu el timp să răspundă, că ea începu din nou:

– Acesta e hambarul de la subsol? Desigur. Ce cal frumos! Are o înfăţişare atît de mîndră! Participă la competiţii? Oh, îmi place patio! Ce frigi pe acest grătar – un bou întreg? La călcîi, Fifi, şi nu mai fi aşa proastă; nu-ţi face nimeni nici un rău. Afară din tufe, Brutus, şi la călcîi, blestematule.

Renunţînd la intenţia de a se abţine să nu rîdă, Thor savură în tihnă plimbarea în jurul casei. El asculta întrebările lui Pepper, dar nu încerca să-i mai răspundă, fiind mulţumit doar să privească profilul şi să audă sunetul dulce al vocii ei. Se întreba totodată, dacă ar fi posibil să reuşească s-o cunoască pe această femeie doar în scurtul răgaz de cîteva săptămîni.

Apoi cuvintele ei îi atraseră atenţia şi, pe moment, el se simţi uşor tulburat auzind-o exprimîndu-i gîndurile:

– ... de fapt, va fi numai pentru cîteva săptămîni.

Terminaseră de făcut înconjurul casei, revenind lîngă locul unde parcaseră vehiculele. Thor clipi, încercînd să se concentreze.

– Scuză-mă, ce ziceai?

– Că va fi numai pentru cîteva săptămîni, în cel mai rău caz, trei luni, răspunse veselă. Cînd Kristen va veni acasă, îmi voi vedea de drum, deci numai pînă atunci. Acel englez, crescător de animale, a luat-o cu el doar pentru această vară, aşa a zis. Oricum, cred că această suprafaţă pavată, de lîngă garaj, va fi perfectă pentru autodubă. Dar încă n-am discutat despre chirie: voi fi chiar fericită să-ţi plătesc atît cît dădeam pentru apartament, dacă ţi se pare rezonabil.

– Chirie? Thor, foarte absorbit, se întreba, cuprins de un sentiment de disperare, nefamiliar lui, cînd pierduse firul conversaţiei.

– Desigur! Vreau să spun, nici nu mi-ar trece prin minte să-mi parchez autoduba pe proprietatea ta şi să locuiesc aici cîteva săptămîni, fără să plătesc chirie. Îmi trebuie şi acces la baie. Aş putea instala generatorul, dar nu ar fi practic să instalez grupul sanitar, doar pentru atîta timp, nu crezi?

Fiind privit de ochii ei violeţi, întrebători, Thor nu putea răspunde decît într-un singur fel:

– Oh, desigur. Nu e deloc practic.

Pepper aprobă.

– Aşa mă gîndeam şi eu. Stai să mă duc şi să parchez autoduba la locul ei, ca să nu mai stea în drum. Staţi, comandă hotărît celor doi cîini şi instinctiv îl determină pe Thor să înşface zgarda lui Fifi. Apoi deschise uşa RV-ului şi urcă înăuntru.

Thor se trezi stînd rezemat de capota Corvettei, ţinînd de zgardă un doberman şi privind în jos spre un chihuahua, evident ostil, care stă la pîndă. Îşi ridică privirea pentru a o urmări pe Pepper, care, privită prin fereastra şoferului, arăta exact ca un copil. Ea manevră RV-ul în mod expert, spre locul de lîngă garaj, fără să calce cumva pe iarbă, sau să atingă maşina lui.

Uluit, tulburat, resemnat şi melancolic, era convins că s-a rătăcit din nou, trecînd prin oglinda Alisei. Era conştient doar de un singur gînd: nu putea fi totul chiar atît de simplu.

Nu poate fi totul chiar atît de simplu, se gîndi Pepper, şi cu un uşor neastîmpăr, îşi parcă autoduba elegant, lîngă garaj. O apucă un rîs nestăpînit. Oh, ce faţă avea! Sărmanul om; ar fi

trebuit să-i fie ruşine că şi-a permis să treacă peste el ca un tăvălug.

Totuşi, se gîndi amuzată, a rezistat destul de bine. O privire inexpresivă, apoi a clipit. Şi ea a putut să vadă acel licăr minunat de veselie cum îi inundă ochii.

Şi nu regreta deloc. De fapt, nu fusese niciodată atît de fericită că, potrivit propriei intenţii, s-a aruncat instinctiv cu capul înainte în această aventură, fără pic de premeditare. Desigur, ar fi fost foarte posibil să nu iasă nimic din asta.

În acel moment, Pepper încercă un sentiment pe care nu-l mai simţise niciodată pînă atunci. O undă de emoţie îi blocă respiraţia şi ezită un minut înainte de a coborî din autodubă.

Dacă nu iese nimic din asta?

A-ţi pune în joc propria inimă şi a fi pregătită să plăteşti orice preţ ţi s-ar cere, pentru că ţi-ai încercat norocul. Pepper era pentru prima dată pe deplin şi complet conştientă de ceea ce făcea. Nu jucase niciodată pe mize atît de ridicate şi nu pariase niciodată cu atîta gravitate pe ea însăşi.

Să joace – cel puţin deocamdată – înseamnă să bîjbîie prin întuneric. Orice acumulare ar putea dobîndi în cunoaşterea şi înţelegerea bărbatului ales, ar aprinde o candelă mică, iar cu ajutorul acestor lumini, ea şi-ar putea întrezări propriul drum. Cu cît ar învăţa mai mult, cu atît mai puternică ar deveni lumina în jurul ei... lumină care

să-i permită să vadă dacă ceea ce simţea pentru el era adevărat şi dacă el ar putea învăţa să simtă acelaşi lucru pentru ea.

Pepper îşi îndreptă umerii şi ajunse la uşă. E drept că jucase ea jocuri mai periculoase pentru viaţa sau soarta ei. Doar că nu erau atît de periculoase pentru inimă. N-o deranja pericolul. De fapt, cine nu riscă, nu cîştigă.

Deci ea risca totul, mizînd pe ea însăşi, la o singură aruncare de zar. Şi dacă ceea ce simţea era real, asta însemna să-l urmărească pe Thor atît de mult timp şi atît de departe, cît era necesar. Pînă cînd el ar fi prins-o.

După ce ieşi din maşină, în timp ce mergea spre locul unde o aşteptau Thor şi protejaţii ei, Pepper îşi stăpîni rîsul la vederea expresiei lui, încă uluită. Începu să vorbească repede:

– A fost un lucru salutar faptul că ieri ai telefonat şi-ai răspuns la anunţ. Proprietarul a sunat chiar după plecarea ta şi m-a dat afară. Nu-i aşa că-i un ticălos? Ar fi trebuit să-mi lase mai mult timp.

După ce fusese cufundat în cine ştie ce speculaţii interioare, Thor îşi reveni.

– Aş dori să te întreb de ce trăieşti de fapt într-un apartament. De vreme ce oricum ai RV-ul, sau nu este al tău?

– O, este al meu. Pepper se aplecă să-l ia pe Brutus în braţe. Apartamentul nu era. Nu chiar.

L-am subînchiriat de la Kristen, mai ales pentru a avea grijă de mobila şi lucrurile ei, atîta timp cît ea se află în Anglia.

– O prietenă? întrebă, bănuitor.

– O bună prietenă. Ne-am întîlnit la Madison Square Garden în New York, acum vreo doi ani, la o expoziţie de cîini.

Thor privi în jos spre Fifi, care stătea lîngă el şi părea mult mai puţin nervoasă, aşa cum n-o văzuse încă. Apoi privi spre Brutus.

– Pe care din ei îl expuneai?

– O, pe nici unul din ei. Ţineam în lesă un mare danez al unei alte prietene. Şi Kristen avea un danez, al unei cliente de-a ei. Ni s-au încurcat lesele pe drumul spre ring şi un lucru a condus spre altul. De atunci sîntem prietene.

Thor aprobă ca şi cum întîlnirea i s-ar fi părut absolut firească.

– Înţeleg. A... de ce nu intrăm în casă? Eu... de fapt mi-ar face plăcere să bem ceva.

I se păru că vede un licăr de veselie în ochii ei, dar dispăru înainte ca el să poată fi sigur. Ea privea temătoare de la un cîine la altul, apoi spre faţa lui.

– Cîinii sînt foarte bine educaţi, dar...

– Şi ei sînt invitaţi. Thor suspină şi porni înainte, menţinînd în mod automat controlul asupra zgardei lui Fifi. Astăzi, menajera mea e liberă, aşa

că nu poate obiecta.

– Ai o menajeră? Pepper mergea alături de el. Cum arată?

Thor nu răspunse pînă nu deschise uşa din faţă şi se dădu în lături pentru a o lăsa să treacă.

– Dificilă, se pronunţă în final.

Pepper se opri în uşă pentru a-i adresa un zîmbet răutăcios.

– Oh, casa ta e palatul ei?

– Cam aşa ceva. El o urmă în antreu şi închise uşa în urma lor, înainte de a-i da drumul lui Fifi. Un pic neliniştit, o urmări pe Pepper cum îl punea pe Brutus jos, pe podeaua mochetată.

– Dacă mă atacă din nou...

– Bineînţeles că nu. Aceasta este casa ta, nu a lui. Ar fi un pic agresiv cît stăm în jurul RV-ului, pentru a-l proteja, dar nu te va ataca în propria ta casă.

Thor, în defensivă, îl urmări pe micuţul cîine, pînă îşi dădu seama că Pepper ştia ce spune. Brutus nu părea dispus să-şi agreseze gazda, ci porni imediat să facă cunoştinţă cu casa.

– Hai să servim mai întîi băutura, murmură Thor, concluziv. După aceea, dacă vrei, îţi voi arăta casa.

– Vreau.

Ea zîmbi, apoi, receptivă la gestul lui uşor, îl urmă în camera de lucru. Privind de jur împrejurul

camerei elegante, Pepper suspină de plăcere. Era decorată în tonuri de cafeniu şi ruginiu şi conţinea mobilă confortabilă, masivă, potrivită pentru un om solid.

– Nu cunosc restul casei, dar această cameră este teribilă.

– Mă bucur că-ţi place. Thor se îndreptă spre un bar discret din colţul de lîngă bovindou şi îi adresă o privire întrebătoare.

– Care ţi-e otrava? Deveni neatent, pe măsură ce-şi dădea seama cît de bine se potriveşte cu această casă. Era o constatare deconcertantă.

– Oh, aceeaşi cu a ta.

El tăcu o clipă.

– Eu îmi pun whisky. Sec.

– Minunat. Ea rîse de expresia lui. Thor, sînt destul de mare ca să beau, să ştii. De fapt, cei care mă cunosc cel mai bine, afirmă că am un stomac ce rezistă şi la fier vechi.

După ce rătăci prin cameră, Pepper se aşeză în faţa vetrei căminului, continuînd să-i zîmbească. Părea că el e concentrat asupra preparării băuturilor şi următoarea întrebare pe care i-o puse pe neaşteptate, aproape c-o surprinse cu garda jos.

– De ce în anunţ te refereai la un bărbat „de preferinţă singur"?

Pepper aşteptă cu răspunsul, pînă cînd el o privi şi observă că expresia feţei lui trăda o oare-

care încordare.

– Ei, nu prea cred că o soţie m-ar fi întîmpinat cu bucurie dacă-mi întindeam cortul la uşa ta, ce zici? Desigur, există întotdeauna posibilitatea unei prietene sau a unei logodnice care să obiecteze. Era o întrebare, dar lui Pepper nu-i păsa: renunţase la astfel de scrupule, deoarece miza era prea mare.

Thor luă paharele şi i-l aduse pe al ei. Cînd i-l dădu, clătină uşor din cap zîmbind.

– Nu în acest caz. Meseria mă răpeşte prea des departe de casă pentru a încuraja... relaţii de lungă durată.

Pepper remarcă imediat o notă de stinghereală în vocea lui profundă şi renunţă să mai pună următoarea întrebare logică. Deci, meseria era un subiect sensibil, nu-i aşa? Ei bine, va afla mai multe lucruri despre asta, mai tîrziu. Îşi ridică paharul într-un toast.

– Deci nu e nici o problemă.

Pepper ştia bine că el îşi dăduse seama că iniţial ea nu plănuise să se mute aici împreună cu cîinele şi spera că remarca ei în legătură cu proprietarul, care a dat-o afară, să-i justifice într-un fel prezenţa. Totuşi, întreaga situaţie era destul de suspectă şi cea mai mare speranţă a ei, era ca el să nu întrebe.

Cînd simţi intensitatea privirii ochilor lui serioşi, lui Pepper, pur şi simplu, i se tăie respiraţia şi se

întoarse ca să se aşeze pe canapeaua confortabilă. Telefonul de pe măsuţa de lîngă ea, îi schimbă şirul gîndurilor.

– Apropo, te superi dacă-mi anunţ prietenii unde-mi pot telefona?

– Sigur că nu.

Ea zîmbi stînjenită.

– E corect să te avertizez. Sînt o gaşcă de vorbăreţi. În general primesc regulat o mulţime de telefoane. N-aş dori să-ţi blochez linia.

Sprijinindu-se de consola căminului şi urmărind-o cu un zîmbet uşor, Thor ridică din umeri.

– E-n ordine. Mai am un telefon în dormitor pentru... apeluri importante.

Pepper trecu din nou pe lîngă subiect fără să pună vreo întrebare, deşi aproape că-şi muşcă limba, pentru a se putea opri.

– Perfect. Oh, n-am stabilit chiria.

– Nu-i nici o grabă.

El se uită spre uşă şi se trezi sub privirea scrutătoare a ochilor căprui ai lui Fifi, ridicoli şi îngrijoraţi. Rîse.

– Spre deosebire de fostul proprietar, eu nu te voi goni.

– Fie cum spui.

Pepper se sprijini şi îşi sorbi încetişor băutura, întrebîndu-se cum să spună ceea ce era de spus. Ezita să mărturisească o curiozitate pentru lucruri

care încă nu fuseseră puse în discuţie între ei, dar ar fi fost mai puţin femeie dacă ar fi interpretat greşit privirea din ochii cenuşii ai lui Thor.

Acea remarcă, aparent întîmplătoare despre munca lui, îi comunica două lucruri şi ea era sigură că cel puţin unul dintre înţelesuri îi era adresat în mod intenţionat. Probabil că el nu şi-a dat seama că ea simţise şi acel curent subteran de reţinere legat de slujba lui. Deci, în mod hotărît, dorea s-o facă să înţeleagă faptul că relaţiile pe termen lung nu erau incluse în planurile sale. Fapt care n-o descurajă pe Pepper, indiferent dacă l-ar fi putut face să se răzgîndească sau nu. Ea intuia că acest bărbat nu putea fi nici împins, nici îngenuncheat în faţa altarului. Va face această călătorie din proprie voinţă, liber consimţită, iar ea nu putea face altceva decît să accepte această situaţie.

– Eşti foarte frumoasă, spuse el brusc şi imediat păru surprins, ca şi cum n-ar fi intenţionat să spună acele cuvinte cu glas tare.

Pepper îşi simţi inima bubuind, dar plină de asprime încercă s-o controleze. El îi dăduse deschiderea de care avea nevoie şi trebuia să profite de ea. Privi în jos spre paharul din mîna ei, apoi, plină de seriozitate, direct spre el.

– Nu-mi plac aluziile, Thor. Nu prea mă pricep să mă tot învîrt în jurul subiectului. Şi cum situaţia e puţin cam neobişnuită, ei bine, voi vorbi fără

menajamente. Zîmbi, plină de încordare. Prietenii îmi spun că la asta mă pricep cel mai bine.

– Neinteresată, nu? întrebă el în glumă, dar Pepper simţi că era încordat. Nu răspunse direct.

– Am anumite reguli, Thor.

– Reguli?

Îl privi deschis şi onestitatea din ochii ei îi confirmă faptul că era serioasă, că ea credea tot ceea ce avea să-i spună.

– Reguli. Sînt regulile mele şi nu au nimic de-a face cu moralitatea. E vorba numai despre ceea ce ştiu că mi se potriveşte sau nu şi o aventură nu mi s-ar potrivi.

– Înţeleg. Angajament.

Pepper îşi coborî privirea spre paharul din mîna ei şi cînd continuă, vocea îi era liniştită, meditativă.

– În ultimii zece ani am avut destule ocazii. Dar ceva din mine îmi spunea întotdeauna că ceea ce e bine pentru moment, nu e bine pentru un timp îndelungat şi nu îmi plac regretele. Viaţa e prea scurtă pentru regrete.

Urmărind-o, Thor simţi deodată că ea avea motive foarte serioase să facă, aproape în şoaptă, acea ultimă afirmaţie. Nu-i putea vedea ochii, dar faţa îi era nemişcată, iar vocea ei părea că vine de la mare distanţă. Ea are un motiv să evite regretele – se gîndi el – şi mă întreb care o fi

acesta.

Ea îşi ridică brusc privirea, cu ochii violeţi, înceţoşaţi. După o clipă erau limpezi, iar ea vorbea cu aceeaşi voce liniştită, gînditoare ca-nainte.

– Angajament... da. Ceva ce era bun pentru mai mult de o clipă. De obicei, cînd oamenii vorbesc despre un angajament între un bărbat şi o femeie, se referă la căsătorie. Ei bine, în zilele noastre, căsătoria pare a fi tratată foarte superficial de către foarte mulţi dintre ei. Dar, întîmplător, eu nu cred despre căsătorie că ar fi ceva la care te decizi pornind de la ideea că-i numai un contract ce poate fi desfăcut cu uşurinţă în mod amical, la tribunal, dacă ceva nu merge. Cînd spun „pînă cînd moartea ne va despărţi" eu asta înţeleg. Şi eu chiar caut acest gen de permanenţă, Thor. Nu ştiu dacă o voi găsi – cum aş putea şti? Dar un lucru ştiu sigur: dacă intru în patul unui bărbat, sau intră el într-al meu, trebuie să am conştiinţa faptului că am găsit ceea ce caut. Iar el trebuie să simtă acelaşi lucru.

El rîse dintr-o dată scurt, trăind o veselie plină de crispare.

– Chiar dacă voi rămîne doar în compania păsărilor dode şi a dinozaurilor. Îşi ridică paharul pentru un toast uşor batjocoritor.

– Pentru lucrurile trecute, dar nu şi uitate.

După o clipă, Thor îşi ridică paharul într-un toast de răspuns. În acest fel aduse un omagiu

tăcut onestității ei. Dar mai mult decît atît, el îi admiră luciditatea. Ea ştia ce voia şi nu era dispusă să se mulţumească cu mai puţin. Şi cîţi oameni, se întrebă, erau atît de norocoşi? Cîţi oameni nu se risipeau în căutări sterile, pentru că nu aveau o imagine clară a ceea ce căutau?

O urmări sorbindu-şi băutura, amintindu-şi brusc de împietrirea feţei ei şi de remarca în legătură cu lipsa regretelor. Expresia aceea contrasta, în mod straniu, cu prima impresie pe care ea i-o făcuse. Îşi aminti cum, în mod constant, trebuise să-şi revizuiască această primă impresie, cu fiecare moment petrecut în compania ei. Iar întrebarea care-i scăpă de pe buze era un pic melancolică şi mai mult decît un pic uimită.

– Cîte femei sînt în tine, Pepper?

Ea îl privi, ceva inexprimabil licărindu-i în ochi. Apoi zîmbi, zîmbetul ei fiind la fel de melancolic ca şi al lui.

– Atîtea cîte vor fi necesare.

Îşi termină băutura şi aşează paharul pe măsuţă, lîngă telefon.

– Afirmaţia ta reprezintă o provocare pentru orice bărbat, sublinie el cu blîndeţe. Ca şi cum te-ai uita la un diamant cu nenumărate faţete, sau la un puzzle cu piese nenumărate. Ceva ce trebuie cu orice preţ înţeles.

– Unele puzzle-uri nu pot fi rezolvate, pentru că sînt interpretate diferit, de oameni diferiţi. Pep-

per îl privi încordată. Onestitatea ei înnăscută o determină să-l avertizeze că regulile ei nu sînt uşor de înfrînt. Ca doamna cu tigru. Dacă tu, Thor, ai fi acel bărbat şi ai deschide uşa, pe care prinţesa ta ţi-a spus s-o deschizi, ce crezi că vei găsi?

Thor o privi cercetător, conştient de faptul că ea încerca să-i transmită ceva. Şi simţi că ceea ce încerca ea să-i spună era important. Zise încetişor:

– Cred că dacă voi deschide uşa, pe care ea m-a pus s-o deschid, în spatele ei voi găsi Doamna.

Pepper se ridică în picioare, vîrîndu-şi mîinile în buzunarele pantalonilor, şi dădu uşurel din cap.

– Iar eu cred că vei găsi Tigresa. Prinţesele – femeile – sînt nemiloase în zilele noastre, Thor. Încă mai sîntem. Raţionamentele abstracte nu ne prea interesează. Deciziile ne sînt cel mai adesea dictate de sentimente. Propriile noastre sentimente.

– Ce doreşti să-mi spui de fapt, întrebă el fără menajamente. Că regulile sînt ale tale şi de aceea sînt inviolabile?

Pepper izbucni în rîs. Numai cîteva candele fuseseră aprinse, dar deja îşi văzu drumul cu claritate. Şi potrivit firii ei, păşi înainte cu îndrăzneală, pentru a-şi începe călătoria.

– Ce doresc să-ţi spun, Thor, este... că te-am

avertizat. Dacă decizi să studiezi faţetele diamantului sau să îmbini piesele acestui puzzle, s-ar putea să înghiţi mai mult decît poţi mesteca. Evitînd esenţialul, Dumnezeule, ne scăldăm în figuri de stil. Pentru că, în timp ce tu cauţi soluţii, eu aş putea foarte bine să decid, că tocmai tu reprezinţi ceea ce caut.

Thor începu să zîmbească.

– Şi?

– Şi, aşa. Eu sînt o femeie neînduplecată. Detest să pierd. Pepper îi zîmbi foarte dulce. Te voi urmări chiar pînă în iad şi-napoi. Oh, Zeu al tunetului. Şi nici Odin, nici ciocanul tău fermecat, nu te vor putea salva.

Capitolul 3

Rîsul lui Thor începu ca un tumult din străfunduri, care creştea încetişor într-un sunet plăcut, de încîntare pură. Îi aruncase mănuşa la picioare, mica vrăjitoare. A cules cu eleganţă ultimele vorbe spuse mai înainte, despre refuzul implicării pe termen lung, şi-a expus cu hotărîre propriile reguli, apoi plină de tandreţe a avut neobrăzarea să-l provoace, să se joace de-a potrivitul vorbelor de duh. Să-l înfrunte... Iar el nu mai avusese niciodată o înfruntare care să-l înfrîngă mai mult.

Hohotind încă, îşi puse paharul gol pe consola căminului şi se îndreptă spre ea încetişor, cu graţia inconştientă a unei pisici.

– Desigur că-ţi dai seama, îi spuse pe un ton de conversaţie, că nu e posibil să-ţi ignor provocarea.

– Mi-a trecut prin minte, murmură ea, urmărindu-l, încă zîmbind, cum se apropie. Nu era chiar atît de calmă cum dorea să pară, ci, de fapt, era într-o stare foarte tensionată, fiind conştientă că acesta va fi momentul adevărului. În următoarele minute se va întîmpla un lucru din două. Sau va şti că a greşit, crezînd că are sentimente pentru acest străin, iar în acest caz îşi va împături cortul şi o va şterge în linişte, sau va descoperi că sentimentele există într-adevăr, iar atunci nu va mai fi cale de întoarcere.

– Întotdeauna mi-au plăcut provocările. Aş fi în stare să deschid pînă şi cutia Pandorei, spuse el, oprindu-se la mai puţin de o lungime de braţ şi privind în jos spre ea, cu un zîmbet galeş.

– Niciodată nu poţi şti ce te... aşteaptă, îl avertiză ea moale, dîndu-şi capul pe spate, să-l poată privi.

Foarte încet, Thor ajunse lîngă ea, cu palma sa mare aproape încercuindu-i gîtul, dîndu-i capul pe spate, să-l poată privi.

– Cred, murmură, aplecîndu-şi capul spre al ei, că-mi voi încerca norocul.

Pepper nu ştia ce aşteptase. Un tremur plăcut, poate. O artificie sau două. Se întreba chiar, dacă

Dragoste la prima vedere

Marsha a avut dreptate cu ale ei „Clopote draga mea – dangăte de sărbătoare". Dar fiind realistă, nu aşteptase deloc ceva atît de spectaculos, ci doar un semn, un preambul al lucrurilor minunate ce urmau să vină.

Ce a obţinut a fost această atracţie nestăpînită şi aproape c-a uitat cine pe cine înfruntă.

Fiorul cutremurător se porni de undeva de lîngă talie, amplificîndu-se în valuri ce-i dădeau o curioasă senzaţie de rece-fierbinte.

Era numai în parte conştientă că mîinile îi părăsiseră buzunarele pantalonilor, alunecînd în jurul gîtului, în timp ce, neajutorată, nu-şi putea împiedica buzele să se despartă pentru a-l invita să le exploreze.

Şi senzaţia de cald-frig deveni brusc o vîlvătaie fierbinte – alb-strălucitoare, care-i sfîrîia prin vene şi-i pîrjolea terminaţiile nervoase, atunci cînd el, cu bruscheţe, îi acceptă invitaţia. Buzele lui alunecară peste ale ei cu o foame ce-o atrăgea spre el, impunînd, slăbindu-i tăria picioarelor.

Pepper era conştientă de golul dureros ce pulsa înlăuntrul ei şi se amplifica; un gol pe care nu-l mai simţise niciodată. Părea că-i invadează fiinţa, fierbinte, însoţit de o durere nefamiliară. Se simţi îndemnată să se apropie şi mai tare de Thor, dornică să-l mîngîie şi să fie mîngîiată.

Intensitatea senzaţiilor o speria, măturase, pur

şi simplu, logica şi raţiunea, pentru a face loc emoţiei pure. Dar ceea ce o speria chiar mai tare, era faptul că această emoţie era mai puternică decît frica, mai puternică decît priceperea ei de a lupta. Nu se putea despărţi de el, chiar dacă instinctul ei de conservare protesta vehement, lansînd avertismente disperate.

Acel instinct îi spunea că de această dată şi-a găsit partenerul potrivit, că miza era şi mai mare faţă de cea pe care o cunoştea. Această înfruntare îi dezvăluise o intensitate a sentimentelor pentru care nu era pregătită şi care o făcea foarte vulnerabilă, iar ea, în mod confuz, îşi punea întrebarea: ce preţ i se va cere de data aceasta pentru asumarea cu temeritate a riscului?

Apoi, focul din vene îi spulberă teama, iar ea fu conştientă numai de dorinţa pe care o simţea pentru acest bărbat. Nu mai avea putere, nici control asupra propriului trup. Era lipsită de greutate, în derivă pe o mare învolburată şi nici urmă de simţ de conservare, care s-o salveze de la înec.

Buzele lui Thor le părăsiră pe ale ei pe cînd se scufunda a doua oară; el inspiră profund, ca şi cum el ar fi fost aproape înecat.

Pepper privi lung, stupefiată în ochii cenuşii, înnouraţi ca de furtună, şi onestitatea ei incurabilă o determină să spună exact ceea ce gîndea:

– Cutia Pandorei. Cred că amîndoi am dat de bucluc.

– Cred că ai dreptate, spuse Thor un pic înciudat. Pentru o fiinţă atît de mică, deţii al naibii de multă energie, doamnă!

– Ştii ce se spune despre dinamită. Ea se întrebă, uimită, cum era posibil să întreţină o conversaţie perfect raţională, stînd ochi în ochi cu un bărbat care tocmai i-a demonstrat că 4 iulie se află în mijlocul lui octombrie. Ochi în ochi? Dar nu-i adevărat.

Trăgîndu-se un pic într-o parte, Pepper privi în jos şi îşi dădu seama de ce se simţea lipsită de greutate: era ţinută la o înălţime considerabilă faţă de podea, pentru numele lui Dumnezeu! Privind din nou la faţa încă năucă a lui Thor, ea ceru politicos:

– Te rog, poţi să mă laşi jos?

– Nu, spuse el simplu.

Pepper îl privi fix.

– De ce nu?

Thor o sărută foarte uşor. Apoi o mai sărută o dată, purtînd acea expresie încîntată a omului care şi-a descoperit un hobby nou, minunat.

– Pentru că la fel ca Brutus, eu ignor comanda „încetează".

Ea îşi muşcă buzele pentru a opri un zîmbet deplasat.

– Dar am spus „te rog".

– S-ar părea că nici de asta nu ascult. Totuşi, dacă ar fi plasat în propoziţia potrivită...

– Las-o baltă, amice. Ea îşi desprinse o mînă din părul lui şi-i flutură pe sub nas un deget ameninţător. Aminteşte-ţi de Alamo!

El ridică o sprînceană.

– Fără cruţare?

– Nici o cruţare. Nici o milă. Unul din noi va trebui să cedeze şi, ştii cum se spune, nu voi fi eu acela.

– Vrei să pariezi?

– Am pariat deja.

– Adevărat.

– Ai de gînd să mă laşi jos?

– Nu.

– Eşti vulnerabil, să ştii. Există puncte de presiune la gîtul tău. Şi, desigur că aş putea recurge la vechea figură „ambele mîini pocnite pe ambele urechi". Îţi distruge timpanele, mi s-a spus.

Thor o privi admirativ.

– Ai învăţat să-ţi porţi de grijă.

– Da. Nu intră în amănunte.

– Am sentimentul că ai avut o viaţă interesantă.

– Poate. Dar interesantă sau nu, n-am intenţia să-mi discut trecutul, în timp ce mă bălăbănesc în aer.

– Dacă te las jos îl discuţi?

– Poate.

– Uf. Thor dădu din cap. Dacă am învăţat ceva despre femei, este că acest „poate“ are o varietate de sensuri, dar nici unul dintre ele nu este „da“.

– Da? Ai învăţat asta?

– Am mai învăţat că în aceste zile ale libertăţii femeii şi aşa mai departe, un bărbat are nevoie de orice avantaj... de care dispune, sau pe care-l poate obţine. Şi cum întîmplător sînt în mod considerabil mai mare decît tine, am de gînd să folosesc acest avantaj cît mai bine cu putinţă.

– Ai de gînd să mă pui pe genunchi şi să mă baţi? întrebă interesată.

– Nu-mi da idei.

– Nici nu mă gîndesc la aşa ceva, spuse Pepper tărăgănat. Niciodată nu pune arma în mîna părţii adverse; conduce la lucruri neconvenabile, cum ar fi propria înfrîngere.

– Nu îţi place să pierzi?

– Nu, dacă pot să evit. Ea îl privi lung şi se încruntă. Dar cred că am deviat de la subiect.

– Care era subiectul? O sărută din nou. Pepper se luptă să-şi recapete respiraţia, apoi îşi drese glasul hotărîtă.

– Subiectul? Ah, această tentativă banditească de a-ţi folosi muşchii, aceasta-i problema. E in-

corectă.

– „Totul este permis în...“ Ei, ştii restul...

– „Dragoste şi război“, dacă-mi amintesc corect, spuse ea şi continuă: Şi nu te-ndoi că va fi a doua alternativă, dacă nu mă laşi jos.

Thor o privi cu nevinovăţie.

– A fost provocarea ta, deci am dreptul să-mi aleg armele. E o regulă.

– Uite, nu sînt obişnuită cu această atitudine şi-ncep să ameţesc. De ce nu luăm loc să discutăm regulamentul?

Thor păru să se gîndească la cererea ei, apoi aprobă, făcînd o manevră complicată ce sfîrşi astfel: el stînd pe canapea cu Pepper în braţe.

– Nu e chiar ceea ce doream, observă ea sec.

– E ceea ce doream eu. Spuneai ceva despre reguli? Părea că el găseşte coada ei de cal fascinantă, înfăşurîndu-şi părul în jurul mîinii, urmărind jocul luminii pe firele mătăsoase. Cum, în mod evident, el nu intenţiona s-o lase să scape, Pepper aşa cum îi era firea, continuă lupta cu mijloacele pe care le avea la îndemînă. Dar îi era al naibii de greu să ignore coapsele încordate pe care stătea...

– Regulile. Ei bine, ai spus că-ţi revine ţie dreptul de a alege armele, dar orice întrecere bazată pe superioritatea fizică, va sfîrşi în acelaşi fel.

– Da.

– Cu siguranţă. Inegalitatea e evidentă. Puterea brută cîştigă pînă la urmă. Ştim asta amîndoi, spuse ea cu seriozitate.

El o privi un timp îndelungat.

– E o lecţie care, de obicei, se-nvaţă la o şcoală aspră, necruţătoare. Curiozitatea mea, în legătură cu trecutul tău, creşte în salturi, nestăvilită, zise el.

Pepper simţi un mic şoc mental şi se miră în taină de intuiţia lui. Dar nu era încă pregătită să discute despre trecut sau şcoli aspre şi, cu uşurinţă, escamotă subiectul.

– Cînd eşti o fiinţă minusculă, această lecţie se învaţă uşor şi repede. Deci, fără dominare fizică. O. K.?

Cu un mic gest, el îşi ridică mîna liberă, aşezînd-o pe o parte a gîtului ei, cu degetul mare mîngîindu-i urechea. Expresia lui era total şi complet serioasă.

– N-am să te rănesc niciodată, Pepper. Este lucrul de care întotdeauna vei putea fi foarte sigură.

Înghiţind cu greutate, pentru nu se ştie care motiv, poate că avea un nod în gît, Pepper decise să accepte cele spuse de el, ca pe un angajament.

– Minunat, se hotărî ea să înseninеze atmosfera. Şi cum asta pare să-ţi dizolve arma cea mai

puternică – joc de cuvinte neintenţionat – ce vei alege în schimb?

Zîmbetul galeş al lui Thor indica faptul că-i aproba întrebarea pusă într-o doară, dar replica lui o făcu să-şi dea brusc seama că propria-i strategie o conducea inexorabil spre nisipuri mişcătoare.

– Onestitatea.

– Înţeleg. Se întrebă unde-o adusese propria nesăbuinţă şi oare cum defineşte el onestitatea, fără lovituri sub centură, dar şi fără menajamente solicitate... sau acordate.

– Tu ai spus-o. Încă mai zîmbea, dar, în acelaşi timp, stătea la pîndă, cu ochi scrutători, fără cruţare. Fără domenii îngrădite. Şi cum sinceritatea este arma, zîmbetul i se lărgi, eu voi fi primul care o voi întrebuinţa. Spune-mi ceva, Pepper. Căutai un loc unde să-ţi parchezi RV-ul cîteva săptămîni, sau căutai un cămin pentru Fifi?

– Fir-ar să fie! Pepper pendula între dorinţa de a-ncepe să rîdă şi îndemnul de a-l lovi cu ceva.

– Nu e o întrebare corectă.

El dădu din cap dezaprobator.

– Nu poţi să ţipi că tot ceea ce nu-ţi convine este incorect. Hai acum, încearcă să faci faţă situaţiei. Mănuşa ţi-era bine ascunsă, dar încă de ieri erai pornită pe înfruntări, nu-i aşa?

Pepper nu-şi putu ascunde un zîmbet. In-

contestabil, aceasta era sinceritatea.

– Ei bine, cum pentru tine nu are nici o importanţă, voi admite că nu-mi puteam parca şi autoduba în altă parte.

– Nu e destul.

– Pretinzi porţia lor de carne, nu-i aşa?

– Cam aşa ceva.

– Bestie.

– Drept la ţintă. Ei bine?

– Bine, atunci. Expresia ei era în parte batjocoritoare, în parte plină de exasperare amuzantă. Eram... interesată. Satisfăcut?

Nu-şi ascunse un rînjet.

– Merge. La naiba, trebuie să te fi născut cu o faţă de pokerist. N-ai lăsat nimic să se întrevadă ieri. Mi-am închipuit că n-ai pic de subtilitate.

– Asta numeşti tu subtilitate? Pepper îl privi, ridicînd o sprînceană. Dacă tovarăşele mele, femeile, ar afla toată tărăşenia, aş fi exclusă din comunitate.

Sinceritate îşi doreşte, sinceritate va obţine, decise Pepper. Deşi era o tactică ce, potrivit teoriei, garanta inducerea de coşmaruri la cei mai mulţi dintre bărbaţi, intuiţia îi crea lui Pepper certitudinea că, pentru acest bărbat anume, tocmai sinceritatea era tactica potrivită. Desigur, nu sinceritatea totală. Întotdeauna vor exista zone de intimitate individuală faţă de care orice indiscreţie

n-ar fi nici uitată, nici iertată. Oh, bine, oftă Pepper, el ştia asta la fel de bine ca şi ea. Era vorba deci, despre sinceritate în privinţa intenţiilor ceea ce, ei bine, era altceva.

– Noutăţi, prietene, spuse zîmbindu-i cu tandreţe. Întotdeauna femeile au condus urmărirea. Dar niciodată nu vă lăsăm, pe voi, bărbaţii, să vă daţi seama. Subtil, înţelegi? De aceea comunitatea de femei mă va renega, dacă toate acestea vor transpira în afară.

Thor o privi lung.

– În ce oare m-am vîrît? murmură.

– Bucluc. Ea îşi reprimă rîsul. Scris cu majuscule. Ai deschis cutia Pandorei, aminteşte-ţi.

– Dar tu? Expresia concentrată, cercetătoare a ochilor săi cenuşii, îi contrazicea zîmbetul degajat. Nu te pui într-o poziţie vulnerabilă, admiţînd că eşti interesată atît de devreme în... decursul jocului?

– Vrei să spui că şi sinceritatea costă? Prea serios, se gîndi ea şi continuă cu seninătate: Ei, eu întotdeauna îmi plătesc taxa de călătorie, iar pe de altă parte, mi se pare că o mulţime de complicaţii apar în relaţiile umane, în cercetarea lor de a ascunde ceea ce e dureros de evident. Zîmbi puţin. Aş fi o proastă să-mi neg interesul, după modul în care am reacţionat la... hm... răspunsul tău fizic adresat provocării mele. Nu-i

aşa?

Ceva licări în ochii lui Thor, o expresie ce putea fi admiraţie sau aprobare, sau uluire.

Cînd vorbi, vocea îi exprima o curioasă îmbinare a celor trei emoţii.

– Am cerut sinceritate, dar n-am aşteptat-o cu adevărat, Pepper. Cu cît privesc puzzle-ul mai de aproape, cu atît mai extins şi mai complicat devine. Adăugă pe un ton capricios: Eşti reală, sau trebuie să mă trezesc şi să descopăr că eşti un vis?

Pepper nu se amăgea, crezînd că întrebarea însemna ceea ce părea să însemne: că sinceritatea ei a apropiat-o mai mult de o femeie imaginară, decît de una reală, ceva de care el avea nevoie, dar nu se aştepta să găsească. Nu era chiar atît de complezentă cu sine şi nici atît de plină de încredere în el. Deci, ea răspunse simplu la prima întrebare, încercînd s-o ignore pe-a doua.

– Sună real. Iar tu mai bine ţi-ai aminti că sinceritatea e o sabie cu două tăişuri; taie în ambele direcţii. Şi tu trebuie să fii cinstit.

– Şi?

– Şi... aşa... urmărirea continuă. Te simţi vînat?

El păru să ia întrebarea în serios.

– Destul de ciudat, dar nu. Presupun că sînt convins că mă vei vîna, dar nu-mi vei întinde

capcane. Şi aş fi prost, dacă n-aş fi flatat de... interesul tău.

Pepper era sincer surprinsă.

– De ce?

Thor era vizibil amuzat.

– Ego-ul meu, cred. N-am mai fost pînă acum vînat de un înger.

În loc să ia remarca drept un compliment, aşa cum era evident că încerca să fie, Pepper se scutură, încercînd parcă s-o înlăture.

– Thor, nu mă pune pe un piedestal. Mi-aş pierde echilibrul şi aş cădea.

În acel moment, Thor simţi o curioasă nevoie de a o proteja. Nu ştia de ce, dar acea nevoie creştea cu o siguranţă indiscutabilă. Iar el nu discută. O trase mai aproape, odihnindu-şi obrazul pe părul ei şi înlănţuind-o cu braţele.

– Semeni cu un înger, îi spuse liniştit. Dar nu mă aştept să fii înger. De fapt, n-aş şti ce să fac cu un înger.

Pepper era surprinsă de reacţia lui la pledoaria sa, dar şi impresionată. Dorea ca el să se gîndească la ea ca la o femeie din carne şi sînge, nu ca la o păpuşă chinezească, aşa cum unii bărbaţi doreau ca ea să fie. O păpuşă chinezească era plasată pe un raft şi expusă cu mîndrie; era rareori atinsă sau ridicată. Pepper tocmai descoperise în ultimele cîteva minute, în

ce măsură era femeie, şi nu dorea să rişte să piardă privilegiul de a fi ţinută în braţe sau mîngîiată de Thor.

Din nou îngrijorată că a fost prea serioasă, ea încercă să schimbe starea de spirit.

– Ai pomenit ceva despre o plimbare de-un ban, murmură foarte conştientă de prezenţa braţelor lui mari, în jurul taliei ei.

– A crescut la o sută, replică el grav. Ştii, inflaţia...

– Adevărat? Ei bine, cred că merită.

– Asta rămîne de văzut.

– Adevărat? Ea făcu o încercare experimentală de a pleca din braţele lui, amîndoi fiind uşuraţi şi dezamăgiţi în acelaşi timp, cînd el îi permisese să se ridice. Mergi tu înainte.

Thor s-a ridicat în picioare încet şi stătea, privind-o gînditor.

– Sînt flatat, ştii? spuse brusc.

Pepper, în mod intenţionat, se prefăcu a nu pricepe.

– Doar pentru că eu cred că turul casei valorează o sută? întrebă destinsă.

– Nu. Îi atinse cu un deget vîrful nasului. Pentru că sînt vînat.

– Este încă prea devreme, răspunse ea ambiguu. Cam tot pe timpul ăsta, dar săptămîna viitoare, vei fugi înfricoşat pentru a-ţi salva propria

viaţă.

– De fapt, nu cred că se potriveşte. Totuşi... Acesta, stăpînă, este micul meu refugiu. Şi dacă veţi veni pe aici...

Casa era frumoasă. Jos se aflau: camera de zi, „refugiul", camera de studiu, bucătăria, sufrageria şi una dintre cele trei băi.

Camerele erau spaţioase, aerate. Ochiul expert, în astfel de lucruri, al lui Pepper o făcu să-şi dea seama că erau decorate de profesionişti, dar cu instrucţiuni ca totul să fie mai degrabă bazat pe confort decît pe stil. Mobila era compusă din piese din lemn de esenţă tare şi tapiţerie, nimic delicat sau ascuţit. Culorile variau de la cameră la cameră, mai ales în tonuri pămîntii, luminate de nunanţe de verde şi albastru.

Camera de studiu îi reţinu cel mai mult atenţia, deoarece ea căuta puncte de reper pentru omul însăşi, iar experienţa o învăţase că spaţiile de lucru prin casă oferă celor interesaţi să observe cea mai bună imagine a vieţii interioare a proprietarului.

Era mochetată în cafeniu-închis, panelată cu mesteacăn şi plină cu rafturi, care erau la rîndul lor pline cu toate tipurile de cărţi. Pepper n-a descoperit vreo preferinţă în alegerea lor, care s-o ajute în deducţii, exceptînd pasiunea pe care Thor părea s-o aibă pentru mistere. Biroul uriaş de

stejar, dintr-un colţ, era curat, nici o dezordine în hîrtii sau în obiecte, care să dezvăluie munca ce se înfăptuia acolo.

Două scaune cu spătar înalt erau grupate împreună cu o masă şi o lampă pentru citit, în alt colţ. În centrul camerei spaţioase era o masă de joc, potrivită pentru jocurile de cărţi, mozaic sau orice altceva. Acum era goală.

În colţul rămas liber se afla în penumbră o pianină neagră, ce licărea stins, catifelat. Suprafaţa ei lustruită mărturisea o grijă înduioşătoare, dar dacă se datora lui Thor sau menajerei, Pepper nu putea spune. Atinse, gînditoare şi tăcută, o clapă de ivoriu strălucitor.

– Cînţi, se pare, spuse ea cu voce tare.

– Fără pasiune. Dar tu?

– Cînd am ocazia.

– Simte-te ca acasă.

– Mulţumesc. S-ar putea să reţin invitaţia.

Au lăsat discuţia deschisă şi şi-au continuat plimbarea. Camera cu lenjerie nu a interesat-o pe Pepper, dar o cameră, bine proporţionată, cu o uşă spre garaj, da. Era goală, cu excepţia unei debarale şi a unui bazin mare, adînc, care părea dezafectat.

– Ce-i acesta?

– În proiect se numea camera de nămol.

– N-o foloseşti la nimic?

– Nu. De ce?

Pepper măsură din priviri dimensiunile camerei, dînd atenţie specială bazinului.

– Mă întrebam doar... Ei bine, dacă n-ai nevoie de el, te superi dacă-l folosesc cît timp sînt aici? Promit să-l las la fel cum l-am găsit.

Thor o privi curios. Se întreba la ce-i trebuie o cameră mare, goală, dar hotărî că motivul va deveni vizibil în timp.

– Nu mă supăr. Serveşte-te.

– Mulţumesc. Pepper zîmbi un pic, întrebîndu-se cum va reacţiona el, la cea de-a doua invazie pe care o va suferi în scurt timp. Spera că va reacţiona cu umor; niciodată, era aproape sigură, n-a fost un bărbat victima unei urmăriri atît de cinstit şi premeditat declarată.

Dacă nu şi altceva, se gîndi cu umor, măcar metodele erau originale. Era total cinstită în privinţa scopului urmărit, dar complet absurdă în privinţa metodelor.

– De ce zîmbeşti Mona Lisa? întrebă Thor, un pic stînjenit.

– Oh, fără motiv. Turul include şi etajul, sau restul trebuie să mi-l imaginez?

– Doamne iartă-mă, după tine. Cu un singur gest, o îndemnă să treacă înainte, încă punîndu-şi întrebări în privinţa zîmbetului, dar neavînd curajul să întrebe din nou. Urcară scările pînă în antreu,

astfel încît ea putu vedea cele patru dormitoare. Erau însoţiţi de Fifi, care fusese cu ei de cînd începuseră turul, şi de Brutus, care li se alătură din bucătărie. Toate dormitoarele erau frumos decorate, unul conţinînd un uriaş pat de apă. Era o baie centrală, ce da spre hol şi alta lîngă dormitorul stăpînului.

Camera însăşi era cea mai mare, şi avea un colosal pat de stejar cu patru tăblii, în care Pepper dacă ar fi vrut să se urce ar fi avut nevoie de un taburet. Părea o antichitate, alături de şifonier şi de servantă. Camera avea un culoar de trecere spre baia ce conţinea o cadă încastrată, suficient de adîncă să se potrivească şi unui uriaş.

Trecînd peste ocazia de a-l numi sybarit, Pepper făcu doar o remarcă.

– Îngrozitor de mare cadă doar pentru o singură persoană, murmură, în timp ce coborau scările.

– Mm. Îmi place spaţiul.

Ea se gîndi la replicile lui, în timp ce se întorceau, şi o privire de jur împrejurul camerei o făcu să-şi amintească faptul că a văzut puţine indicii ale personalităţii lui în casă. Nu era dezordine sau murdărie, ceea ce indica faptul că el era foarte ordonat, sau menajera făcea ordine. Dar surprinzătoare, şi probabil relevantă, era lipsa amprentelor personale.

Gravurile şi picturile din toată casa erau de un gust îndoielnic, cele mai multe fiind peisaje şi subiecte marine. Erau puţine ornamente, care păreau să reprezinte mai mult preferinţele decoratorului, decît declararea unui gust personal. Unde erau amintirile din locurile vizitate, fotografiile oamenilor cunoscuţi sau ale rudelor?

Pepper se-ntrebă: oare cît de des munca lui îl ţinea departe de casă? Acum, se-ntrebă din nou, care din ei trebuia să asambleze puzzle-ul: ea sau Thor?

– Mai bei ceva? întrebă el, scoţînd-o din lumea speculaţiilor.

– Nu, mulţumesc. Îşi vîrî o mînă în buzunar şi scoase, absentă, o „piatră de îngrijorare", pe care începu s-o mîngîie ritmic.

Thor o urmări curios cîteva clipe, apoi păşi mai aproape şi-i prinse încheietura mîinii.

– Ce-i asta?

Dîndu-şi doar atunci seama de ceea ce făcea, Pepper deschise palma şi-l urmări cum ia piatra cea nedetă şi-o examinează.

– Este o „piatră de îngrijorare".

Thor roti obiectul între degete.

Părea a fi cuarţ, măsurînd cam cinci centimetri lungime şi un centimetru grosime. De formă ovală şi lustruită, era plată pe ambele părţi şi avea o mică depresiune la un capăt care – văzu el – era

foarte potrivită să fie mîngîiată cu degetul mare.

El îi puse piatra înapoi în palmă, degetele zăbovind pe ale ei.

– Te îngrijorează ceva?

Foarte rapid, Pepper dădu drumul pietrei înapoi în buzunar.

– Sigur că nu. M-am lăsat de fumat acum cîţiva ani. Unii oameni mestecă gumă, eu mă joc cu „piatra de îngrijorare".

– Înţeleg. Nu părea convins.

Pepper hotărî să schimbe subiectul.

– Uite, e aproape ora cinei, potrivit „ceasului" din stomacul meu. Cred că voi profita de acele tendinţe liberale cu care ne-aţi învăluit pe noi, femeile, şi te voi invita la masă. Pot aduce cîte ceva din autodubă, din moment ce sufrageria ta e mai mare decît a mea. Sau putem merge undeva. Dacă eşti interesat, bineînţeles.

– Sînt interesat. Dar de ce nu ne descurcăm cu ceea ce se află în bucătăria mea. De obicei, doamna Small o menţine bine aprovizionată.

– Sînt de acord. Ce aveai în plan pentru astă-seară?

– O cină, un film la televizor, o hrană rece.

Pepper ridică o sprînceană.

– E mîncarea ta obişnuită?

– Da, în ziua liberă a doamnei Small.

Ea dădu din cap.

– E o ruşine să ajungi la o aşa vîrstă înaintată, fără să fii în stare să găteşti.

Thor decise să ignore prima parte a frazei ei.

– Nu te aştepta să fiu perfect. Presupun că tu ştii să găteşti?

– Da.

– Ei bine, a fost un răspuns categoric.

– Ai pus o întrebare categorică, îi reaminti ea.

– Nici o reţinere dictată de modestie?

– Noi sîntem cinstiţi.

– Şi noi sîntem, spuse Thor.

– Nu se va supăra doamna Small că-i invadăm bucătăria?

– N-o vom întreba.

– Ce curaj uimitor.

Restul serii a fost petrecut într-un mod camaraderesc. Iar dacă au existat curenţi suterani, n-au arătat că i-ar fi observat.

Au respectat o înţelegere tacită de a nu explora în continuare domeniul acestei neaşteptate relaţii, abordînd în schimb subiecte uşoare şi ocolindu-le pe cele sensibile. Au disecînd la întîmplare subiecte variate, în acel mod curios de interogare-confesare reciprocă, propriu noilor cunoştinţe, fiind atenţi să nu dezvăluie nimic important.

A reieşit că Thor preferă culoarea albastră, îi plac muzica soft-pop şi fotbalul, detestînd melcii,

în timp ce Pepper iubeşte culoarea roşu-rubiniu, îi plac atît fotbalul, cît şi muzica soft-pop, iar despre melci, aceştia îi sînt indiferenţi. Amîndoi au fost de acord că Maine este un stat frumos, că ultimul roman best-seller a fost fascinant şi că nici dobermanii nervoşi, nici năbădăioşii chihuahua nu au venit în bucătărie.

După prepararea de către Pepper a unor grozavi hot-dogs cu cartofi franţuzeşti şi după ce-au făcut ordine în bucătărie, misterul unei crime la televizor a reprezentat încununarea serii. Thor era de părerea detectivului, în timp ce Pepper, cu toată seriozitatea, susţinea motivaţia asasinatului.

Pepper respinse cu fermitate propunerea lui de a o conduce pînă la RV, refuzîndu-i oferta de a conecta vehiculul la reţeaua electrică şi consimţind numai să accepte un reflector. După o serioasă strîngere de mînă, ea îi mulţumi solemn pentru masă, reflector şi loc de parcare pentru autodubă, apoi chemă cu voce fermă cîinii şi se topi în întuneric.

După un timp, în vreme ce stătea întins în pat, privind un tavan estompat de întuneric, Thor se întreba cum Dumnezeu o după-amiază atît de emoţionantă şi plină de înfruntare s-a transformat într-o seară deconcertant de calmă, chiar prietenoasă.

Îi reveneau în minte cîteva întrebări, ale căror

răspunsuri nu-i erau accesibile, deoarece încă nu o cunoştea pe Pepper, nici măcar atît cît să le poată ghici.

Era sinceritatea ei atît de reală, pe cît părea?

A decis ea oare cu adevărat că el ar putea fi bărbatul pe care-l căuta şi dacă da, ce părere are despre asta? Ce întîmplări din viaţa ei au învăţat-o că forţa brută întotdeauna are cîştig de cauză? De ce are „piatra de îngrijorare"? Ce evenimente din viaţa ei au format o astfel de femeie, în stare să înfrunte un bărbat cu sinceritate şi umor?

Ultima întrebare îi apăru în minte, tocmai cînd se cufunda în somn şi îl preocupă cel mai mult dintre toate celelalte.

De ce nu l-a invitat şi ea la un tur-de-un-ban al propriului ei cămin? De fapt, fără a fi nepoliticoasă, s-a asigurat că el n-a văzut interiorul RV-ului. Oare pentru că acesta conţinea cîteva dintre piesele de care ea avea nevoie pentru a asambla puzzle-ul? Şi în timp ce Thor, deşi adormit, fu brusc devorat de dorinţa de a-l vizita, ştia că nu va pune piciorul în interiorul vehiculului, fără invitaţia lui Pepper.

Gîndul l-a urmărit şi în vis. Se făcea că RV-ul, deformat, se întrezărea batjocoritor şi scuipa nenumărate piese de mozaic, în timp ce un doberman laş îl privea cu ochi căprui, panicaţi, un chihuahua atent la integritatea lui corporală, iar

rîsul de maniac al lui Odin, se prăvălea strivitor în urechile unui nefericit, pămîntesc zeu al tunetului.

Trezindu-se mai devreme ca de obicei, după un somn întrerupt, neodihnitor, Thor hotărî s-o şteargă englezeşte înainte ca doamna Small să sosească. I-ar fi plăcut tare mult să fie o muscă pe perete, în timpul întîlnirii dintre menajeră şi Pepper, Brutus şi Fifi; în acelaşi timp, gîndul la ceva asemănător haosului, îl mînă afară din casă, după un mic dejun constînd din cafea.

Simţindu-se vinovat dar şi amuzat, îl hrăni pe Lucifer, apoi îşi conduse maşina cît mai încet posibil, observînd că RV-ul lui Pepper era ancorat de garaj şi, cum nu era nici o urmă de cîine, presupuse că Pepper încă mai dormea.

Îi dăduse o cheie a casei cu o seară înainte şi îi spusese să se simtă ca acasă, dar zîmbetul ei de Mona Lisa, din ziua precedentă, începu să-l hăituiască. Ce va găsi oare la întoarcere?

Alungîndu-şi din minte nişte speculaţii inutile, Thor ieşi cu eleganta sa Corvette afară de pe alee şi porni spre oraş. Am treburi de rezolvat, îşi dădu singur asigurări, în tăcere. Şi-apoi îi lăsase doamnei Small un bilet cu o explicaţie despre prezenţa lui Pepper. Un fel de explicaţie.

– Laşule, mormăi cu voce tare.

Cînd Thor parcă pe alee, mai tîrziu în acea după-amiază, văzu că singura diferenţă în as-

pectul căminului său era prezenţa micului VW al doamnei Small. Se simţi uşurat că ea – cel puţin aşa părea – nu demisionase, dar se întrebă ce fel de primire îi va face. Se îndreptă spre uşa din faţă.

Cum uşa se deschise spre interior, a auzit acel „Uf" profund şi o văzu pe Fifi dispărînd în direcţia bucătăriei. Pe cînd închidea uşa în urma lui, îl văzu pe Brutus stînd drept în mijlocul antreului şi arătîndu-şi colţii.

Thor se opri privind în jos spre micul căţeluş.

– Hotărăşte-te amice, îi spuse calm lui Brutus, mă accepţi sau nu? N-o să reluăm mereu aceeaşi şaradă ori de cîte ori ne întîlnim.

Buza îi coborî, acoperindu-i dinţii ascuţiţi şi Brutus reîncepu să-l fixeze cu privirea. Apoi se trezi, dădu din coadă şi tropăi după Fifi. Simţindu-se oarecum mai împăcat cu sine, după această demonstraţie de curaj, Thor porni în urma paradei canine.

Cînd ajunse la uşa bucătăriei, simţi cum lumea lui se cutremură din temelii. Doamna Small zîmbea. Şi chiar pe cînd o urmărea şi asculta fascinat şi neîncrezător, el o auzi rîzînd pentru prima oară în cinci ani. Era un rîs ciudat, profund, dogit, din pricina neutilizării, dar era, în mod categoric, rîs.

Ea se rezema de frigider şi amesteca ceva

într-un vas mare, nederanjată de dobermanul ce încerca să se ascundă după ea şi asculta vocea veselă, de fetiţă mică, a lui Pepper. Iar Pepper stătea la un capăt al mesei, purtînd blugi, ghete, ridicol de mici, şi o vestă neagră cu roşu, peste un sweater negru.

Thor îi urmări gestul care arăta spre ceva ce el nu putea vedea de acolo de unde se afla, întrebîndu-se în treacăt cum a reuşit să-şi strîngă tot părul pînă în vîrful capului, pentru a obţine acel răvăşit şi intolerabil de sexy aspect. Apoi ea privi spre uşă şi-l văzu, tocmai cînd Thor ieşea din transa în care se părea că fusese cufundat.

– Bună, Thor, spuse ea degajat.

– Bună, reuşi să spună.

Ea îşi lăsă capul pe-o parte, ca un prihor iscoditor.

– Te simţi bine? Arăţi ciudat.

– Sînt bine, murmură, hotărînd să nu explice că se aştepta la ciuperca atomică, iar în schimb a găsit oglinda Alisei.

Nu era nici el sigur că înţelegea.

Capitolul 4

Înainte ca şi alte cuvinte să mai poată fi adăugate, un cap se ivi de după uşa ce ducea spre camerele cu lenjerie şi nămol. Era un cap de băiat, cam de vreo şaptesprezece ani, cu o umbră de mustaţă, un păr castaniu foarte lung şi ochi căprui, blînzi şi prietenoşi ca ai unui spaniel încrezător.

– Jo Jo e gata, Pop. Doreşti să încep acum pe Dikens?

În timp ce Thor medita asupra înţelesului acestor cuvinte misterioase, Pepper răspunse veselă:

– Mai lasă-l cîteva minute să se liniştească; doamna Shanon de-abia l-a adus. Am eu grijă de

Jo Jo, pînă îi faci unghiile lui Ladama.

– Bine. Dispăru.

Pepper se strecură pe după plită, încercînd cu toată tăria să se abţină să nu rîdă de expresia uluită a lui Thor.

În mod intenţionat evita să-l privească, zîmbindu-i în schimb doamnei Small.

– După ce termin, mă duc să caut reţeta, Jean. Nu vei putea găsi pe aici toate ingredientele, dar am cele mai multe dintre condimentele originale.

Doamna Small aprobă.

– De-abia aştept să-mi pun la încercare talentele.

– Perfect. Ne vedem mai tîrziu. Cu o fluturare de mînă spre Thor, Pepper dispăru.

El privi lung în urma ei. Jo Jo? Dickens? Ladama? Privi spre doamna Small. Jean?

Doamna Small spuse criptic:

– Sukiyaki. Autentic. Dar trebuie să împrumut de la ea wok.

Se întoarse la mixerul ei, cu un aer absent, gonindu-l pe cîine. După ce dobermanul se dădu puţin la o parte, continuă să-l privească pe Thor, stînjenită, ea fiind încă şi mai de-neînţeles.

– Un mic sat japonez.

Cu scopul de a scăpa de convingerea crescîndă că asistă la prelungirea coşmarului din tim-

pul nopţii, Thor porni spre camera cu nămol. Nu ştia ce se petrecea în casa lui, dar intenţiona să afle.

Camera de nămol fusese transformată; de-a lungul peretelui dinspre garaj, se aflau mai multe cuşti de sîrmă, de diferite dimensiuni, patru dintre ele fiind ocupate de trei pudeli şi un cocker spaniol. Pe o măsuţă improvizată stătea un coolie dispreţuitor, de a cărui labă se ocupa acel tînăr necunoscut, care purta un firicel de mustaţă. Pe un raft lat, de lîngă bazin, se afla o colecţie de sticle, împreună cu mai multe prosoape mototolite şi cu un teanc de prosoape împăturite cu grijă.

Altă masă, cu adevărat profesională, fusese instalată de cealaltă parte a bazinului. Pe rafturile de sub ea se aflau trei uscătoare de păr, o diversitate de foarfeci electrice, perii şi piepteni şi o combinaţie, realizată cu gust, de panglici colorate, înguste. Tot pe masă stătea un pudel în miniatură, gri-argintiu, cu ochii pe jumătate închişi, plin de delectare şi fericire, în timp ce două perii îi erau energic trecute prin blana groasă.

Mînuind periile cu precizia şi detaşarea unui expert, Pepper nu privi spre uşa care se deschise, ci spuse simplu şi ferm:

– Afară, Brutus.

Thor privi la micul chihuahua cum se întoarce arogant şi iese cu un aer înţepat. Închise uşa şi se sprijini de ea, privind lung, încă o dată, de jur

împrejurul camerei.

– Ce naiba? murmură el.

– Thor, el e Tim. Arătă spre tînărul cu foarfecele pentru unghii, fără să-şi ridice privirile.

– Tim, gazda noastră.

Tim îi aruncă o privire fugară.

– Bună. Apoi se aplecă din nou, concentrîndu-şi întreaga atenţie asupra unghiilor cîinelui coolie.

– Deci pentru asta îţi trebuia camera?

– Evident. Nu te superi, nu? Ştii, este afacerea lui Kristen. A avut un local în oraş, dar cum contractul de închiriere a expirat, am decis să mă instalez aici.

– Kristen ştie? întrebă Thor sec.

– Nu, dar pe atunci credea că se va reîntoarce în America.

– Şi nu se-ntoarce? Thor asambla în minte fragmente de conversaţie. Parcă ai spus că intenţionezi să te muţi în cîteva săptămîni.

Pepper îi aruncă o privire fugară, întrebîndu-se, amuzată, dacă începe să se simtă prinsă în capcană.

– Aşa plănuisem. Cred că Kristen va reveni doar ca să-şi împacheteze lucrurile. Acel fermier englez se gîndise la ceva permanent, atunci cînd a luat-o pe sus, ştiam eu. Vor fi fericiţi împreună.

Thor cîntări în minte informaţia.

– Înţeleg. Nu cumva, din întîmplare, tu ai făcut prezentările?

– Cam aşa ceva. Nu te superi din cauza asta, nu? spuse ea, arătînd spre cîini.

O schimbare elegantă a subiectului, se gîndi el.

– Nu, nu, dacă pe doamna Small nu o deranjează, atunci nici pe mine.

– Jean iubeşte cîinii.

– N-am ştiut, murmură el.

– Mmm. Oricum, nu-ţi voi sta pe cap decît cîteva săptămîni. Pepper îi adresă o rapidă privire amuzantă. Deci, nu intra în panică.

– Nici n-am intrat, îi spuse, aruncînd o privire scrutătoare spre tînăr şi sperînd că acea conversaţie prea încifrată, să nu poată fi înţeleasă de el.

– Sigur că nu. Gîndul mutării mele aici cu căţel şi cu purcel, nu te sperie deloc, nu-i aşa?

Thor se hotărî să folosească unul dintre şiretlicurile ei şi schimbă subiectul.

– Ce-nseamnă acest sat mic în Japonia şi sukiyaki?

Neatentă şi afabilă, spuse:

– Doar o reţetă pe care am învăţat-o mai de mult. Acum trebuie să folosesc foarfecele, aşa că discuţia noastră va deveni imposibilă. Şi cred că Jean e gata cu prînzul.

Thor zîmbi cu subînţeles la sugestia lipsită de

subtilitate.

– Nu-l ajuţi deloc pe zeul tunetului pornit în urmărire. Bine, accept.

Pepper alese un set de foarfeci şi le conectă la priza de lîngă masă, zîmbindu-i deschis lui Thor.

– Ce-i drept, e drept. Cînd prada se întoarce să-şi înfrunte urmăritoarea, ei bine, cine ştie?

Zîmbi încurcat. Respectul pentru ea creştea, pe măsură ce-şi dădea seama că doamna era departe de a fi proastă. Ea înţelesese că, oricît de dornic era el de a fi urmărit, nu era încă pregătit să explice şi motivele pentru care fugea. Cu o uşoară înclinare a capului, ce însemna pe jumătate acceptare, pe jumătate salut, el murmură:

– Am să te numesc Diana.

– Zeiţa vînătorii? întrebă ea uşor senină, demonstrînd cunoaşterea mitologiei greceşti la fel de bine ca şi a celei norvegiene.

– Zeiţa vînătorii, iei masa cu mine?

Ea negă uşor din cap.

– Trebuie să termin cu prietenii de aici înainte de ora cinci.

– Trebuie să mănînci, îi reaminti el.

– De obicei sar peste prînz.

– Rău obicei.

– N-am pretins niciodată că-s perfectă. Pe curînd, Thor.

Cedînd în faţa înghiontelilor, Thor oftă uşor şi

părăsi salonul de frumuseţe canină, auzind cum foarfecele începe să bîzîie asurzitor.

Doamna Small – Thor nu se putea obişnui cu gîndul de a o numi Jean – îi servi enchilados cu brînză. Cum nu-i stătea în obicei să experimenteze reţete „străine", se uită la ea întrebător.

– Mexico, răspunse ea. Reţeta lui Pepper. Autentic.

Thor luă o probă din reţeta lui Pepper.

– Delicios, recunoscu. Înainte ca doamna Small să se reîntoarcă la bucătărie, se hotărî, lăsînd la o parte orice scrupule, să facă săpături.

– Cînd a fost în Mexic? întrebă el, nepăsător în aparenţă.

– Anul trecut. Menajera ridică un vas chinezesc de pe servantă, părînd că s-a hotărît să-l ia la bucătărie să-l spele. Pe cînd eraţi acolo şi dumneavoastră.

Thor privi repede spre ea.

– Ştie că am fost acolo?

– Nu s-a menţionat. Părăsi camera.

Privi lung în urma ei. Thor se întrebă care din ele n-a menţionat. Pepper sau doamna Small. Niciodată menajera lui nu i-a făcut impresia că ar fi genul care să discute despre patronul său, dar după ziua de azi, nu mai era sigur că n-ar răspunde unei întrebări directe, puse de Pepper. Şi nu se putea opri să nu se întrebe dacă nu cumva

şi Pepper hotărîse să facă săpături în acelaşi mod, lipsit de scrupule, ca al lui.

Nu se putea opri să nu se întrebe ce căuta ea în Mexic. Era clar că doamna călătorise mult; reţetele din Japonia şi Mexic, plus menţiunea despre petrecerea a şase luni în deşert cu cămilele. Nu că ea ar fi spus-o intenţionat, dar deşert şi cămile sugerează Arabia şi nordul Africii, iar în ambele locuri pierduse şi el ceva timp.

Ştia că ea n-a călătorit prin lume ca îngrijitoare de cîini. De fapt, ce făcea? Era bogată? Cerul ştia, că nici nu părea, nici nu se purta ca atare, dar el învăţase cu uşurinţă să nu pună nici un fel de etichetă cînd era vorba de Pepper. Iar acel RV nu era prea ieftin. Era încă o piesă din puzzle, pe care nu ştia unde s-o potrivească.

Tocmai trecuse de ora cinci, cînd ultimul dintre cîini fusese luat de proprietarii vizibil mulţumiţi, iar Tim fusese lăsat în grija prietenei care venise să-l ia. Pepper termină de făcut curat în camera de nămol, lăsînd-o lună înainte de a începe să dea ocol bucătăriei. Un miros apetisant o conduse spre cuptor, unde descoperi o lasagna, fierbînd întruna.

Pepper surîse uşor, observînd că reţeta de lasagna, ca şi cele de enchilados şi de sukiyaki erau prinse pe un panou de plută deasupra mesei din bucătărie. Spera ca pe Thor să nu-l deranjeze atîtea evenimente culinare, acum că

Jean era hotărîtă să încerce fiecare reţetă din cutia destul de aglomerată a lui Pepper.

Încă zîmbind, părăsi bucătăria. Atît Thor, cît şi Jean îi spuseseră să se simtă ca acasă şi ea nu vedea nici o piedică în a face chiar aşa. Şi-apoi trebuia să-şi găsească protejaţii, care păreau c-au dispărut în ultimele ore.

Zgomotul produs de aspirator îi indică faptul că Jean termina curăţenia în dormitoarele de la etaj, dar nici un alt sunet nu o conduse spre cîini sau spre Thor. Încurcată, merse din încăpere în încăpere, oprindu-se în camera de studiu. Se duse la fereastra ce dădea spre pajişte, dădu draperiile grele la o parte şi privi afară. Nu se putu abţine să nu rîdă. Fifi stătea mai la o parte, îngrijorată şi păstrînd distanţa, în timp ce îl urmărea pe Thor aruncînd un beţişor pe care Brutus îl aducea. Diferenţa între înălţimea şi greutatea fiecăruia dintre ei, era absolut ridicolă. Dar nici unul dintre ei nu părea să-şi dea seama de aspectul comic al jocului lor.

Pepper îl urmări cîteva momente, apoi se ridică pe vîrfuri să privească spre subsol la gardul lui Lucifer. Ea văzu că jumătatea de jos a uşii nemţeşti era închisă, iar armăsarul era înăuntru. Deci... Thor se temea cu adevărat că armăsarul le-ar putea face cîinilor vreun rău. Va trebui să facă ea ceva în legătură cu asta. Mîine. Poate mîine dimineaţă, chiar înainte ca Thor să se trezească.

Mulţumită lui Thor care făcea eforturi să se împrietenească cu protejaţii ei, dar întrebîndu-se dacă nu cumva el dorea, astfel, doar să fie scutit doar de probleme ulterioare, se îndepărtă de fereastră. Pianina o atrăgea ca un magnet şi ea merse să se aşeze pe băncuţa tapiţată.

Degetele îi alergau cu uşurinţă pe clape. Cîntă ceva din Mozart, din memorie, apoi începu un cîntec soft-pop, preferat de ea. Pianul avea un sunet plăcut şi Pepper uită de sine în bucuria de a avea şansa să cînte. Renunţarea la propriul pian a fost singurul sacrificiu pe care a trebuit să-l facă, atunci cînd s-a lansat în acest gen de viaţă – de ţigan nomad.

Cuvintele cîntecului îi veniră în minte, iar ea le dădu glas încetişor. Dar atunci deveni conştientă de faptul că era un cîntec de dragoste despre o femeie care iubea, în pofida oricărei raţiuni şi se temea să nu-şi piardă acea iubire. Nu era un cîntec trist, ci era plin de hotărîre. Şi, chiar în timp ce cînta, Pepper se mira, amuzată, de imboldurile venite din subconştient.

Ultimele note încă mai rătăceau în tăcerea încăperii, cînd sunetul neaşteptat al unei voci masculine răguşite o aruncă într-o atît de mare derută, cum numai de foarte puţine ori mai trăise în viaţă.

– Îmi era destinat?

Speriată, se întoarse brusc. Thor stătea spri-

jinit de uşă, cu braţele încrucişate peste pieptul larg, iar ceva în ochii lui aproape îi tăie respiraţia, lăsînd-o fără glas.

– Credeam că eşti afară, se chinui să răspundă, după cîteva clipe de tăcere.

– Deci n-a fost pentru mine? La naiba, n-avea de gînd s-o lase să evite răspunsul.

– Am crezut că eşti afară, ţi-am spus. Cîntam doar pentru mine. Nu-mi place să-mi fac publică lipsa mea de voce.

– Cochetezi? ceru imperios, cu o sprînceană ridicată.

Pepper era sincer surprinsă.

– Bineînţeles că nu.

– Atunci, îi spuse calm, nu recunoşti talentul cînd îl întîlneşti. Ai putea fi o cîntăreaţă profesionistă.

Ea clipi privindu-l.

– Aş putea? Oh, mă cam îndoiesc de gustul tău, dar oricum, mulţumesc pentru compliment.

– Şi la pian cînţi frumos.

– Mulţumesc, spuse ea cu gravitate, privindu-l fix.

– Şi eşti grozav de sexy cu părul adunat în vîrful capului, ca acum. Mă gîndisem să-ţi spun mai devreme.

Ea clipi din nou.

– Azi eşti deosebit de dispus să faci compli-

mente, reuşi ea să spună.

– Sînt şi neobişnuit de dispus să te protejez, spuse pe un ton de conversaţie. Deci presupun că-i mai bine să ştiu ce crezi despre asta. Vreau să spun, dacă ai vreo obiecţie în legătură cu predispoziţia mea de a te proteja, sau dacă este o calitate pe care o apreciezi.

– Asta ar conta? întrebă ea, brusc amuzată, presupunînd că pînă la urmă el va ajunge şi la ceea ce-l interesa de fapt.

El chibzui o vreme.

– Mă îndoiesc. Nu prea depinde nici de mine. Totuşi, dacă obiectezi, atunci voi vedea ce pot face. Obiectezi?

– Nu chiar. Atîta timp cît nu e împinsă la extreme. Vreau să spun că, dacă accepţi că nu sînt neajutorată, ne vom înţelege de minune.

– Accept.

– Minunat. Şi?

– Ce fel de încălzire are RV-ul?

Acesta să fie motivul discuţiei? se întrebă ea.

– Am încălzitor cu kerosen. De ce?

Thor se încruntă.

– Nu-mi place.

– Oferă siguranţă maximă, spuse ea, încă amuzată.

– Presupun. Dar... Pînă diseară vine un front de aer rece, iar eu n-o să pot închide un ochi. De

ce nu te muţi în casă?

Oh, motivul. Pepper îşi reprimă un chicotit.

– Nu te prea grăbeşti să ajungi la subiect, nu-i aşa?

– Vorbesc serios, o dojeni, dar un zîmbet îl trădă.

– Cum ţi-a venit ideea?

– Afară se face răcoare. Aş fi putut să fiu dur şi să spun că nu vreau să-mi ardă casa odată cu RV-ul tău, dar pînă acum nu m-am gîndit la asta. De fapt, pentru tine şi prostuţii tăi îmi fac griji. Fă-mi pe plac. Adu-ţi lucrurile înăuntru.

– Thor.

– Dumnezeule, e spaţiu destul. Alege oricare dintre dormitoare, inclusiv pe-al meu. Nu-ţi cer nici măcar chirie. Doar să-i mai dai doamnei Small din reţetele acelea minunate şi din cînd în cînd să-mi cînţi.

– Thor...

– Ia-ţi şi mascotele, o întrerupse el. Dacă te simţi obligată, ne putem gîndi la o modalitate de a te revanşa. Vreau să spun, hm, nu, n-am vrut să insinuez nimic. Te voi pune să speli vasele sau ceva...

Pepper rîdea.

– Fac numai gafe, îi spuse el mîhnit. Fii înţelegătoare, n-am mai cerut unei femei să locuiască împreună cu mine.

Ea îşi reprimă un hohot de rîs.

– N-ai mai cerut, nu? Nu mi-aş fi închipuit niciodată. Cred că se întrezăresc şi motivele tale ulterioare.

– Muşcă-ţi limba. Încerc să fiu galant.

– Cu accentul pe ultima silabă?

– Corect. Cavaler.

– Înseamnă şi seducător.

– Chiar aşa, Diana.

– Nu. Pepper îl privi gînditoare. Să ne reîntoarcem la sinceritate, vrei? Thor, eşti conştient de ceea ce faci?

– Vrei să spui că-s nesocotit?

– De-a dreptul sinucigaş. Iar dacă tu mizezi pe avantajul echipei gazdă, te avertizez cu toată sinceritatea că niciodată n-am avut nevoie de o galerie care să mă încurajeze.

Thor începu să rîdă.

– Ştii, de cîte ori sîntem împreună, metaforele zboară atît de dese şi rapide, că de-abia pot ţine pasul. Galerie de încurajare? Am crezut că această înfruntare se desfăşoară doar între noi doi.

– Înţelegi ce vreau să spun.

– Mi-e frică să admit, însă da, cred că înţeleg.

– De ce frică?

– Începi să te faci înţeleasă. Asta l-ar speria pe orice bărbat sănătos.

– Mii de mulţumiri.

– Cu multă plăcere. Din nou ocoleşti subiectul. Vrei să te muţi înăuntru?

Brusc serioasă, ea întrebă încetişor:

– Crezi că-i o idee bună?

El aprobă, zîmbind încă, dar cu certă seriozitate.

– Da. Avem... Cît?... Cîteva săptămîni, în care ori mă prinzi, ori îţi faci bagajul şi-o ştergi. Să profităm cît mai mult de acest răgaz.

Pepper se simţi îndemnată să zîmbească.

– Chiar îţi place ideea de a fi urmărit, nu-i aşa?

– Ţi-am spus, îţi satisface orgoliul personal, reluă el solemn, dar apoi se opri din cauza suspiciunii ce se citea pe faţa ei. Bine, bine. Ar fi nedrept să nu admit că mă preocupă al naibii de tare întreaga afacere. Deşi încă n-am nici o dovadă palpabilă că aş fi vînat.

– N-ai? murmură, etalînd un alt zîmbet de Mona Lisa.

El o privi lung.

– Sînt cumva manipulat? ceru imperios.

Ea îi aruncă o privire inocentă, ce părea a spune: „Cine, eu?“

– Cred că sînt, îi mărturisi tavanului, cu o grimasă de disperare, uşor persiflantă. Şi credeam c-a fost în întregime ideea mea.

– Dar a fost, îi spuse cu blîndeţe. În asta con-

stă subtilitatea, zise ea.

– Eşti periculoasă.

Nemaifiind în stare să rămînă serioasă, după ce privi expresia lui Thor, de oroare simulată, Pepper izbucni în rîs.

– Mi s-a mai spus. Dar de această dată, mărturisesc faptul că nu plănuisem să mă mut în casa ta. Este exagerat, chiar şi pentru gustul meu.

– Mă bucur că recunoşti. Cu sinceritatea mă pot descurca, dar subtilitatea mă enervează.

– Voi ţine minte.

– Aşa să faci. Te muţi?

– Thor.

– Fă-o pentru mine.

Ea privi lung în ochii lui cenuşii, zîmbitori.

– Dacă-mi accepţi o promisiune, spuse ea serios.

– Ce promiţi?

– Promit să nu-ţi complic viaţa, oricum nu mai mult decît poţi suporta. Şi promit că nu va trebui să-mi spui tu să plec, dacă te vei plictisi de noi, zîmbi uşor, sau te vei sătura pînă în gît de atîta onestitate. Thor îşi dădu seama, destul de vag, de faptul că pentru prima dată unul din ei admitea că jocul ar fi putut avea un sfîrşit, care s-ar fi putut întîmpla să nu fie unul fericit.

– Te muţi? repetă el neclintit.

– Accepţi promisiunea?

– Dacă trebuie, spuse fără chef.

– Trebuie.

– Foarte bine, atunci. Este cea mai ciudată vînătoare din cîte există. De ce nu mă ataci şi nu-mi sfîşii hainele? pretinse el, plin de jale.

Apreciind înseninarea atmosferei, ea spuse dezaprobator:

– Asta se va întîmpla cînd te voi prinde.

– Atunci de ce naiba mă mai feresc? insistă el uluit.

Se priviră lung unul pe altul, apoi amîndoi izbucniră în rîs.

– Păstrează-ţi manierele galante, vrei?

– M-am oferit să te ajut.

– Thor, îmi aduc doar cîteva haine şi atît. Nu sînt grele şi mă pot descurca singură foarte bine, mulţumesc foarte mult.

– Va trebui să mergi pe întuneric.

– Thor.

– De ce nu recunoşti că nu vrei să intru în RV-ul tău şi să terminăm odată cu asta?

Pepper îşi dădu seama că pierdea teren. Se întoarse şi se sprijini de uşa din faţă, care era închisă, privindu-l lung pe Thor. Vrea sinceritate, îşi aminti.

– Foarte bine, atunci. Nu vreau să intri în autodubă.

– Mii de mulţumiri.

– Iartă-mă.

– Ţi-e frică să nu-ţi fur argintăria?

– Nimic de furat.

– Ţi-e frică de faptul că voi găsi piese de puzzle? întrebă el mai serios.

Perspicacitatea lui o prinse cu garda coborîtă şi cîteva clipe ea rămase tăcută. Fără să-şi dea seama de ceea ce făcea, Pepper căută într-un buzunar de la blugi şi scoase omniprezenta „piatră de îngrijorare"; degetul mare se mişca ritmic în depresiune.

– Ori de cîte ori încercăm să păşim, murmură ea, se pare că ne împiedicăm mereu de sinceritate.

Thor observă gestul ei inconştient, dar nu comentă. În loc de asta spuse:

– E o piedică serioasă.

Ea aprobă uşor.

– Atîta timp cît nici unul din noi nu cade. Înainte ca el să poată răspunde, ea continuă cu glas monoton: Foarte bine, atunci. Şi eu am căutat puncte de reper.

– Pentru mine?

– Pentru tine. Am găsit o casă frumoasă. Dar n-am găsit repere. Nu te-am găsit pe tine.

– Înţeleg. O privi lung, direct în ochi. Dar eu te-aş găsi în autodubă? Cum ea ezită, el spuse categoric: Nu voi păşi înăuntru fără permisiunea ta, Pepper. Îţi promit.

Ea aprobă şi spuse, aproape fără să vrea:

– Cred că m-ai găsit. Nu m-am privit niciodată, aşa cum o faci tu; vreau să spun ca pe nişte piese de puzzle. Dar dacă admit că sînt un puzzle, atunci toate piesele sînt acolo. Acea autodubă este... ancora mea. Linia vieţii mele. Ceva la care te întorci. Un loc în care păstrezi amintiri. Acasă. Cred că tot ceea ce însemn, se află în această autodubă.

Thor inspiră adînc şi expiră lent. Întinse o mînă, o prinse pe a ei, oprindu-i degetul pe piatră.

– Nu voi intra fără să mă inviţi, îi spuse, reînnoindu-şi promisiunea făcută mai devreme.

Pepper privi în sus către el. Sinceritatea din ochii ei nu era, nici atac, nici apărare, nici rechizitoriu, nici pledoarie, ci doar francheţe, o integritate calmă ce măturase jocurile, lăsînd doar adevărul.

– Dacă te invit, va fi pentru că voi dori să mă vezi pe mine. Fără văluri, fără scut, nimic ascuns. Voi dori să vezi tot ceea ce reprezint. Înţelegi ce înseamnă asta?

Mîna lui se strînse în jurul mîinii ei. Se aplecă brusc şi o sărută scurt, un sărut surprinzător de aspru, aproape un protest împotriva a ceea ce nu

putea fi negat.

– Da, ştiu ce înseamnă.

Ochii lui cenuşii erau străbătuţi de o furtună violentă, iar vocea îi era încordată.

Îşi trase uşor mîna dintr-a lui şi fără să-şi dea seama lăsă „piatra de îngrijorare" să-i alunece înapoi în buzunar.

– Să-mi aduc lucrurile? îl întrebă liniştită.

– Adu-ţi lucrurile. Pe cînd ea se întorcea să deschidă uşa, el adăugă: Pepper... orice s-ar întîmpla între noi, vreau să-ţi aminteşti ceva. Şi tu ai motive bine întemeiate, care să-ţi susţină regulile şi eu am motive bine întemeiate, care să le susţină pe ale mele.

Făcu o pauză ca să-l poată privi, alarmată de tonul plin de cruzime al vocii lui. Ce începuseră?

Ce stihii dezlănţuiseră, care să aibă puterea de a-i tulbura pe amîndoi în asemenea măsură? Orice ar fi fost, intensitatea cu care se desfăşura totul o speria.

– Aproape c-aş fi vrut... să nu te înfrunt, îi spuse şi niciodată nu fusese mai sinceră.

– Aproape c-aş fi dorit să nu-ţi accept provocarea, îi răspunse cu un zîmbet ermetic. Dar cred că amîndoi ştim că acum nu mai există drum de întoarcere, zise el.

– Da. Acest fapt mă sperie.

Ieşi, închizînd încetişor uşa după ea.

– Şi pe mine mă sperie, murmură el privind fix lemnul încrustat al uşii, ca şi cum acesta i-ar fi putut oferi răspunsuri. La naiba, Pepper, de ce nu-ţi pot spune să pleci?

Cîteva minute mai tîrziu, întorcîndu-se, Pepper aruncă o privire fugară spre fereastra „refugiului" la care draperiile încă nu fuseseră trase. Îl văzu pe Thor stînd pe un scaun, în faţa unui foc aprins, cu Fifi la picioare. Faţa lungă, aristocratică a dobermanului era întoarsă spre el, botul i se sprijinea de genunchiul lui, în timp ce-i apăsa ritmic, cu un aer absent, urechile mici ascuţite.

Pepper zîmbi, înţelegînd că Thor a fost acceptat de către cîine, dar cînd privi faţa gînditoare a acestuia, zîmbetul îi pieri. Întîrzie privind înăuntru şi ignorînd briza care se transformase într- un vînt îngheţat.

Orice-ar fi fost ceea ce se întreţesea între ea şi Thor, se petrecea prea repede. De-abia se cunoscuseră. Trebuia ca totul să se desfăşoare mai lent, se gîndi ea disperată. Dacă această cursă năvalnică, acest iureş impetuos va continua, ea nu va mai putea fi oprită decît printr-un impact dureros, determinînd rănirea unuia din ei sau a amîndurora, dincolo de capacitatea timpului de a vindeca.

Această suprasolicitare a simţurilor şi a inimii, se gîndi în mod confuz, nu era inclusă în planurile ei. Crezuse că iubirea este o emoţie caldă şi blîn-

dă, nu ceva care tulbură simţurile şi lasă trupurile să-şi strige neîmplinirea, dureros în noapte. Nu ceva ce răneşte şi sperie. Pentru prima dată în viaţă, dori să fugă.

Dar nu putea.

Pepper ridică din umeri şi continuă să meargă spre uşa din faţă. Uşor, îşi reaminti. Păstrează lumina. Fără atîta cercetare a sufletului. Orice s-ar întîmpla, este evident că nu poţi controla, Deci nu privi înapoi, nu privi înainte.

Aprinde-ţi candelele, una cîte una şi continuă-ţi drumul, fir-ar să fie.

Era un sfat bun.

Spera numai să-l poată urma.

Cărînd un braţ plin cu haine şi cu un sac greu aruncat pe umăr, ea închise uşa din faţă cu o bufnitură, nefiind surprinsă să-l vadă pe Thor deja în antreu.

– Poftim, lasă-mă pe mine! spuse, ajutînd-o să-şi lase jos sacul de pe umeri

Pepper, uşurată, îi dădu drumul.

– Mulţumesc. E mai greu decît credeam. Arătă spre Fifi, care sta la călcîi, de partea lui. Văd că ai făcut o cucerire.

Thor privi în jos surprins. Era evident că nu fusese pînă atunci conştient de prezenţa lui Fifi.

– Am făcut.

– Sper că eşti pregătit.

– Observ.

– Sper că nu te-ai obişnuit cu gîndul că-ţi va lua urma... Oh, un joc de cuvinte neintenţionat.

– Mă bucur că a fost neintenţionat, răspunse tresărind, e un joc de cuvinte neinspirat.

– Deci, la ce te-ai aştepta la ora nouă seara, după o cină delicioasă de lasagna şi trei pahare cu vin? Deveni dintr-o dată practică, în timp ce începea să urce scările, simţindu-se uşurată că el, perspicace, a acceptat tonul de conversaţie uşoară.

– La jocuri de cuvinte mai reuşite. Ai spus că alegi patul de apă, nu-i aşa?

Pepper se întoarse spre uşa corespunzătoare şi aprinse lumina.

– Nu poţi ghici? întrebă neatentă, aruncînd braţul de haine pe cuvertura de un portocaliu strălucitor.

Thor se opri în uşă, uitîndu-se uimit la Brutus. Micuţul cîine stătea întins foarte calm, în mijlocul patului, cu lăbuţele din faţă încrucişate şi ochii lui mari sclipind somnoroşi la lumină.

– Cum de ştia? întrebă Thor surprins.

– Experienţa, rîse Pepper. De cîte ori vizitez prieteni, aici în America, de obicei vine cu mine. Şi dacă au cumva pat de apă, se ştie că acolo voi dormi.

Clătinînd din cap, Thor aşează sacul pe un

scaun, lîngă uşă.

– Să nu-mi spui că Fifi se aşteaptă să doarmă cu mine, întrebă stînjenit.

– Numai dacă o inviţi, răspunse Pepper solemn. E o doamnă.

– Frumos.

– Vorbesc serios. Nu se va urca în pat, dacă n-o chemi. Cel puţin cît eşti treaz.

– Minunat. Thor oftă privind spre cîinele uriaş ce stătea întins lîngă el. Apoi privi din nou spre Pepper cu ochi cercetători. Joci şah? întrebă brusc.

– Da, îi replică surprinsă.

– Ce-ai zice de un joc? Dacă nu eşti prea obosită, s-a făcut.

Instinctul o îndemna pe Pepper să se retragă devreme şi să lase noaptea şi somnul să diminueze tensiunea, deşi nu prea credea că vor reuşi. Dar în ochii lui Thor, aproape fără voia lui, se citea o uşoară rugăminte, pe care ea n-o putea ignora.

– Sigur. Dar aş vrea să fac un duş mai întîi de toate.

El o privi uşurat.

– Şi eu. Dar trebuie, mai întîi, să-i dau drumul lui Lucifer afară din staul. Detestă să stea toată noaptea încuiat. Deci, te aştept jos cam într-o oră?

– Minunat.

Îl urmări în timp ce cobora scările, cu un aer vesel şi cu Fifi lîngă el.

Distrată, sperînd că el îşi va reaminti să lase cîinele înăuntru, scotoci prin maldărul ei de haine de pe pat, pînă îşi alese o rochie, apoi intră în baia ataşată dormitorului ei.

Cum cea mai mare parte din timp şi-o petrecea în RV-ul cu un rezervor minuscul de apă, din obişnuinţă, făcu un duş foarte scurt. Se şterse rapid, apoi îşi îmbrăcă rochia de velur, lungă pînă în pămînt, încheiată cu fermoar pînă la baza gîtului. O rochie de culoarea safirului, cu aripi mari de liliac. Nu era, se gîndi ea înţepată, o rochie provocatoare şi părea foarte potrivită pentru această ocazie. Privind din interior, Pepper nu-şi putea da seama că acea rochie învăluitoare crea o impresie de fragilitate şi gingăşie, înfăţişare pe care unii bărbaţii o găsesc mult mai atrăgătoare decît cea cu decolteu şi membre dezgolite.

Îşi despleti părul şi-l perie; apoi, după un moment de ezitare, îl ridică în vîrful capului, studiind efectul în oglinda uşor înceţoşată a toaletei. Ciudat. Thor spusese că-i sexy cu acel stil de pieptănătură. Scrutîndu-şi cu luciditate imaginea în oglindă, Pepper fu convinsă că arată că o mică păpuşică din Pekin.

Dînd din cap dezamăgită, părăsi baia. După cinci minute de căutări prin sacul fără fund, îşi

găsi pantofii, apoi coborî. Cînd trecea pe hol, îl auzi pe Thor fluierînd în dormitor. Ei bine, se gîndi amuzată, cel puţin e vesel.

Pepper merse în „refugiu" şi îngenunche, afundîndu-se în covorul gros din faţa focului dogoritor. Urmărind dansul neîntrerupt al flăcărilor, se hotărî să-şi urmeze propriul sfat despre evitarea explorării propriului suflet. Analiză, în schimb, cît mai obiectiv, atît purtarea ei, cît şi pe a lui Thor, de cînd începuseră „confruntarea".

„Ne prefacem că e un joc", vorbi ea cu voce tare în liniştea camerei. „Ne prefacem şi ne încurcăm în metafore şi în jocuri de cuvinte, trecînd provocarea de la unul la altul" şi atunci îşi dădu seama că un misterios curent subteran îi tîra cu sine. Iar ei, sfidători şi imprudenţi se înfruntau unul pe altul într-o clipă de uitare de sine, clipă plină de o intensitate din faţa căreia amîndoi doreau să se retragă. În acele momente primejdia stătea la pîndă.

Nu era de mirare că, inevitabil, după aceste momente încordate, se înstăpînea rîsul nestăvilit, reflectă ea plină de tristeţe. Acea intensitate îi sperla de moarte pe amîndoi, iar rîsul era un debuşeu natural pentru frică.

Pepper nu se lăsa legănată de iluzii generate de credinţa tradiţională că bărbaţii se aruncă cu capul înainte în mijlocul primejdiei. Cu siguranţă, cei mai mulţi se avîntă orbeşte, doar cîţiva, puţini

înaintează neînfricaţi. Nu era o diferenţă chiar atît de mare între sexe. Din nefericire şi, în mod nejustificat, bărbaţii erau antrenaţi de mediu, de ereditate într-o succesiune de prea multe generaţii de bărbaţi obligaţi să fie „puternici şi tăcuţi", să prezinte lumii o faţă neînfricată.

Clătină din cap, gîndindu-se ce prostească e încorsetarea oamenilor în cîte un rol; apoi îşi reprimă un hohot ironic, amintindu- şi că atît ea, cît şi Thor jucau roluri ce considerau că-s pe măsura lor. Jocuri. Şi se întreba cărei evidenţe va trebui să-i facă faţă mai întîi: că juca un joc, sau că nu era deloc un joc.

Un zgomot brusc o făcu să-şi ridice capul şi Pepper se încruntă, pe măsură ce asculta încordată. Sună ca un urlet înăbuşit, se gîndi. Ce naiba?

Doar cu acest avertisment şi anticipînd instinctiv cele ce se puteau întîmpla, Pepper de-abia a avut timp să se pregătească să primească un doberman imens ud loarcă şi tremurînd speriat, ce se repezea în braţele ei.

– Oh, Fifi, murmură bănuitoare. N-ai îndrăznit...

– La dracu', ba sigur că da! anunţă Thor enervat, din pragul uşii.

Capitolul 5

Ţinînd cîinele cu ambele braţe şi prea puţin conştientă de apa care-i uda partea din faţă a rochiei, Pepper nu-şi putea lua ochii de la uşă. Thor stătea acolo, cu apa şiroind pe el, numai cu un prosop înnodat în jurul taliei subţiri.

Iar prosopul aluneca.

Fiind o absolventă a Universităţii din California şi o călătoare împămîntenită, Pepper văzuse bărbaţi în diferite stadii de goliciune.

Văzuse pe plajă bărbaţi purtînd ceva ce reprezenta puţin mai mult decît un suport moral, iar într-o vizită accidentală într-un local de noapte, rău famat, din Europa a putut urmări cum este

chemat la rampă, ca principală atracţie, un bărbat care a aruncat dispreţuitor şi acel minim acoperământ. Dacă a simţit ceva în astfel de ocazii, a fost doar un slab interes analitic. După opinia ei cei mai mulţi dintre bărbaţi, ca şi cele mai multe dintre femei, arătau mai bine cu un drapaj, judicios aranjat pe ici, pe colo.

Dar prosopul lui Thor, i se părea o crimă împotriva naturii.

Impresionant cînd avea hainele pe el, era de departe mult mai atrăgător, fără ele. Blindat cu muşchi puternici, dar fără nici un exces, era foarte bronzat şi n-avea nici măcar un gram de grăsime în plus, pe trupu-i colosal.

Părul de pe pieptul său larg era auriu şi foarte fin pe abdomenul supt, dispărînd sub prosop. Cum stătea într-o atitudine feroce cu mîinile pe şolduri, impunea imaginea unui viril zeu al tunetului.

Pepper avea gura uscată, iar posibilitatea de a respira nestînjenită îi părea blocată. Cu un efort considerabil îşi dezlipi privirile de pe acea incredibilă imagine, pentru a se uita la cîinele ce-i tremura în poală. Era recunoscătoare faptului că Thor era prea furios pentru a remarca tremurul plin de dorinţă ce-o stăpînea.

– De ce nu m-ai avertizat? deveni el imperativ.

– Iartă-mă. Era de asemenea recunoscătoare faptului că amuzamentul înlocuia îngrijorarea din

sufletul ei, îngrijorare de care începuse să fie conştientă. Of... lui Fifi îi plac duşurile făcute în comun. Uitasem!

– Puteam să pariez! Distrat, Thor îşi prinse prosopul. Din nou, Pepper privi grăbită în altă parte.

– Jur. Ascultă, mergi şi termină-ţi duşul liniştit, în timp ce eu o şterg pe Fifi. O să uzi tot covorul.

Apoi blestemă în gînd ultima propoziţie, în timp ce el privea în jos, descoperind cît era de îmbrăcat. Sau de dezbrăcat. Şi cînd o privi din nou cu atenţie, ea nu se putea împiedica să nu se uite întruna la el, putu să-i citească în ochi faptul că a priceput brusc.

– Pepper...

La naiba, se gîndi. Oh, la naiba, cum vom reuşi vreodată să ajungem să ne cunoaştem unul pe altul, cu această combustie între noi? Dîndu-i drumul lui Fifi din braţe, cu puterea generată de disperare, se ridică repede şi înşfăcă zgarda cîinelui.

– Voi merge... Se întrerupse brusc şi porni spre salonul improvizat, căutînd prosoapele destinate clienţilor ei canini.

Thor privi lung după ea, apoi înjură molcom şi se îndreptă spre baia de la etaj pentru a-şi relua duşul întrerupt.

După ce Pepper o şterse şi o calmase pe

Fifi, o privire asupra rochiei îi arătă că aceasta avusese destul de suferit în urma retragerii precipitate a cîinelui ud. Catifeaua, de culoarea safirului, se mula pe rotunjimile de sub ea, iar materialul era prea ud ca să poată fi uscat rapid. Blestemă în sinea ei, ordonă cîinelui să stea liniştit în „refugiu" şi urcă scările spre dormitor. Nu era greu să găsească o rochie, cît să aleagă una dintre cele pe care le avea, iar alegerea i-a răpit ceva timp. Folosirea întregului arsenal al mijloacelor de seducţie, nu făcuse niciodată parte din planurile ei şi ultimul lucru pe care-l dorea pentru seara aceasta, era să aprindă combustia puternică a sentimentelor dintre ea şi Thor. Dar, deoarece îl plăcea senzaţia de alunecare diafană a mătăsii pe pielea ei, chiar şi iarna, garderoba ei de seară era limitată la această arie de preferinţe.

Pînă la urmă alese o cămaşă de noapte, din mătase violet, nu mai puţin transparentă decît celelalte disponibile. Era lungă pînă în pămînt, cu bretele foarte subţiri şi un decolteu moderat, în formă de V. Materialul era uşor adunat sub sîni. Peste ea purta un negligée asortat, ce se lega cu un cordon şi avea mîneci lungi cu manşete largi, la încheieturi.

Pepper se întoarse în camera de studiu înaintea lui Thor şi tocmai se încrunta la Fifi, cînd intră el.

– Am să aduc tabla de şah şi am s-o instalez

pe măsuţa de cafea, chiar în faţa focului, spuse în timp ce intra, dar se opri brusc. Ochii îi alunecară pe noua ei toaletă şi în mod automat termină de suflecat manşetele cămăşii sale de flanel, albastră cu negru.

– În loc de şah, spuse ea neatentă, plecînd din lumina aurie a focului şi propunîndu-şi în gînd să nu mai stea vreodată acolo în cămaşă de noapte, de mătase, la naiba, dacă ai un pachet de cărţi de joc pe-aici, prin apropiere, de ce n-am încerca vreo cîteva mîini la poker? E puţin cam tîrziu să începem un joc de şah.

– Poker, murmură distrat. Clătină din cap, evident pentru a scăpa de un alt gînd, apoi acceptă: Bine. În birou se află un pachet nou şi nişte fise. Nu vrei să mergi să aduci vinul şi paharele, în timp ce eu aduc pachetul de cărţi?

Înainte ca ea să poată răspunde, el deja ieşise.

În tăcere, Pepper merse să aducă vinul. Nu-l suspecta pe Thor c-ar încerca s-o elibereze de inhibiţii, deoarece chiar ea îi spusese la cină că are un cap la fel de rezistent ca stomacul ei, care digeră fier vechi, şi că singurul efect pe care îl are vinul asupra ei, este acela de a-i ascuţi inteligenţa. Şi cum îi plăcea vinul, nu avu obiecţii la sugestia lui.

Cîteva clipe mai tîrziu, erau aşezaţi pe podea, de o parte şi de alta a măsuţei de cafea, Thor

sprijinindu-se de un scun, iar Pepper de canapea.

Aveau paharele cu vin la îndemînă, iar Thor despacheta un nou pachet de cărţi.

Pepper privi spre Fifi, care era încă nervoasă şi sta întinsă lîngă ea; nu se putu abţine să nu rîdă.

– Ai pierdut ceva teren. Biata fată era mai mult moartă decît vie de frica urletului tău.

Thor îi urmări privirea şi rînji.

– Nici mie nu mi-a priit brusca ei apariţie sub duşul meu. Pur şi simplu a dat buzna. Parcă spuneai că e o doamnă.

– Numai în ceea ce priveşte obiceiurile legate de somn.

Aruncînd rapid o privire pătrunzătoare pe deasupra mesei, Thor deschise gura să comenteze, apoi păru a se gîndi mai bine şi tăcu.

– Nu-i necesar să fii discret, spuse Pepper sec. Este o întrebare nepusă, la care voi răspunde.

– La cea pe care am ezitat s-o pun?

– Dacă stăpîna lui Fifi a suportat acelaşi regim? întrebă Pepper, strîmbîndu-se.

– Isteaţă, nu-i aşa?

– Mă străduiesc să răspund: da.

– O doamnă... dar numai în ceea ce priveşte obiceiurile legate de culcare?

– Dacă accepţi definiţia tradiţională a expli-

caţiei – a te comporta ca o doamnă.

– Acum m-ai făcut curios.

– Bun.

– Fără a intra în amănunte?

– Oh, nu cred. Sper doar că te voi scăpa de supoziţii. Sigur ai fost frumuşel violat, pînă acum.

Thor începu să rîdă.

– La naiba, Pepper.

– Sinceritatea e un lucru minunat, nu-i aşa? Pe ce mizăvom juca?

– Cerul e singura limită. Să mizez pe casă?

– Mai bine nu.

– Iar mă înfrunţi?

– În spade... spadă, pică... dacă ierţi un alt joc de cuvinte îndoielnic.

– Pe acesta nu-l voi ierta. Tai, ca să facem cărţile?

– Bine.

– Zece de treflă.

– Damă de cupă[1]. Eu le fac.

Pepper începu să amestece cărţile.

– Sper că-ţi poţi permite substanţial, îi spuse cu falsă modestie.

Iuţi, îndemînatice, suple, degetele ei parcă zburau, împărţind prima mînă.

Thor îşi sprijini coatele de măsuţa joasă şi privi

1. Queen of hearts – regina inimilor – damă de cupă

îngîndurat spre Pepper.

– Cred că ar fi trebuit să insist să jucăm şah.

Pepper îşi luă cărţile.

– Pune miza.

El oftă şi puse cîteva fise în centrul mesei.

– „Doar cerul e limită", eu am spus-o. De ce am sentimentul că regret?

După aproape două ore şi destule mîini jucate, Thor puse jos o culoare, privind fix spre Pepper.

– Ei bine, hai, dă-i drumul, ştiu că ai carte mai mare.

Ea lăsă pe masă ful, aşi peste dame, şi zîmbi în timp ce aduna grămada de fise pentru a o adăuga la cîştigul ei considerabil.

– Fir-ar să fie, eşti bună.

Pepper zîmbi şi băgă două degete în manşeta neglige-ului, scoţînd un as de cupă din ascunzătoare. Cu un pocnet expert, cartea ateriză în faţa lui Thor.

– Dar trişez, îi spuse placid. Total nepotrivit pentru o doamnă.

– La naiba, repetă el absorbit, privind fix cartea şi apoi pe ea. Cînd ai ascuns-o?

– În timp ce făceam cărţile.

– Ţi-am urmărit mîinile, protestă el.

– Mmm. Am învăţat de la cel mai bun.

– Nu-mi spune. Monte Carlo?

– De fapt nu. Era prea cunoscut Monte Carlo.

Nu mai puteau juca acolo.

– Eşti o trişoare, murmură Thor dezaprobator.

– Sugerează ceva scandalos, nu-i aşa?

– Trecutul tău pestriţ.

– Din nou eşti în ape tulburi.

– Cu orice nadă pot găsi. Uite, te deranjează să-mi oferi gratis doar o mică piesă din puzzle? Tocmai aici bîjbîi în întuneric.

Pepper avu un mic şoc mental, cînd observă cît de bine imaginea lui se potriveşte cu a ei. A bîjbîi în întuneric? Conştientă fiind acum de ceea ce se-ntîmpla în acele momente vulnerabile, de uitare de sine, ea putea literalmente să vadă cum limitele bine trasate ale rolurilor ce le reveneau, se estompau. Îşi luă paharul şi sorbind din vinul rece, se întrebă cu disperare de ce trebuie în mod constant să-l înfrunte, etalînd în faţa lui piese de puzzle.

– Gratis? Nici nu te gîndi, nici în ruptul capului. Doreşti să pui o întrebare? se auzi, spunînd pe neaşteptate.

– Întrebare.

– Linişte la galerie, aici se pune o întrebare, spuse uşor batjocoritoare.

– Eşti adorabilă.

– Ei bine, tîrg cinstit atunci. Dacă-ţi răspund la întrebare, va trebui să răspunzi la a mea.

– Bine, spuse el, ezitînd.

– Întreabă deci.

– Răspuns cinstit?

– Dacă pot.

– Pepper.

– Bine. Răspuns cinstit.

Thor îşi lăsă o mînă peste a ei, pentru a strînge degetele neliniştite ce se plimbau pe marginea paharului cu vin. Degetul mare îi alunecă uşor peste o lungă cicatrice de pe dosul mîinii ei.

– Cum s-a întîmplat?

Surprinsă, Pepper se uită o clipă la cicatrice şi apoi din nou la el.

– Oh, asta?!

– Îhî.

Ea se încruntă.

– Aş putea să spun că am căzut, cînd aveam trei ani, lovindu-mă de ceva.

– Ai putea. Ar putea fi chiar adevărat. Este?

Pepper oftă. Nu dorea să pară misterioasă, dar ca să nu furnizeze mereu alte piese de puzzle – semne de întrebare pentru Thor – aşa ar fi trebuit să răspundă. Totuşi... el a pus o întrebare. Şi ea a promis că va răspunde.

– Am fost tăiată.

– Cum?

– Aceasta-i a doua întrebare, spuse evaziv.

– Nu, nu este. Am întrebat cum s-a întîmplat, iar tu mi-ai spus doar ce s-a întîmplat.

– Tai firul în patru.

– Pepper.

– Oh, bine. Îşi trase mîna de sub mîna lui şi-l privi lung, drept în ochi.

– Am fost tăiată cu un cuţit.

Era rîndul lui Thor să se încrunte.

– Un accident? El observase că ea nu zisese că s-a tăiat singură.

– Ai putea zice şi aşa... tărăgănă ea. Sigur că n-am vrut să se întîmple.

– Din ce în ce mai rău, mormăi el. Încă nu mi-ai spus cum s-a întîmplat!

Ea inspiră profund.

– Cineva a vrut să-mi ia ceva.

– Un bandit? ghici el.

– Eşti pe-aproape.

– Pepper.

– Rîndul meu, spuse grăbită.

Ea observase mai înainte mica cicatrice de deasupra ochiului stîng al lui Thor.

– De unde ai asta?

– Ce?

– Pepper se aplecă peste măsuţă ca să atingă mica cicatrice, uşor cu vîrful degetului.

– Asta.

Fu deconcertată cînd el îi prinse mîna cu promptitudine şi o păstră. Se întrebă de ce avea sentimentul ciudat că, de fapt, el ştia la ce se

referise ea; de ce credea că, de fapt, dorise doar ca ea să-l atingă? Sau îşi făcea iluzii?

Thor rîse molcom.

– Crezi sau nu, dar chiar am căzut dintr-un copac, atunci cînd aveam şapte ani.

Pepper începu să rîdă.

– Ţi se potriveşte.

El zîmbea, dar nu rîse împreună cu ea. De fapt, o urmărea cu nişte ochi ce căpătaseră un luciu metalic, de argint.

– Tu şi afurisitele tale de reguli, şopti.

Ea simţi cum el o strînge de mînă, şi veselia îi dispăru. Simţea cum creştea în ea o tulburare alarmantă, care se amplifica cu iuţeala unui foc de vreascuri. Îşi auzi propria voce întretăiată, şovăitoare şi ar fi dorit să fi ascultat de glasul raţiunii şi să fi mers la culcare devreme.

– Te-am prevenit.

– M-ai prevenit. Ce sportiv din partea ta, Diana, zeiţa vînătorii! După ce m-ai aruncat în miezul derutei, în plin labirint, ai slobozit cîinii de vînătoare. Şi ce cîini de vînătoare! Aruncă o ciudat de inexpresivă privire spre Fifi. Un doberman nevrozat şi un chihuahua antrenat pentru atac.

– Nu erai obligat să accepţi provocarea, îi reaminti ea.

– Oh, ba eram, îi spuse tăios. Era ca şi cum ai flutura o muletă în faţa unui taur, pentru a forţa

apariţia unei reacţii instinctive.

– Încă mai pot pleca, spuse, după ce înghiţi un nod din gît.

Thor îi eliberă mîna şi se sprijini de speteaza scaunului, încrucişîndu-şi braţele pe piept.

– Nu. Nu poţi. Amîndoi o ştim. Într-un fel sau altul, jocul trebuie să aibă un sfîrşit. Dar ce se va întîmpla cu cel ce va pierde, Pepper?

– Depinde... de cine va pierde.

– Ştiu ce se va întîmpla, dacă voi pierde eu. Ce se va întîmplă, dacă vei pierde tu?

Pepper înţelegea unde duceau gîndurile lui şi o surprindea uşurinţa acestei înţelegeri: era ca şi cum gîndurile le erau de acord. Amîndoi înţelegeau că dacă ea pierdea, aceasta se va întîmpla, deoarece şi-a încălcat propriile reguli, acceptîndu-le pe cele propuse de el: o relaţie de scurtă durată, fără obligaţii, fără promisiuni. Şi ea înţelese că Thor şi-a dat seama că ea ar putea să sufere din această cauză.

Ea zîmbi uşor.

– Dacă pierd, mă voi îndepărta spre apus. Aminteşte-ţi ce ţi-am promis. Nu vreau să-mi ceri să plec.

– La naiba, Pepper, spuse cu duritate în glas.

Ea se ridică în picioare, privind, în jos, spre el, încă zîmbind.

– Nu-ţi face griji în privinţa mea, Thor, ştiu să

supravieţuiesc. Şi întotdeauna sînt gata să plătesc preţul cuvenit pentru fiecare risc pe care mi-l asum.

Dintr-o dată el fu în picioare şi, ocolind masa, o prinse de umăr privind-o cercetător.

– De cîte ori ai plătit pentru că ai îndrăznit să rişti? o interogă. Cicatricea de pe mînă reprezintă un asemenea preţ.

– Nu, nu chiar. Rezultatul final al acceptării unui risc, presupun, dar, la naiba, nu mă încolţi!

– Dar tu ce crezi că-mi faci? Vocea îi suna ameninţătoare. La naiba, Pepper. De cîte ori mă întorc, există un perete! Nu vreau să mă implic, dar se pare că nu se poate altfel. Vreau să ştiu despre tine tot ce e de ştiut. Vreau să am acces la acel puzzle care reprezintă raţiunea ta. La naiba, vreau să te duc sus şi să fac dragoste cu tine şi asta mă sperie de moarte, pentru că nu cred că voi mai putea fi în stare să te uit după aceea. Oricum, nu cred că te voi mai putea uita.

– Vrei chiar atît de mult să mă uiţi? întrebă indirect, privindu-l lung şi fiind aproape hipnotizată de un muşchi de lîngă gura lui, ce zvîcnea spasmodic.

– Trebuie, spuse precipitat. La naiba, trebuie... Dar nu cred că voi fi în stare să... Dumnezeule, Pepper, ce vrei să-mi faci?

Înainte ca Pepper să poată răspunde acestei întrebări fără răspuns, o trase brusc spre el, mîi-

nile alunecîndu-i pe mătasea rece ce-i acoperea spatele, şi-i căută buzele cu lăcomie. Foame, o foame din străfundul sufletului îl domina, pe care n-o mai putea ignora, împotriva căreia nu mai putea lupta.

Ea ardea toată, imponderabilă din nou, un colţ îndepărtat al minţii ei realizînd totuşi faptul că el o ridicase şi-o aşezase pe canapea. Altă parte a minţii ei era conştientă de greutatea nefamiliară a trupului lui; ar fi trebuit să fie incomod, dar nu era. Era bine.

Nici nu-i trecuse prin minte să-i reziste, dar chiar dacă i-ar fi trecut, logica era copleşită de dorinţa ce-o străbătea. Astfel, mintea îi era înceţoşată, plutind ca o frunză într-un curent puternic; trupul îi era bombardat de senzaţia nemaiîncercată vreodată, şi toate terminaţiile nervoase păreau a-i fi fost scurtcircuitate.

Simţi degetele lui încercînd cu stîngăcie să deznoade cordonul ce încheia negligée-ul, dînd mătasea la o parte pentru a găsi dantela şi mătasea ce brodau decolteul cămăşii de noapte. Buzele urmau cursa învăpăiată a degetelor, explorînd pielea uşor bronzată de deasupra marginii dantelei. Una din mîini îi susţinea ceafa, cu degetele mîngîindu-i părul; cealaltă se plimba cu blîndeţe, încercînd să cuprindă în palma arzătoare sînul ce palpita înfiorat.

Degetele ei se împletiră în părul lui, apoi alu-

necară, încleştîndu-se, pe umerii lui Thor. Fără să-şi dea seama, îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de mîna care-l susţinea. Ţinînd întruna ochii strînşi, se întreba în neştire dacă aceea era iubire, ştiind totodată că era. Îl dorea mai mult decît l-ar fi putut vreodată avea, simţea nevoia să pătrundă în straturile cele mai profunde ale fiinţei lui, mai mult decît ar fi vrut sau ar fi putut el s-o lase. Înţelegerea acestui fapt îi umplu ochii de lacrimi, readucîndu-i mintea nesupusă înapoi, în trupul ce tînjea după mîngîiere.

– Dulce, murmură el răguşit, sărutînd-o. Doamne, ce dulce eşti! Nu mă opri, Pepper.

– Nu te opresc, spuse, respirînd precipitat, dîndu-şi seama doar în acel moment de ceea ce afirmase, realizînd în acelaşi timp că el a înţeles. Tocmai îi spusese că acel mod de a face dragoste reprezenta răspunsul – sau ceea ce ea credea a fi răspunsul – la ceea ce aştepta ea din partea unui bărbat. Era prea devreme, mult prea devreme să-i mărturisească lui asta, dar era adevărat, iar ea era prea cinstită ca să se prefacă.

El îşi înălţă capul şi Pepper îi văzu ochii cenuşii privind-o fix, înnouraţi şi ciudat de nesiguri. Pepper îi atinse faţa cu mîinile ce tremurau puţin, mărturisindu-i cu toată sinceritatea, pe care el o ceruse imperios, că ar fi consimţit orice...

– Nu-ţi pot cere să te opreşti. Nici nu vreau să-ţi cer asta, Thor.

O privi în neştire în lacurile nesfîrşite ale ochilor ei violeţi, observînd strălucirea lacrimilor – lacrimi pe care o parte din sine le înţelegea. Şi un sentiment de frustrare, mai mare decît încercase vreodată, îl chinui neîndurător. El auzise ce-i spusese Pepper, dar nu era pregătit nici să renunţe la propriile-i reguli, nici să-i ceară ei să şi le-ncalce.

Era o situaţie fără ieşire.

Pepper ştiu care-i era decizia, chiar în momentul în care el o luase, ştia că urmează s-o părăsească. El fugea, iar ea încă nu ştia de ce.

Thor se ridică încet în picioare şi rămase un moment privind-o, cu faţa încordată şi ochii neliniştiţi. Apoi, cu un sunet nedesluşit, ce ar fi putut fi o înjurătură, se întoarse pe călcîie şi porni spre uşa din faţă.

Nu încercă să-l cheme înapoi. Ridicîndu-se, îl văzu culegînd o jachetă din cuierul-pom din antreu şi-l auzi închizînd uşa încetişor. Aşteptă cîteva momente tensionate, nesfîrşite, dar nu se auzi motorul Corvettei.

Pepper îşi coborî picioarele de pe canapea şi se ridică, aplecîndu-se deasupra măsuţei de cafea pentru a strînge cărţile de joc şi a pune fisele la locul lor, în cutie. Apoi, înainte de a urca, tăcută, spre dormitor, luă paharele de vin şi le duse la bucătărie.

Dobermanul o urmase, dar ezitase în uşa camerei, scîncind uşor. Pepper o privi un moment,

apoi zîmbi crispată.

– Şi tu, da? Intră, fetiţo. Oricum, n-am să închid uşa. După ce intră, vei putea să mergi la el.

Fifi se aşează în faţa scaunului de lîngă uşă, încă scheunînd.

Pepper se plimbă un timp prin cameră, aranjîndu-şi hainele şi întrebîndu-se dacă va trebui să le-mpacheteze din nou, în ziua următoare. Destul de ciudat, dar nu credea că Thor dorea ca ea să plece. În seara aceasta, ea văzuse în ochii lui lupta ce-i răvăşea sufletul şi înţelese că ceva – poate propriul lui cod de reguli, poate altceva – urma să conducă spre o hotărîre definitivă.

Ea trebuia să aştepte şi să afle ce... sau cine... va cîştiga.

Mergînd la fereastră să tragă draperiile, instinctiv privi afară şi îl văzu pe Thor şi armăsarul lui, lîngă gard, în bătaia lunii. Îl privi atent cîteva clipe, apoi trase draperiile. Se strecură sub cearceafuri în patul enorm, învelindu-se cu pătura, apoi stinse lampa de pe noptieră.

Apa se legăna uşor sub ea, generînd o stare de confort, în timp ce Brutus se instală la picioarele ei, după cum îi era obiceiul. Apoi, totul în jur se linişti, cuprins de nemişcare.

Nu credea că va adormi. Trupul o durea ca şi cum ar fi ţintuită la pat de o gripă, iar mintea îi era de această dată epuizată, nefiind în stare să descompună evenimentele serii pentru a le analiza

pe fiecare în parte, încercînd să le înţeleagă. Singurul lucru de care era sigură, era că timpul părea să-şi fi încetinit pînă într-atît trecerea, încît ajunsese să se tîrască, astfel încît ea reuşise să trăiască o viaţă emoţională, în mai puţin de două zile...

Adormi şi visă, în mod straniu, împrejurările în care căpătase cicatricea, care părea să-l fascineze pe Thor. În vis, ea fugea pe străduţele îngustate ale Londrei, ceaţa limitîndu-i simţul de orientare, şi înregistra cu încordare crescîndă sunetul paşilor urmăritorului ei. Mîna sănătoasă îi era încleştată pe servietă, în timp ce mîna tăiată, care fusese pansată în grabă cu o batistă, zvîcnea tot timpul. Apoi dădu colţul şi totul fu în ordine, salvarea venind pe două căi: în primul rînd, în persoana unui poliţist, iar a doua, prin apariţia casei la care trebuia să ajungă; recunoştea poarta inconfundabilă; în sfîrşit se putea opri din alergare şi, la naiba, dacă va mai căra ea vreodată pietre preţioase...

Pepper se trezi dintr-o dată şi zări lumina cenuşie a zorilor, pătrunzînd printr-o fantă îngustă a draperiei. Avea pleoapele iritate, probă de necontestat a unei nopţi fără odihnă. Reuşise în timpul somnului să ajungă tocmai la celălalt capăt al patului, lucru uşor de realizat pe un pat de apă, dar care constituia încă o dovadă că avusese un somn agitat. Casa era tăcută, doar Brutus era

treaz şi o privea răbdător, lovind pledul ritmic cu coada, ceea ce însemna: „afară".

În cîteva minute era în picioare, îmbrăcată în blugi şi într-un sweater gros foarte larg, roz-pal. Merse la baie să-şi dea cu apă pe faţă şi observă, crispată, cearcănele din jurul ochilor, dîndu-şi seama că arăta ca şi cum în timpul nopţii inima i s-ar fi dizolvat, prefăcîndu-se în lacrimi. Nu se întîmplase aşa, desigur. Numai că în mod inevitabil, aşa arăta ea după o noapte proastă.

Îşi perie părul, lăsîndu-l să cadă pînă mai jos de talie, drept şi strălucitor, îşi puse ghetuţele suedeze, îl luă pe Brutus la subraţ şi coborî scările în linişte. Fifi li se alătură imediat ce deschise uşa din faţă şi un timp, Pepper meditä la faptul că şi Thor lăsase uşa dormitorului întredeschisă, ca să poată cîinele să intre.

Stînd pe veranda din faţă, ea urmări o vreme cursa cîinilor, în aerul îngheţat al dimineţii, apoi îi chemă lîngă ea alarmată, cînd îl auzi pe Lucifer galopînd spre gardul despărţitor, ca să investigheze straniile evenimente. Apoi, împreună cu cîinii, se îndreptă spre Lucifer.

Îi trebui mai puţin de o oră pentru a convinge armăsarul că-i era prietenă. Îi mai trebui aproape încă o oră ca să-l convingă să accepte cîinii. Născută cu darul de a îmblînzi animalele, Pepper se purta cu răbdare şi cu blîndeţe faţă de cal. Iar ea cunoştea caii – armăsarii pursînge, în mod spe-

cial.

Nu folosea nici morcovi, nici cubuleţe de zahăr sau alte momeli şi, în general, nu brusca niciodată caii. Dar în momentul cînd se urcă pe gard şi apoi pe spatele lui Lucifer, ca să pornească într-un galop în jurul pajiştii, erau prieteni. Armăsarul era bine antrenat, răspunzînd chiar şi la cea mai mică apăsare a genunchilor ei, fapt care o făcu să ghicească că el cunoştea la fel de bine comenzile date prin viu grai. După aceéa, totul merse strună.

Soarele era de mult pe cer, încălzind pămîntul îngheţat, cînd Pepper se urcă sus pe gard pentru a contempla roadele eforturilor ei. Tocmai în acel moment, Lucifer şi cu Fifi erau angajaţi într-o întrecere. Deşi speriat în prezenţa oamenilor, dobermanul se simţea în largul lui în compania animalelor. El era şi suficient de rapid şi destul de puternic pentru a înfrunta armăsarul cu uşurinţă, într-o cursă de alergări. Brutus, era la subsol, cercetînd grajdul.

Interesată fiind ca întotdeauna de orice personalitate – umană sau nu, Pepper urmărea cu plăcere întrecerile. Era atît de prinsă de spectacol, încît ignoră cu desăvîrşire zgomotul făcut de o maşină ciudată, ce înainta pe alee. Dar nu putu ignora şi strania voce masculină.

– Cine eşti, pentru numele lui Dumnezeu?

Ea se întoarse brusc, riscînd să cadă de pe

gard, şi descoperi că era privită scrutător. Înainte să poată vorbi, el i se adresă din nou:

– Ei, să nu-mi spui că Thor a fost prins în laţ, în sfîrşit.

– De asta mă ocup, spuse Pepper involuntar.

Imediat rîsul aprinse ochii aurii ai străinului şi se făcu simţit în vocea sa profundă.

– Deci, pe tine trebuie să te întîlnesc! Te deranjează dacă te îndepărtezi puţin de gard pentru a face cunoştinţă? Eu şi Lucifer sîntem vechi inamici.

Îl chema Cody Nash şi era un bărbat auriu. Părul lui aspru era auriu, bronzul era auriu, ochii lui remarcabili erau aurii şi vocea sa profundă purta frumuseţea aspră a aurului nativ.

Ea aprecie că-i cam de vîrsta lui Thor, deşi faţa şi statura, armonios alcătuite, nu vor trăda niciodată vîrsta reală. Ca şi Thor, era un bărbat înalt, dar cu vreo doi centimetri mai scund şi mai zvelt. Avea un farmec înnăscut, era prietenos, amuzant şi stăpînea acel gen de priviri de cuceritor, care probabil frînseseră multe inimi de-a lungul anilor.

Pepper îi plăcu. Îl plăcu instantaneu şi instinctiv. Destul de ciudat, el puse întrebarea pe care Thor nu i-o adresase încă:

– Pepper şi mai cum?

Ea derulă povestea despre cum a căpătat acest nume, întrebîndu-se amuzată cînd îşi va da

şi Thor seama că nu-i cunoştea numele întreg. Cody fu încîntat de poveste, şi-i făcu la rîndul său favoarea de a-i mărturisi că numele său provine de la un roman vechi, a cărui acţiune se petrece în vestul sălbatic, pe care tatăl său îl citea în sala de aşteptare pentru tătici, a spitalului.

– Deci eşti un prieten de-al lui Thor? îl întrebă, pe cînd urmăreau întrecerile, stînd la cîţiva metri depărtare de gard.

Cody făcu o uşoară grimasă.

– Cel puţin aşa cred. Ne cunoaştem de mici copii.

Pe Pepper o miră răspunsul. După cum sesizase unda de reţinere din vocea lui Thor cînd se referea la meseria sa, tot aşa simţise în vocea lui Cody aceeaşi stînjeneală. În minte îi răsări un posibil răspuns.

– V-aţi certat pentru vreo fată?

– De-ar fi aşa simplu, spuse Cody, cu încordare în glas.

Se uită la el întrebătoare, nedorind să fie indiscretă, dar totuşi destul de curioasă.

– Ai vorbit serios în legătură cu, hm, faptul că te ocupi de Thor? întrebă Cody cu bruscheţe.

– Foarte serios, răspunse ea direct.

O privi un moment, apoi aprobă uşor.

– Văd. Ei bine, atunci... Privirea îi rătăcea pe deasupra pajiştii... sau a anilor. Am fost prieteni şi

la şcoală şi la colegiu şi am fost rivali în dragoste, numai atît cît sînt toţi băieţii la o anumită vîrstă. Nu era nimic serios, pentru nici unul din noi. Asta era în Texas.

Pepper îl privi surprinsă, dar nu-l întrerupse.

– După şcoală ne-am îndepărtat puţin, dar asta e firesc. Aveam meserii diferite şi trebuia amîndoi să călătorim. După moartea părinţilor lui, Thor s-a stabilit aici; eu încă mai călătoresc destul de mult şi ori de cîte ori mă-nvîrt prin zona nord-est, poposesc şi aici. Încă mai încercăm să ne luăm unul altuia banii la poker şi mai jucăm cîte o partidă de şah. Dar cu măsură. Cody se întrerupse şi dădu uşor din cap. Nu ştiu. Ceva s-a schimbat. Thor... Thor nu mai e acelaşi. Oh, nu e neprietenos, dar nu e nici prea prietenos. Hai să zicem că nu mai sînt încurajat să poposesc aici, fără să anunţ în prealabil.

– Dar iată-te! murmură ea.

– Iată-mă. Rîse îndurerat. Mă reîntorc mereu la interval de cîteva luni, fie că-i place sau nu. Nu-l găsesc întotdeauna acasă, dar dacă da, rămîn o zi sau două.

– De ce? întrebă ea. Vreau să spun de ce continui să vii.

– E prietenul meu, spuse Cody cu simplitate.

Pepper îl privi gînditoare pe omul plin de seriozitate din faţa ei, apoi îşi mută privirile spre pajişte. Se gîndea că mulţumită prezenţei lui Cody, i

se dezvăluia un Thor diferit, o imagine pe care nu era sigură că o dorea.

Desigur, ea voia să-l cunoască pe Thor sub toate aspectele, dar îi era teamă de omul care i se releva acum. După noaptea trecută, între ea şi Thor relaţiile păreau că sînt cam încordate şi nu era deloc amuzant faptul că trebuia să mai facă faţă unei noi surse de încordare.

Dar nu mai avu posibilitatea să se gîndească mai mult la aceste probleme. O mică furie roşcată ieşi de sub gard, izbucnind în lătrături isterice şi lansîndu-se, cu intenţii criminale, asupra gleznei lui Cody.

– Clopotele iadului! Privi atent, plin de o uimire vie, la asasinul său potenţial. Sînt agresat.

Din spatele lor, o voce spuse laconic:

– Bine-ai venit în menajerie.

Capitolul 6

Următoarele cîteva minute au fost pline, într-adevăr. În timp ce Pepper îl salva pe Cody din strînsoarea furibundă a lui Brutus, devenit din senin un straşnic apărător, Thor, cu o expresie panicată, îi explica faptul că Brutus a fost antrenat ca un cîine menit să atace. În timp ce Pepper îi lua pe gălăgiosul chihuahua subraţ şi în timp ce Cody rămăsese mut de uimire, Thor îl observă, brusc, pe celălalt cîine, pe pajişte, împreună cu calul său ucigaş.

– Ce naiba?

– E-n ordine, Thor. Am făcut prezentările.

– Tu ce?

– Am făcut prezentările. Acum sîntem prieteni. N-am vrut ca tu să fii nevoit să-l ţii pe Lucifer în grajd, ori de cîte ori sînt cîinii pe afară, aşa că eu...

– Pepper, acel cal e un ucigaş şi urăşte cîinii.

– Nu şi pe ai noştri. Pepper nu remarcă pronumele, iar Thor era prea supărat să-l sesizeze, dar Cody îl stocă pe dată în creierul său uimit. Nu mai face atîta caz, Thor. E un cal foarte bine dresat. Tu l-ai antrenat? La cel mai uşor îndemn...

– Ai călărit acel cal?

– Ei, doar o dată, în jurul pajiştii, dar...

Thor era un vulcan în erupţie. Înjură violent pe-ndelete şi răspicat, cel mai mult în engleză, dar şi într-o spaniolă aproximativă, care se putea distinge şi cîteva cuvinte în arabă. Îşi revărsa mînia asupra lui Pepper în valuri stăruitoare şi timp de zece minute nu se repetă nici măcar o dată.

Cody stătea cu braţele încrucişate, privindu-şi cu încordare prietenul, cu o expresie ce oscila între o uimire blîndă şi stupefacţie, care-i sugeră lui Pepper ideea că Thor nu exploda prea des.

Cît despre ea însăşi, Pepper asculta politicoasă şi aştepta ca el să-şi epuizeze stocul. Cum de-a lungul timpului fusese martoră a mai multor izbucniri fulminante, era pe deplin conştientă de faptul că această explozie avusese ca detonator anxietatea brodată pe un text de genul: „Ai fi pu-

tut să dai ortul popii, în mod stupid, tu, idioato, şi de ce dracu' n-ai mai mult bun-simţ?"

Pepper se distra de minune.

Cînd el începu să se repete, ea decise că era timpul să-l întrerupă.

– A venit Jean, spuse ea, iar veselia cu care întrerupse potopul de vorbe făcea să ţi se ridice părul măciucă. Cred c-o să merg s-o ajut să prepare micul dejun. Mai bine l-ai hrăni pe Lucifer, Thor, dacă îl vei putea despărţi de Fifi şi trimite cîinele în casă ca să-i dau de mîncare. Pa!

Se îndreptă tacticos spre casă, ţinîndu-l încă pe Brutus subraţ.

Aventurîndu-se să întrerupă tăcerea fulminantă, în care Thor părea să se fi eternizat, Cody spuse blînd:

– E o doamnă, Thor. Unde ai găsit-o?

Thor îşi dezlipi privirea de pe spatele lui Pepper, aflată în retragere, şi o fixă asupra nefericitei persoane a lui Cody.

– Oh, taci din gură, izbucni violent, plecînd furios să-şi hrănească armăsarul ucigaş.

După tumultul emoţional al zilei anterioare şi după noaptea nedormită, Thor n-avea dispoziţia necesară să facă faţă sosirii neaşteptate a lui

Cody. Iar nesăbuinţa lui Pepper în ceea ce-l privea pe Lucifer, nu o putea ajuta. Şi deşi ea îşi păstra felul de a fi, vesel şi imposibil, el îi observă ochii roşii şi încercănaţi; imaginea ei, plîngînd tîrziu în noapte, îl urmărea.

La ora la care el şi Cody, care tăcea prudent, intrară în casă, Thor era din nou stăpîn pe sine. Totuşi, îşi dădea seama că la cea mai mică scînteie ar fi sărit în sus ca o rachetă.

Cum masa era deja aranjată în sufragerie de doamna Small, descoperi că micul dejun, pentru el şi Cody, consta din omletă.

– Spaniolă. Reţeta lui Pepper. Autentică, îi spuse doamna Small, aducînd farfuriile pe masă.

– Ei, dar ea unde-i? întrebă Thor iritat.

Menajera privi în jos, spre el.

– În bucătărie. Ea...

– Spune-i că poate foarte bine să-şi mişte fundul pînă aici şi să mănînce cu noi, ordonă Thor. Să nu mai sară peste nici o masă.

Privindu-l, doamna Small ridică o sprînceană, apoi se reîntoarse la bucătărie.

Peste o clipă, intră Pepper purtînd o farfurie.

– Omletele, anunţă cu blîndeţe, se fac pe rînd cîte una. Tocmai mi-o făceam pe-a mea. Aşezîndu-se la stînga lui Thor, privi pe deasupra mesei la Cody şi adăugă solemn: E atît de posesiv şi de autoritar...

Rîsul lui Cody se transformă într-o tuse precipitată, în timp ce-şi concentra toată atenţia asupra omletei. Thor, simţind că e ridicol, privi în farfurie, amestecînd omleta.

– Omletele mele spaniole sînt foarte picante, după cum observaţi, spuse ea pe un ton de conversaţie, în timp ce ambii bărbaţi se repeziră la paharele cu apă. Piper cayenne. Ea mînca liniştită, fără să apeleze la apă.

– Nu mai spune! tuşi Cody sufocat.

– Neobişnuit, recunoscu Thor.

– Apropo, diseară avem curry cu creveţi. Domnilor, sper să vă placă.

Doamna Small tocmai trecea prin bucătărie, avînd o cîrpă în mînă.

– India, completă cu satisfacţie în glas. Autentic.

Thor simţi, subit, un îndemn imperios de a se refugia într-un cotlon şi a da frîu liber unei crize de nervi. Dar furia i se descătuşă cînd izbucni în hohote de rîs, privind faţa uluită a lui Cody, chiar dacă îşi dădea seama că propria-i figură purta cam aceeaşi expresie. A naibii femeie, de ce-l ţine în această stare de nesiguranţă? Se simţea ca un Jo Jo.

– Ai fost în India? întrebă Cody interesat.

– Delhi, răspunse Pepper nepăsătoare. Frumos oraş. Thor, ieri am sunat-o pe mama şi i-am

dat numărul de telefon. Să nu fii surprins că prietenii mei sună ca nebunii.

– Nu mă va surprinde, spuse Thor hotărît.

Veselia aprinse privirile-i violete.

– Sînt sigură. Oh, şi azi am cel puţin o duzină de clienţi, deci va fi cam agitaţie în zonă; mi-e teamă că sînt cu toţii cam vorbăreţi.

– Clienţi? Cody părea înmărmurit.

– Cîini. Pepper îi zîmbi. Ţin un salon de frumuseţe canină, în locul unei prietene. Thor mă lasă să folosesc camera aceea cu nămol.

Oh! Fascinaţia invadase trăsăturile mobile ale feţei lui Cody. Tu... coafezi cîini?

– Face de toate, spuse Thor cu asprime. E şi foarte bună la jocuri. Să nu joci cu ea poker.

– E aşa de bună? întrebă Cody, ca şi cum ea n-ar mai fi fost prezentă.

– Înşală. Trişoare.

– Imaginează-ţi! Bărbatul cel blond îşi îndreptă, gînditor, privirile spre Pepper. Un exemplu iute de mînă, nu-i aşa?

Zîmbind, Pepper îşi luă farfuria goală şi se opri în spatele scaunului pe care stătea Thor. După o mică pauză, ea făcu o demonstraţie de prestidigitaţie scoţînd, cu eleganţă, o monedă din urechea lui Thor. Zîmbind cu blîndeţe, îi înapoie lui Cody moneda şi se îndreptă spre bucătărie.

Cody privea fix moneda de un sfert, în timp ce

Thor îşi pipăia grijuliu urechea.

– Thor, spuse Cody cu o voce contemplativă, continuînd să privească moneda gînditor, unde ai găsit-o?

– Am răspuns la un anunţ din ziar, spuse Thor cu prudenţă, apoi se-ndepărtă.

Cu toate că în ultimii ani, el răspunsese cam într-o doară dovezilor de prietenie ale lui Cody, era evident că Thor nu era în stare să fie „excesiv de prietenos", acum cînd prezenţa lui Pepper se făcea puternic simţită, făcîndu-l să-şi iasă din tipare cînd revărsa asupra tuturor o ploaie de absurdităţi. După micul dejun, ziua fu lansată inexorabil pe aceste coordonate şi ar fi fost nevoie de un bărbat mai rezistent decît Thor, ca să nu rîdă.

Începu cu o defilare de „clienţi" ce soseau la interval de zece minute unul faţă de altul. Fără Tim, care s-o ajute, Pepper avea ceva bătaie de cap, încercînd să pună toţi cîinii în cuştile lor de sîrmă. De fapt, la un moment dat, un pudel ca o jucărie şi doi pekinezi scăpaseră din mîinile ei şi invadară camera unde Thor şi Cody jucau şah.

– Prindeţi-i! strigă Pepper din prag. Chico mănîncă pîine şi Steaua ce Răsare a lui Mafi refuză să se poarte civilizat.

Nici Thor, nici Cody n-au mai pierdut timpul ca să afle care din ei era Chico şi care Steaua;

amîndoi s-au repezit să prindă invadatorii. Thor înşfăcă un pekinez auriu, care deja îşi înfipsese dinţii într-o pernă de pe canapea, iar Cody captură cu dexteritate micuţul pudel negru, care adulmeca gînditor piciorul măsuţei de catifea. Pepper încolţi pekinezul maro ce rămăsese în apropierea căminului.

– Ce naiba? reuşi Thor să spună, scoţînd cu fermitate perna din dinţii ascuţiţi ai pekinezului.

– Scuzaţi, spuse Pepper cu răsuflarea întretăiată, abţinîndu-se să nu rîdă. Mi-au scăpat.

– Evident.

– Care e care? întrebă Cody, supunîndu-şi pudelul la un examen critic. Îl am pe Mafi – sau pe cine?

– Pe Steaua ce Răsare a lui Mafi. Da, pe el îl ai. Thor îl are pe Chico, iar eu pe Ducesa. Cine-i la mutare?

– Cody, spuse Thor, privind în mod automat în jos, spre tabla de şah.

– Mută nebunul, îi spuse Pepper lui Cody. O puse pe Ducesă sub un braţ, pe Chico sub altul şi aranjă în aşa fel s-o ia şi pe Mafi de la Cody, înainte de a părăsi camera.

Cody privi cu atenţie tabla de şah şi mută hotărît nebunul. Apoi rînji satisfăcut privind spre Thor.

– Are dreptate. Mat în trei mutări.

Thor scoase nişte sunete nearticulate, apoi se aşează, încercînd să cîştige terenul pierdut, mulţumită lui Pepper.

Un timp jucară netulburaţi, Thor ridicîndu-se doar o dată, cît să constate că zgomotul motocicletei vestea sosirea lui Tim. Apoi începu să sune telefonul. Cum doamna Small avea treabă în bucătărie, răspunse Thor.

– Alo?

– Alo, voi de-acolo, Pepper e prin preajmă sau aţi înmormîntat-o?

Thor îşi lua receptorul de la ureche pentru a-l privi fix cîteva clipe, apoi replică vocii de bărbat care deborda de bună dispoziţie.

– E aici. Aşteptaţi un minut.

– Sigur.

Thor strigă la doamna Small, care transmise mesajul lui Pepper. Ea intră în cameră, cu un aer agasat, ştergîndu-şi mîinile cu un prosop.

– Mă-ntreb de ce o fi luat tata Noe şi pudelii în Arcă? se adresă exasperată celor doi bărbaţi, apoi ridică receptorul înainte ca vreunul din ei să încerce un răspuns. Alo? Oh, salut! Nu, tocmai o îmbăiam pe Steaua care Răsare a lui Mafi. Nu rîde; e un pudel ce-a cîştigat multe premii. Cine? Oh, era doar Thor.

Ascultînd încordat, Thor îşi pierdu cumpătul, făcînd o mişcare neatentă şi trimise o privire

feroce spre Pepper. Ea îi zîmbi cu blîndeţe şi-şi continuă conversaţia.

– Da, da. Ce? Nu, acela era Istanbul. Bine-înţeles că sînt sigură. Ei, dar l-am adus, nu-i aşa? Era la Istanbul. Nu, sari-ul vine din India. Oricum, ce-i acela? Ce faci, inventezi? O, oh, înţeleg. Bine, spune-i Marshei că sari-urile vin din India şi sargon-urile din Orient. Da. E-n ordine, minunat. Pa.

Ea puse receptorul în furcă, surîse spre cei doi bărbaţi ce-o urmăreau cu privirea şi se îndreptă spre camera de nămol.

– Istanbul? întrebă Cody cu glas tînguitor.

– Nu te uita la mine. N-am reuşit încă s-o pricep, oftă Thor.

Reveniră la joc. Dar le era sortit să mai asculte alte trei conversaţii, cel puţin partea susţinută de Pepper. Nici una nu avea vreun înţeles. Interlocutorii erau, respectiv, bărbat, bărbat, femeie, după cum putea Thor să ateste. Dacă nu cumva erau nebuni, Thor era de părere că scăpaseră ca prin urechile acului cu sănătatea nezdruncinată.

Dar cel mai tare intriga partea conversaţiei ce-i revenea lui Pepper.

– Ce-ai făcut? N-a fost prea înţelept. Oh, ade-

vărat? Ei, de ce l-ai ascultat? E ridicol! Doar pentru că ea e din Hong-Kong. Sper că i-ai scos ochii. O, bun. Pe amîndoi? Bună treabă, eroule. Carne crudă. Crede-mă, merge foarte bine. Bineînţeles. Sînt sigură. Oh, ea vrea? Ei bine, unele dintre remediile astea antice sînt teribile. Nu, nu, probabil că peste cîteva săptămîni voi fi pe drum. Sigur. Hei, sună-l pe Cal şi spune-i. Va fi azvîrlit afară în şuturi. Bine. Pa!

– Nu, coafez cîinii lui Kirsten. Anglia. Un fermier englez. Dacă vei continua să rîzi aşa, o să te-neci. Bineînţeles că ea nu-şi dă seama – ce întrebare ridicolă. Nici el. O paradă de cîini. Eu? În Londra. Un prieten al unui prieten, ştii... Cine? Acela era Thor. Nu-ţi face griji; trebuie să ascult cele mai bune glume din repertoriul unui zeu al tunetului. Mă străduiesc. Nu, foarte drăguţ. Ascultă, dacă ai sunat doar ca să-ţi exersezi vocea, spunînd bancuri... Ce, bărbaţii au un repertoriu mult mai bogat. Eşti un prost. Şi al tău e cu susu-n jos. Amuzant, foarte amuzant. Corect. Bine, tu ce? Oh, Belladona. Da, boabele sînt foarte otrăvitoare. Îţi trebuie planta întreagă? Stai să mă gîndesc. Atunci cucută. Seminţe, frunze şi rădăcini. Bineînţeles, sînt sigură. Bine. Pa.

– Cucută? şopti Cody stînjenit. Crezi că vrea să otrăvească pe cineva?

– M-a dat gata, spuse Thor.

Cody reflectă cîteva clipe.

– Un anunţ într-un ziar, ai zis?
– Îhî?

– O, bună. Cînd te-ai întors? Adevărat? Ţi-a dat cabana aceea drăguţă de la poalele muntelui? Bun. Peisajul a fost magnific, nu-i aşa? Ei, cred că trebuia să vă mai aerisiţi şi voi creierii măcar o dată. Ce folos că te afli în Alpi, dacă tu nu – chiar? Ph. Aşa a zis? O urmărire strategică, aşa ca la şah. Nu, şase luni, în timp ce mă aflam la Malul Stîng. El ţi-a spus? Nu, au făcut razie în local. Aşa ne-am cunoscut. Nu făceam nimic, doar că mă aflam acolo. Peste noapte. Toţi ceilalţi dormeau, iar noi jucam şah. A spus el asta? Mincinosul. Mă arestase, aşa că i-am dat de lucru. Nimeni altcineva nu i-a mai stat împotrivă. Nu, n-a înregistrat asta nicăieri. I-ai spus asta? Ei, o să-i dau un telefon. Sigur. Cu plăcere. Transmite-i afecţiunea mea, bine? Pa.

Oricum, jocul lui Thor era compromis.

– Arestată, bombănea el privind la Cody peste masă. Doamne, Dumnezeule!

– Nu sună prea grav, se aventură Cody precaut.

– Poate că pe undeva e căutată pentru crimă.

– Chiar crezi?

– La naiba. Oh, nu contează. Fir-ar să fie, cedez partida. Hai mai bine să jucăm poker.

– Tu eşti gazda.

A reieşit că prînzul consta din carne tocată cu salată, ceea ce-l determină pe Thor s-o întrebe pe doamna Small, cu un surîs sardonic, dacă iar a experimentat una „dintre reţetele autentice ale lui Pepper", o întrebare la care ea nu s-a deranjat să răspundă. Pepper veni la masă, avînd un aer mai agasat decît înainte de prînz şi-l învinui pe Thor că intenţionează s-o vîre în mormînt încă de pe acum.

– Cred că tocmai invers, spuse el.

– Ba nu. Tu i-ai lăsat acum cîteva ore pe Brutus şi pe Fifi pe-afară, iar ei s-au tăvălit în ceva care miroase groaznic. Tim a plecat la masă, iar animalele trebuie să stea în camera de nămol, pînă voi putea să le spăl.

– Şi? întrebă Thor fără pic de simpatie.

Pepper îi aruncă o căutătură cruntă.

– Şi Brutus o necăjeşte prin gardul de sîrmă pe Steaua ce Răsare a lui Mafi, iar Fifi crede că e pedepsită, şi-i aproape isterică.

Cody se-necă cu o bucată de cartof copt şi

Thor îi dădu o palmă după ceafă, cu mai multă forţă decît era necesar.

– Renunţă, sugeră Cody cu ochii înlăcrimaţi.

Pepper se aşeză la masă, îmbufnată, dar temperamentul ei vesel se impuse rapid şi redeveni bine dispusă.

– O, în regulă. Cel puţin cea mai mare parte dintre clienţi sînt gata. A mai rămas doar Sunnydale. După ziua de azi, chiar am nevoie de o pauză.

– Ca noi toţi, murmură Thor.

– Foarte amuzant. L-ai bătut, Cody?

– La şah? A cedat.

– A ştiut să piardă?

– Nu prea. Niciodată nu ştie.

– Ah, ar trebui să ţin minte.

– Adevărat? De ce?

Thor îşi lovi paharul cu furculiţa.

– Hei, voi doi, ghiciţi cine mai e pe aici?

– Zeul tunetului scuipînd foc, murmură Pepper.

– Scoţînd scîntei cu ciocanul său vrăjit, contribui şi Cody substanţial, cu un aer solemn.

– De ce părinţii nu mi-or fi spus George? întrebă Thor tavanul.

Pepper îl privi critic, cu un ochi scrutător.

– Nu arăţi a George, arăţi a Thor.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

– Eu semăn a Cody? întrebă Cody politicos.

Pepper îl supuse aceluiaşi examen critic.

– Da.

– Scurt şi la obiect, remarcă Cody sec.

– Tu ai întrebat.

– E sinceră, îi răspunse Thor prietenului său.

– Deci e o femeie dintr-un milion, aprobă Cody.

Thor sări ca ars.

– Ei bine, există sinceritate... Şi-apoi mai există sinceritate.

Încercînd să ascundă faptul că se amuză, Pepper îl privi cu gravitate.

– Ţi-ar plăcea să-ţi spun minciuni? Pot, să ştii. Pe cele mai convingătoare.

Thor arăta de parcă ar fi avut cîteva comentarii de făcut, dacă n-ar fi fost Cody prezent. Dar aşa spuse încordat:

– Sigur că poţi, doar eşti femeie.

Era rîndul lui Pepper să sară-n sus.

– La naiba, tocmai de asta te-aş fi dus. Detest afirmaţiile gratuite. Apoi adăugă în mod deliberat: şi-apoi, dacă încă n-ai învăţat pînă acum că nu trebuie să mă etichetezi, atunci înseamnă că facultăţile tale mintale funcţionează defectuos.

Thor sorbi din ceaiul cu gheaţă şi privi meditativ spre ea peste marginea paharului, refuzînd

să mai participe la discuţie, refuzînd implicit să cedeze. Cody fu cel care întrerupse tăcerea.

– Mi se pare evident, spuse el privind-o prevenitor, că în pofida vocii de fetiţă şi a înălţimii tale reduse, eşti o doamnă formidabilă.

Pepper îl privi total deconcertată.

– Bărbaţi mai buni decît voi au aflat asta pe pielea lor, spuse, ridicînd o sprînceană.

După o clipă, Cody îi adresă lui Thor o privire de-nmormîntare.

– Prietene, eşti la podea şi-ncepe numărătoarea.

Thor tuşi uşor, fiind surprins de faptul că Pepper îi mărturisise lui Cody adevăratele-i intenţii, deşi de-abia îl cunoscuse. Înainte de a putea răspunde, Pepper spuse:

– Am ajuns la nouă, murmură ea, dovedind faptul că ştia terminologia din box. Ridicîndu-se, cu farfuria goală în mînă, scoase cîteva sunete „tsk-tsk" şi adăugă: Mort şi încă atît de tînăr! Apoi plecă în bucătărie.

– Un anunţ într-un ziar, spuse Cody încet.

Thor putu doar să aprobe.

– Mica publicitate?

– Îhî.

– A venit cu Beretele verzi?[1]

---

1. Trupe de comando

– Dacă vrei un pat pe care să dormi la noapte, spuse Thor amenințător, ține-ți gura.

– O... da.

Restul zilei se desfășură lin, fără incidente, comparativ cu dimineața. Pepper termină de îngrijit ultimii clienți și-l lăsă pe Tim să-i supravegheze, pînă cînd proprietarii veneau să și-i ducă acasă. Îi îmbăie pe Brutus și pe Fifi, apoi veni și făcu un duș.

Cînd reveni la parter, îl găsi pe Thor împărțind camera cu două animale nemulțumite: Brutus era îmbufnat, deoarece trebuise să suporte o baie, fapt pe care-l considera nedemn de el, iar Fifi nervoasă, se așezase cît mai aproape posibil de scaunul lui Thor. Acesta amesteca un set de cărți de joc, cu un aer absent.

– Unde-i Cody? întrebă Pepper de cum intră.

– O bate la cap pe doamna Small. Thor o privi cu ochii adumbriți. E modul lui favorit de a-și petrece timpul.

Pepper rîse.

– I se potrivește. Se așează pe canapea și îl împinse pe Brutus la o parte, ignorînd expresia lui iritată de cîrcotaș.

– Regret ce s-a întîmplat noaptea trecută, spuse Thor pe nerăsuflate.

Hotărîtă să mențină un ton de conversație ușoară, Pepper spuse:

– Regreţi că ai plecat atît de brusc, sau regreţi că s-a-ntîmplat ce s-a-ntîmplat?

De-abia acum îşi dădu ea seama că erau primele momente cînd se aflau împreună singuri, în acea zi.

El zîmbi uşor.

– Regret că am plecat brusc.

Ea ridică din umeri.

– Ei bine, am reuşit să te lovesc sub centură, nu-i aşa? Se pare că-mi pierdusem întreaga capacitate de a fi subtilă...

Thor o privi cu intensitate un timp nesfîrşit. Cînd vorbi, cuvintele se înlănţuiau rar, prevenitoare, dar vocea îi era cotropită de emoţie.

– Ştii... în ultimele douăzeci şi patru de ore am trecut prin mai multe emoţii decît în ani întregi... De la amuzament la furie totală. Şi de fiecare dată, în tot acest timp, te-am dorit din ce în ce mai mult, cu fiecare secundă ce trecea.

Pepper simţi un nod în gît.

– Şi nu-ţi place?

– Nu.

– Îmi pare rău.

– Îţi pare? Şi cu urmărirea cum rămîne?

Ea privi la Brutus, care renunţase să mai stea îmbufnat şi i se suise în braţe. Absentă, îl mîngîie.

– Nu ştiu, Thor. Tot ce ştiu este că-mi pare rău

că simţi astfel. Eu simt ca şi cum... ca şi cum te-aş cunoaşte de multă vreme. Simt c-ar trebui să-mi fii prieten. Dar de cîte ori te privesc şi gîndesc prieten, înţeleg iubit. Ca şi cum n-ai putea fi doar una, fără să fii amîndouă. Niciodată n-am privit un bărbat în felul acesta. De fapt, nu prea ştiu cum să mă descurc.

Thor aşteptă pînă cînd ea îi întîlni privirea serioasă, apoi spuse cu o stranie gingăşie:

– Ai făcut pe grozava?

Pepper zîmbi amintindu-şi remarcile ei arogante despre cum îl va urmări la nevoie, chiar şi pînă-n iad şi despre lovituri care te fac knock-out.

– Am făcut pe grozava. Cînd eşti mic înveţi să spui vorbe mari, sau să interpretezi un rol. Şi înveţi să fii ferm. Ochii ei violeţi erau sinceri. S-ar putea să pierd de data asta, Thor, dar voi şti cu siguranţă de ce.

El aprobă încet, înţelegînd ceea ce dorea ea să-i spună. Cîştiga sau pierdea, Pepper dorea să afle de ce el evita un angajament. N-o putea învinui pentru asta. De fapt, chiar dorea ca ea să afle. Dar încă nu era pregătit să-i spună. Şi asta-l deranja, pentru că înţelegea şi cauza. În trecut, niciodată nu ezitase să spună unei femei de ce evită legăturile. Acum ezita.

Nu pentru că Pepper conta prea puţin... ci pentru că ea însemna prea mult.

– Armistiţiu? Ea-i zîmbea. Cred că ne trebuie timp să ne tragem răsuflarea, Thor.

– Totul se petrece puţin cam repede, aprobă cu un ton plin de regret.

– Poţi s-o spui din nou! rîse ea.

– Armistiţiu, deci? Vom încetini caruselul înainte să cădem din el.

– Ştii, printre figuri de stil, analogii şi metafore, cred că ne-am inventat limbajul nostru comun, zîmbi Pepper.

– Întotdeauna mi-am dorit asta.

– Curios, nu-i aşa?

– Salut tuturor, spuse Cody, intrînd în cameră.

– Iată-l şi pe Marinarul chior, îi spuse Thor lui Pepper.

– Mai bine decît să fie regele sinucigaş, spuse ea solemn.

– Nu, şi dacă este un pirat fioros.

– Şi este?

– E dat naibii, ca toţi piraţii.

– Aşa mi se pare.

Cody, cu un aer zăpăcit, îl privi pe micul chihuahua, care după ce lătră, se ataşă de un crac al pantalonilor săi; apoi se hotărî să-l ignore, de vreme ce aşa făceau şi ceilalţi.

– Mie nu, în nici un caz. Am nimerit într-un joc de poker verbal?

– Pentru că veni vorba – Thor amestecă cu

vioiciune cărţile pe care încă le ţinea în mînă – de ce n-am juca vreo cîteva mîini? Asta, doar dacă Pepper îşi va sufleca mînecile sweater-ului şi va consimţi la percheziţia corporală după fiecare mînă.

– O, drăguţ! îi spuse ea sec.

– Meritã sã-ncerc.

– Hei, băieţi, n-am nevoie să trişez, ca să cîştig.

– Hai să-i luăm banii, Cody.

– M-ai convins.

– Taie, să le-mpărţim. Zece de treflă.

– Valet de caro, anunţă Cody. Pleacă Brutus.

– Damă de cupă, zîmbi Pepper. Eu le împart.

Thor o privi cu suspiciune.

– De fiecare dată, tu ai tăiat cartea.

– Te miră, nu-i aşa?

– La naiba, ridică-ţi mînecile!

– Mă va scăpa cineva de creatura asta sălbatică de pe gleznă?

Pepper n-a cîştigat toate mîinile. Doar pe cele mai multe.

După declararea armistiţiului, care era respectat cu scrupulozitate de ambele părţi, între ei

se stabili o armonie stranie. La asta a contribuit în primele zile şi Cody care avea, conştient sau nu, rol de tampon şi le permitea să găsească distanţa de care aveau nevoie.

Cum miercuri Pepper nu avea clienţi, toţi trei şi-au petrecut ziua, distrîndu-se pur şi simplu. Au stat în casă, jucînd şah, cărţi şi şarade. Au greblat pe-afară frunzele scuturate de vîntul din noaptea dinainte şi au sfîrşit printr-o colosală bătaie cu frunze. Toţi trei erau energici, atletici, iubitori de întreceri, ceea ce însemna că la sfîrşitul zilei erau extenuaţi.

Doamna Small continua să le pună dinainte eşantioane culinare, care atestau călătoriile lui Pepper, lăsînd simţul gustului pradă unor încercări cu adevărat şocante. Brutus îl ataca pe Cody la interval de trei ore, din principiu, după toate aparenţele.

Cody plecă joi dimineaţa devreme, singurul comentariu privind relaţia dintre Pepper şi Thor, fiind unul particular adresat lui Pepper, chiar înainte de plecare.

– Stai prin preajmă, da? Aţi fi potriviţi.

Cuvintele lui au încurajat-o pe Pepper, mai ales că-l cunoştea pe Thor mai bine decît ea, şi dacă el aproba... ei bine, îi întărea încrederea în sine, încurajînd-o. Între timp, armistiţiul continua.

Pepper îl învăţă pe Thor să împartă cărţile

măsluite la poker, se certă cu furie, contrazicîndu-l în privinţa celor mai bune echipe de fotbal la meciurile televizate şi-l bătu zgomotos la şah timp de patru zile, înainte ca el să descopere că era în stare s-o deruteze, purtînd tot timpul o conversaţie ridicolă.

Metoda lui favorită era să conducă un joc, în cadrul căruia el trebuia să ghicească modul în care Pepper îşi petrecuse anii anteriori. Deşi era încă în căutarea pieselor de puzzle, menţinea un ton de conversaţie uşoară, frizînd absurdul. E posibil să nu fi aflat multe despre trecutul ei în acest mod, în schimb o bătu la şah.

– Ştiu! Eşti o spioană.

– Eşti la mutare, spuse ea sec.

– Agent dublu, probabil.

– Chiar tu rîzi cînd spui asta.

– Care e cota estimativă pentru spioni, în aceste zile?

– Ieftin. E inflaţie.

– Ei nu, e adevărat? Credeam că e invers.

– E o listă de aşteptare la şcoala de spioni, supralicită ea.

– Poate-mi pun şi eu numele pe listă. Cui trebuie să mă adresez?

– Recrutorului local de spioni, desigur.

– Pui o vorbă bună pentru mine?

– În nici un caz. Mută, ordonă ea.

– Poftim.
– Fir-ar să fie.
– Şah mat.

– Te-au arestat la Paris, nu-i aşa?
– Ai tras cu urechea.
– Ca-ntotdeauna. De ce ai fost arestată?
– Am traversat neregulamentar.
– Amuzant.
– Revenire spectaculoasă.
– Data viitoare va fi şi mai şi.
– Vom vedea.

– Dacă n-ai fost spion, ai făcut contrabandă.
– Oare?
– A fost o mutare prostească. Cred că aproape am ghicit.
– Ridicol.
– Recunoaşte. De data asta, te-am demolat.
– Nici gînd.
– Eşti mult prea mică, ca să fii contrabandistă.
– Încap în locuri mici.
– Adevărat?
– Verifică.

– Oh, de fapt n-a fost o mutare prostească.

– Ştii, mi-a venit ceva în minte.

– Ţi-a spus vreodată cineva că vorbeşti ca o moară stricată?

– Rîde ciob de oală spartă.

– Foarte amuzant. Ce ţi-a mai trecut prin creierul tău cel ocupat?

– Nu-ţi cunosc prenumele.

– Nu-mi cunoşti numele.

– Ce? Atunci Pepper ce e?

– O poreclă.

– Vrei să spui că nu-ţi ştiu nici un nume.

– Da de unde!

– Locuiesc cu o doamnă căreia nu-i ştiu numele?

– Aşa s-ar părea, nu?

– Ei, la naiba. Atunci, spune-mi.

– Regret, ţi-a trebuit prea mult, pînă să-ntrebi.

– Am s-o întreb pe doamna Small.

– Care nu-ţi va spune.

– Am să mă uit în permisul de conducere.

– Care este în autoduba în care ai promis că n-o să intri.

– La naiba!

– Şah mat.

– Ce?

– M-am prins de micul tău subterfugiu, băiete. Poate fi utilizat în două sensuri, vom vedea cine derutează pe cine.

– Nemaipomenit!

– Mai bine-am face lupte. Sînt sigură că ai cîştiga la aşa ceva.

– Mi-eşti de un real folos.

Capitolul 7

Acea primă săptămînă trecu pe nesimţite, apoi şi cea de-a doua. Pepper primea telefoane de la prieteni din cînd în cînd şi deşi-i asculta conversaţiile fără nici o jenă, Thor nu putu afla absolut nimic relevant despre ea. Clienţii soseau, erau tunşi, îmbăiaţi, apoi plecau. Mesele continuau să fie exotice. Armistiţiul continua.

Cum Thor cunoştea reţetele aduse, dar nu şi pregătite de Pepper, o provocă să-şi dovedească afirmaţia că ştie să gătească. În ziua liberă a doamnei Small, Pepper îşi puse la bătaie toată priceperea, preparînd nişte capodopere culinare ce ar fi făcut să plîngă de ciudă pe cei mai buni

gastronomi ai Europei. Şi cînd Thor se ridică cu greu de la masă, rîgîind, recunoscu cu dragă inimă că într-adevăr Pepper ştie să gătească.

Thor îi complimentă solemn „minunatele talente culinare", ceea ce o determină pe Pepper să se trezească trei nopţi în şir pentru a-i tricota un fular. Cînd se prezentă cu fularul, îl întrebă, cu dulceaţă în glas, dacă are nasturi de cusut sau ciorapi de cîrpit.

El întrebă dacă spală şi geamuri şi fu lovit în piept de o minge, astfel că armistiţiul continua.

Lui Pepper îi era din ce în ce mai greu să fie relaxată în prezenţa lui Thor. Se surprindea privindu-l cu intensitate, într-o totală uitare de sine şi trebui să-şi muşte limba de mai multe ori pentru a se abţine să-i mărturisească ceea ce simţea pentru el. Noaptea se sucea şi se răsucea fără odihnă, iar trupul ei o pedepsea, pentru că ţinea să-şi respecte regulile. Cînd îl privea pe Thor, o cuprindea o nevoie disperată să-l atingă.

Erau momente cînd şi-ar fi încălcat propriile-i restricţii de bunăvoie, momente cînd nevoia de a-i aparţine, chiar dacă temporar, o tortura pur şi simplu. Şi nu teama de eşec o împiedica să-şi încalce regulile, ci ceea ce s-ar fi putut întîmpla după aceea. Descoperise că iubirea nu era un sentiment blînd şi alinător şi totodată nu era un sentiment la care să renunţe fără regret; că dacă

ar fi trebuit să-l părăsească pe Thor, ar fi fost rău. Foarte rău.

Pînă la sfîrşitul celei de-a doua săptămîni, legătura dintre ei se alterase într-un mod ce era departe de a fi subtil. Şi fusese numai vina lui Thor. Ori îşi dăduse seama că ea ezita, ori ghidîndu-se după propriu-i talent de jucătoare; dacă exista vreo armă care, în final, să-i înfrîngă rezistenţa, atunci aceasta era.

Începu să se poarte ca un îndrăgostit.

La început, în lucruri mici. O uşoară atingere.

O mînă ce se juca, distrată, cu părul ei, cînd el se afla prin preajmă, şi era aproape întotdeauna. O sărutare pe nas.

Apoi, atingerile uşoare începură să sporească, iar sărutările să cadă mai mult pe buze decît pe nas. O pîndea precum pisica pe şoarece, iar zîmbetul lui o aducea într-o stare de nervozitate crescîndă. Îi zîmbea, se gîndi ea, ca şi cum ar fi fost o prăjitură de ciocolată şi ar fi fost tocmai vremea desertului.

– Mă priveşti prea insistent.

– Desigur.

– De ce?

– Aşa îmi place.

– Mă face să fiu nervoasă.

– Bine.

– Ce înseamnă bine?

– Chiar vreau să te fac nervoasă.

– De ce?

– Cred că ţi-am spus într-una din zilele acestea că bărbatul trebuie să profite de orice avantaj i se oferă sau poate cuceri.

– Dă-l pe Brutus jos de pe masă, vrei?

– Schimbi subiectul. Eşti drăguţă cînd eşti nervoasă.

Pentru prima dată în viaţă, Pepper avea senzaţia stînjenitoare şi încărcată de suspiciune că e încolţită. Şi deşi nu era o femeie care să se lase uşor cuprinsă de panică, descoperi alarmată că, de fapt, îi era frică. În încercarea de a-şi recăpăta încrederea în sine, decise să aducă în prim-plan alte piese de puzzle, sperînd că astfel îi va distrage atenţia lui Thor de la propria-i strategie. Şi cum niciodată nu se simţea în largul ei, dacă trebuia să vorbească despre sine, planul ei reclama prezenţa unui cuplu dintre prietenii ei trăsniţi.

Nu-i fu greu să-i selecteze. După ce îl întrebă pe Thor dacă îi putea invita, le telefonă lui Cal şi Marshei Bernner şi îi chemă să o viziteze.

Ei se arătară mai mult decît bucuroşi să conducă tot drumul din New Hampshire, intrigaţi mai mult de actuala reşedinţă a lui Pepper decît de scopul prezenţei ei acolo. Dintre toţi prietenii ei, aceştia erau cei mai simpatici şi mai comunicativi

şi Pepper nu se îndoia că dacă Thor le-ar fi cerut-o, fiecare în parte ar fi vorbit despre ea.

Nici Pepper nu ştia prea bine ce spera să realizeze folosind această tactică. Îşi spunea hotărîtă că Thor are nevoie să ştie mai multe lucruri despre ea, dar o mică voce inchizitorială o obliga să recunoască faptul că tot ce dorea era o zonă tampon care să-i permită să se odihnească o zi.

Brennerii sosiră duminică dimineaţă, în Mustang-ul lor supraîncălzit, debordînd de veselie. Prezentările fiind făcute, stăteau încă lîngă garaj, discutînd lucruri fără importanţă.

Cal Brenner era un bărbat de talie medie, cu o voce domoală şi ochi albaştri, foarte pătrunzători. Soţia lui, Marsha, era cu cîţiva centimetri mai înaltă decît Pepper şi avea părul arămiu şi ochii verzi. Era izbitor de frumoasă. Avea o voce plină şi profundă şi era gata oricînd să izbucnească în rîs.

La început, conversaţia inocentă şi indiferentă gravită în jurul descrierii peisajelor admirate de nou-sosiţii pe drumul dinspre New Hampshire. Dar brusc luă o turnură uluitoare, la numai cîteva momente de la sosirea oaspeţilor.

Marsha, care de cînd venise o urmărise îndeaproape pe Pepper, emise dintr-o dată o borboroseală ce suna ca un rîs reprimat. Apoi rîsul dispăru, ca şi cum n-ar fi existat, iar ea înaintă

încetişor, îşi puse mîinile pe umerii lui Thor şi privi lung în ochii lui uimiţi, cu o expresie de milă sfîşietoare.

– Oh, săracul de tine! spuse ea privindu-l intens.

Thor se zgîi la ea buimăcit cîteva clipe, apoi o privi pe Pepper, care se sprijinea de RV-ul ei, uitîndu-se gînditoare la cerul senin. Neajutorat, Thor îşi întoarse ochii rugători spre Cal.

Celălalt bărbat stătea cu braţele încrucişate. Era evident că-i era milă de tulburarea gazdei sale. Spuse cu gravitate:

– Trebuie s-o ierţi pe soţia mea. Şi-a dorit întotdeauna să fie actriţă; cîteodată se lăsă transportată.

– Nu pot suporta! hohoti tînguitor Marsha, dintr-o dată, întorcîndu-i spatele lui Thor. Se propti cu un braţ de garaj şi-şi odihni fruntea de el. Nu pot să sufăr încă un spirit înlănţuit.

Exasperat, Thor îl întrebă pe Cal:

– Ce rol joacă acum, Lady Macbeth?

Pe moment, Marscha renunţă la rolul dramatic, pentru a-i spune dezaprobator:

– Nu prea-l cunoşti pe Shakespeare.

Thor scutură uşor din cap pentru a-şi limpezi creierul, apoi din nou aruncă spre Pepper o privire fugară. Ea îşi studia solemn unghiile, fluierînd încetişor. Îl privi pe Cal din nou.

– Te supără să faci puţină lumină în acest caz?

Cal privi gînditor.

– Ei, după cum am spus, Marsha dorea să fie actriţă. Dar înainte s-o poată descoperi Broadway-ul sau Hollywood-ul, a descoperit-o Pepper, aşa că Pepper mi-a dat-o mie.

– Poftim? întrebă Thor, acum cu desăvîrşire bulversat.

– De fapt, a îmbrîncit-o spre mine. În acelaşi timp mă îmbrîncea şi pe mine spre Marsha. O adevărată încleştare a Titanilor. I-a luat cam un an şi destulă fantezie şi putere de convingere, dar pînă la urmă Pepper a reuşit să facă nodul.

– Încă rătăcesc în întuneric, protestă Thor.

– Ştii, de fapt ea este peţitoare. Renumită în toată lumea. Ea a cunoscut personal un şeic ce a devenit monogam datorită lui Pepper. A şocat un regat întreg. Un şeic arab, fără harem? Să-ţi stea mintea-n loc de uimire şi revoltă.

În timp ce Thor mai înota intrigat pe mările ameţitoare ale uimirii, Marsha îşi ridică faţa, adresîndu-i-se lui Pepper:

– Merge să-şi întîmpine soarta orbeşte, fără să bănuiască nimic?

– O, nu. Pepper îi zîmbi lui Thor cu gingăşie. A fost avertizat.

Marsha îşi abandonă rolul şi se întoarse, sprijinindu-se din nou de garaj.

– Băiete, ce-o să mă distrez! Ar trebui să vindem bilete: toată gaşca s-ar da peste cap s-apuce locuri în primul rînd.

– Să-mi spună cineva la ce te referi, ceru Thor imperativ. Dar deja ştia.

Marsha îi zîmbi, cu o lucire diabolică în ochii ei verzi.

– Ei bine, cum soţul meu a făcut mari eforturi să evite să vorbească direct, fără menajamente, eu voi fi bucuroasă să o fac. Vezi, avem un uşor avantaj faţă de tine; o cunoaştem pe Pepper de mai mult timp. Deci ştim că odată ce Pepper şi-a înfipt cîrligul într-un peşte, acesta e pierdut.

Thor îşi mută privirile de la faţa ei veselă, la faţa prietenoasă a lui Cal şi apoi la Pepper, care continua să-i zîmbească.

– Înţeleg. Eu sînt peştele.

Marsha aprobă.

– Asta e. Şi partea de delectare pentru noi este că pînă acum Pepper n-a pescuit niciodată un peşte pentru ea însăşi. Cu atît mai mult merită urmărite metodele ei de convingere.

Pe un ton măsurat, imparţial, Cal spuse:

– Nu pare, şi Dumnezeu ştie că aproape nici nu-ţi dai seama, dar Pepper este cea mai periculoasă femeie pe care am întîlnit-o. Reţine, e o inimă de aur, dar neîndurătoare ca iadul.

Thor o privi lung pe Pepper.

– Cred că ar fi trebuit să dau o atenţie mai mare acelui avertisment.

– Acum e prea tîrziu, murmură ea şi, înaintînd, îşi trecu braţul pe sub al Marshei.

– Vino, prietenă dragă. Hai să mergem să vedem ce găsim prin bucătăria doamnei Small.

– Nu e bucătăria lui Thor? întrebă Marsha interesată.

– Nu. E căminul lui şi castelul ei.

– Ah. Deschide tu drumul.

Se îndepărtară.

După ce privi lung în urma lor, Thor se uită la Cal.

– Şi eu care credeam că Pepper este singura trăsnită.[1] Cred că există un nuc plin cu ei. Nici o jignire intenţionată.

– Nici una înregistrată. Bine ai venit în nuc.

– Nu e un fapt împlinit, să ştii, îi reaminti Thor, întrebîndu-se dacă ar trebui să fie îngrijorat, pentru că se simţea mai degrabă amuzat, decît prins în capcană.

– Oare?

Thor decise să evite întrebarea politicoasă. Se sprijini de Corvette.

– Deci, spune-mi, din moment ce o cunoşti de mai multă vreme, cîte ceva despre Pepper. Măcar

---

1. Trăsnită – nucă – nut – joc de cuvinte

un mic paragraf, dacă-i posibil.

Thor era hotărît să afle tot ce putea de la aceşti prieteni ai lui Pepper, necontînd cît de incorect era să-i descoasă.

– Mi-e teamă că nu-i posibil, zîmbi Cal, abia perceptibil, decît dacă te mulţumeşti cu definiţia pe care o acceptăm şi noi de ani de zile.

– Şi care este?

– Că Pepper este o enigmă înfăşurată într-o şaradă, din cadrul unui mister ce-i definit printr-un semn de întrebare.

– De cînd o cunoşti?

– De zece ani. De la Standford. E cu trei ani mai mică decît mine.

– Standford? Thor clipi uimit. Ei, ei, n-a pomenit despre asta.

– Da. Phi Beta Kappa – Summa cum laude.

– Nici asta nu mi-a mărturisit. Ce altceva nu mi-a mai mărturisit?

– Probabil cea mai mare parte a vieţii ei. Thor ridică uşor din umeri. Pepper a noastră e o fată foarte ciudată. Nu prea spune multe despre ea însăşi. Ceea ce totuşi spune este menţionat în treacăt – oameni pe care i-a întîlnit sau lucruri pe care le-a văzut. Nu încearcă să pară misterioasă, ci doar crede că alţi oameni sînt mai interesanţi decît ea. Gaşca noastră, formată încă din anii de colegiu, a dedus cîte ceva. Dar nu prea multe.

– Ca de exemplu?

Cal îl privi drept în ochi.

– Are vreo importanţă?

Thor îi întîlni privirea onestă şi îşi dădu seama că Pepper are prieteni loiali. Şi că cel puţin acesta, nu va dezvălui nimic despre prietena lui unui bărbat care manifestă doar un interes întîmplător.

– Are, îi spuse lui Cal, şi ştiu că era adevărat. La naiba, nu mai era deloc un simplu joc, dacă fusese cumva vreodată. Şi orice ar fi fost, nu mai era deloc sigur că dorea să cîştige.

Fără să insiste sau să pună întrebări, Cal aprobă pur şi simplu.

– S-a născut şi a copilărit în Texas, dar cum de zece ani nu a mai trecut pe-acolo, presupunem că nu consideră că acest loc înseamnă „acasă".

Thor fu puţin surprins de această primă informaţie. Texas? Ce stranie coincidenţă. Cu siguranţă nu avea accent texan; de fapt, vocea ei de fetiţă, cu respiraţia întretăiată, nu avea nici un fel de accent. Poate era un rezultat al anilor de călătorie. Înainte să mediteze mai profund asupra acestui aspect, Cal continuă:

– Şi-a început studiile la Standford la vîrsta de şaptesprezece ani. Cam pe-atunci i-a murit tatăl şi se pare că i-a lăsat o moştenire şi îndemnul de a vedea lumea. Întotdeauna pleca de sărbători sau

în vacanţe, revenind cu daruri pentru noi, provenite din toată lumea. Niciodată nu vorbea despre călătoriile ei, excepţie făcînd unele fragmente pomenite în treacăt. Am învăţat să nu punem întrebări despre locurile pe unde a fost. Pepper are o fenomenală abilitate de a conduce conversaţia în aşa fel, încît te trezeşti vorbind de lucruri total diferite, faţă de cele pe care intenţionai să le abordezi. După colegiu... cîte ceva mai ştiu şi puţin am putut deduce. Acum călătoreşte mai tot timpul, mai mult în străinătate, decît în State. Îşi lasă RV-ul şi animalele la mama ei, care locuieşte aici, în partea de est. Dacă vrem să luăm legătura cu Pepper, sunăm la mama ei, care de obicei are numărul de telefon la care o putem găsi. Şi, ei bine, pur şi simplu călătoreşte.

– Singură?

– Da, după cîte ştiu. Deşi uneori se întoarce însoţită. A descoperit-o pe Marsha, ce se stabilise la Londra, şi a adus-o înapoi şi mai mulţi membri din gaşca noastră au fost descoperiţi de ea în cele mai neaşteptate părţi ale globului. Şi cînd spun neaşteptate chiar asta şi înţeleg. Mae, care acum e măritată cu Brian, membru fondator al grupului nostru, este din Hong-Kong. Pepper a adus-o în vizită, aşa a zis, dar i-a căsătorit înainte să-i expire viza. Mai este Heater din Scoţia, acum căsătorită cu Tom, şi Jean Paul care a venit, sigur

că da, din Franţa...

– Jean Paul? îl întrerupse Thor cuprins de îndoială, exprimînd acea neîncredere, pe care o au toţi bărbaţii americani faţă de cei francezi.

Înţelegînd ceea ce sugera tonul lui Thor, Cal rîse.

– Ar trebui să faci cunoştinţă cu el. Este artist. Unul al naibii de bun, ca să spun drept şi, pur şi simplu, o adoră pe a sa „Angelique". El şi Angela s-au căsătorit anul trecut. Altă realizare de-a lui Pepper.

– Sună ca Naţiunile Unite, spuse Thor, cuprins de uimire.

Cal ridică din umeri.

– Ce pot să-ţi spun? Lui Pepper îi place ca prietenii ei să fie fericiţi.

– Şi sînt?

– O, da. Pepper are un dar deosebit de a găsi pentru fiecare partenerul potrivit. Nici un divorţ sau despărţire în seria noastră şi pentru unii dintre noi au trecut cîţiva ani buni.

Thor tăcu o vreme, încercînd să asambleze toate piesele şi să construiască portretul unei femei care-i era încă în cea mai mare parte necunoscută. Apoi clătină din cap.

– Cu cît aud mai multe, cu atît ştiu mai puţine lucruri despre ea.

Cal îl privi cu o certă doză de simpatie.

– Da, cunosc sentimentul. Nu prea mai am mare lucru de adăugat. De obicei, de cîte ori se reîntoarce în State, aranjează să treacă pe la noi. Nu-i punem întrebări, nu ne oferă răspunsuri. În pofida faptului că e o vorbăreaţă, Pepper nu lasă să se întrezărească nici o parte din viaţa ei interioară.

Pe neaşteptate şi pentru prima dată în viaţa lui, Thor încercă un sentiment atît de puternic şi de sălbatic, încît trebui să-l ascundă de celălalt bărbat. În acel moment îi era literalmente teamă să se mişte sau să vorbească, deoarece nu credea că mai poate să-şi controleze faptele sau cuvintele. Acest sentiment îi rămăsese înrădăcinat; o ştia, chiar dacă era o senzaţie inedită, nemaiîncercată încă.

Intelectul lupta cu două milioane de ani de instinct, iar Thor nu-şi dădea seama cine va cîştiga.

Cu toate că-i cunoştea prea puţin atît pe Cal, cît şi pe Pepper, raţiunea îi dicta convingerea că între ei era numai o prietenie şi nimic mai mult, dar instinctul moştenit de la omul primitiv îl făcea să aibă nişte resentimente înspăimîntătoare pentru cei zece ani de cînd se cunoşteau. Resentimentele pentru acei ani erau determinate de o gelozie iraţională şi diavolească.

Intelectul cîştigă bătălia, dar Thor nu mai era în

apele sale, ci era foarte tulburat. Nu putea nici uita, nici ignora această gelozie, dar, cel puţin, o putea ascunde într-o mică încăpere a minţii sale, unde se rotea într-un cerc vicios, autoalimentîndu-se continuu. Nu era, desigur, o soluţie, dar măcar nu risca să-l atace cu sălbăticie pe prietenul lui Pepper.

După ce-şi alungă din minte acele gînduri, îşi dădu seama că era urmărit de Cal cu atenţie şi curiozitate. Dar înainte ca bărbatul celălalt să poată întreba ceva, Thor tocmai presupunea că probabil avusese o ciudată expresie a feţei, Marsha apăru în uşa din faţă şi le strigă:

– Hei, voi de-acolo! Pepper a găsit cîte ceva de mîncare şi vrea să prepare şiş-kebab. Eroilor, credeţi că puteţi face un foc în grătarul acela monstruos, din spatele casei?

– Ne vom strădui, spuse Cal scurt şi după ce ea dispăru în casă, îl privi pe Thor. Ne-au dat ordin.

– Îhî. Zăvorît sau nu, sufletul lui Thor avea o imperioasă nevoie să se descarce de diferite genuri de frustrare care-l invadaseră şi întregul tumult i se reflectă în voce, cînd el continuă pe un ton iritat: Şiş-kebab! La naiba, există oare ceva ce această femeie nu poate face? Găteşte, cîrpeşte, împleteşte, conduce monstrul RV pe care-l are, ca şi cum ar fi condus maşini de cînd s-a născut.

A reuşit să-l facă pe armăsarul meu fioros să-i mănînce din palmă. Cîntă minunat la pian. E o trişoare. Ştie destule lucruri despre fotbal şi destul şah ca să fie un mare maestru.

– Este, îi sări Cal în ajutor, *Bona fide.* A cîştigat o competiţie internaţională acum vreo cîţiva ani la Bonn. I-a impresionat teribil pe arbitrii cu tinereţea ei. Desigur, gurile rele ar pretinde că şi-a indus probabil în eroare adversarul, arătînd atît de dulce şi de prostuţă, dar...

– Dar, îl întrerupse Thor cu o privire cruntă, întărîtată, probabil că ea este mare maestru din născare. Lăsă să-i scape un oftat, însoţit de un geamăt şi un mîrîit. Ea nu este reală. Nu cred în perfecţiune, mai ales cînd e vorba de oameni. Trebuie să aibă şi ea un defect – trebuie.

Cal se încruntă gînditor cîteva clipe, apoi ridică triumfător un deget.

– E încăpăţînată.

Privindu-l furios, Thor zise:

– Îmi eşti de mare ajutor.

– Regret. Cal zîmbea.

– La naiba! Hai să mergem să facem focul.

– Poţi fii bucuros, îl sfătui Cal cu gravitate. Se putea şi mai rău, să ştii.

– Da? Cum, pentru numele lui Dumnezeu?

– S-ar fi putut să nu te avertizeze deloc. Cel puţin, nu ieşi în calea sorţii orbeşte, fără să bă-

nuieşti nimic.

– La naiba!

– Par a avea o discuţie destul de interesantă, îşi anunţă Marsha prietena, întorcîndu-se în bucătărie.

Pepper tăia carne pe o planşetă şi-şi ridică privirile cu un zîmbet abia vizibil.

– Nu mă surprinde deloc, avînd în vedere scena pe care i-aţi jucat-o, tu şi Cal.

– Cine juca? întrebă Marsha veselă, cu o figură pocăită. Şi-apoi, ea strigă: Ai văzut faţa lui Thor!?

– Am văzut-o. Pepper rîse fără să vrea. Ar trebui să-ţi fie ruşine, şi mie la fel, săracul om deja trebuie să se fi convins că vreau să-i iau scalpul.

– Ei bine, şi nu vrei? întrebă Marsha cu un zîmbet maliţios.

– Nu cu un cuţit.

– Deci, îşi păstrează părul, dar îşi pierde libertatea, nu-i aşa?

Pepper se concentră asupra gătitului şi tăcu multă vreme. Apoi, cu o asprime neobişnuită, izbucni.

– Crezi că asta fac? Îl privez de libertate?

Surprinsă, Marsha privi pe deasupra chiuvetei în care spăla tomate şi ceapă. Opri apa şi se şterse încet pe mîini cu un şerveţel de hîrtie, privindu-şi intrigată prietena.

– Hei, glumeam Pepper.

Pepper dădu uşor din cap.

– Ştiu. Dar întrebarea există încă, Marsha. Dacă eu cîştig... el pierde?

– E un joc? o-ntrebă prietena ei cu răceală.

– Poate că el aşa crede. Poate crede că unul din noi trebuie să piardă şi că ne vom despărţi, fiecare alegîndu-se cu cîte o mică şi drăguţă amintire.

– Dar?

– Dar... Pepper oftă uşor. Eu nu cred că totul se va sfîrşi aşa.

La început credeam că dacă eu cîştig, atunci vom cîştiga amîndoi. Ştii, iubind şi fiind iubit. Rîse strident. Îmi dau seama că era o prostie, dar întotdeauna am crezut că fericirea înseamnă iubire şi participare.

– Şi acum nu mai crezi asta?

– Nu mai ştiu. Nu este... nu este un sentiment blînd, nu-i aşa? Pînă acum n-am ştiut. Zîmbi încurcată spre prietena ei. De-abia acum înţeleg în ce fel de storcător v-am băgat pe voi toţi. Oare scuzele cerute în genunchi ar îndrepta în vreun fel situaţia?

Marsha zîmbi la rîndul ei.

– Nu e nevoie. Foarte rar oamenii se îndrăgostesc total, împotriva voinţei lor, Pepper; nici unul dintre noi nu regretă.

– Mă bucur, spuse Pepper cu simplitate.

– De data asta nu vei scăpa schimbînd subiectul, spuse Marsha hotărîtă. Măcar de data aceasta va trebui să accepţi o discuţie deschisă. De această dată, am să te bat la cap şi nu mă las pînă n-o să accepţi o discuţie deschisă. Deci, ce te face să crezi că Thor va pierde, dacă tu cîştigi?

– Nu vrea legături permanente.

– Şi?

– Şi cine sînt eu să cred că el va fi mai fericit, legat de mine?

– Formulare greşită, remarcă Marsha cu obiectivitate. Referitor la „legat de" sugerează imaginea sclaviei. Ştim amîndouă că nu asta vrei să spui.

Pepper clătină uşor din cap, neliniştită.

– Ştiu, ştiu. Dar dacă el îşi preţuieşte atît de mult libertatea nu-i pentru că aceasta chiar merită?

– Nu mi s-a părut înverşunat în privinţa libertăţii sale.

– Nu înverşunat, doar hotărît.

– Chiar şi aşa.

– Doar că... ei bine, cu ce drept vin eu să-mi

impun prezenţa? Mă instalez drept în mijlocul vieţii sale, ca şi cum acolo mi-ar fi locul?

– Îl iubeşti? întrebă Marsha, fără menajamente, cu aerul unei femei care este sigură de răspuns.

Pepper stătu multă vreme privindu-şi unghiile, apoi îşi ridică privirile spre prietena ei.

– Atît de mult, încît nu pot suporta ca el să piardă ceva din pricina mea. Vreau să aduc ceva în plus vieţii sale, Marsha, în nici un caz să răpesc ceva din ea... şi dacă asta înseamnă să-l părăsesc cu o mică şi drăguţă amintire şi cu o victorie triumfătoare... atunci chiar asta trebuie să fac, încheie Pepper în şoaptă.

– I-ai spus că-l iubeşti? întrebă Marsha cu acelaşi ton confidenţial.

– Nu. Pepper avu un mic zîmbet. Nu-l voi împovăra cu ceva ce nu doreşte.

Marsha o privi cercetător cîteva clipe, apoi spuse caustic:

– Dacă m-ai întreba, ţi-aş spune că nobleţea ta e inutilă. Ce te face să fii aşa sigură că pentru el va fi o povară?

– El ştie ce cred despre iubire. Ştie că dacă iubesc, mă aştept la ceva durabil. Deci, dacă-i voi spune că-l iubesc, îl voi împovăra. Este acest gen de bărbat.

– Ţi-a trecut vreodată prin minte, insistă Marsha, că ar fi posibil ca el să-şi schimbe părerea

despre „dorinţa de a fi liber", ca să zic aşa? Ţi-a trecut prin minte că el nu dorea legături, doar pentru că niciodată n-a găsit femeia potrivită?

– Da. Mi-a trecut.

Pepper lăsă deoparte cuţitul, de teamă să nu se rănească dacă tăia ceva, fără să fie atentă la ceea ce făcea.

– Tot timpul mă gîndesc la asta.

Auzi tonul batjocoritor al propriei voci şi dintr-o dată îi fu recunoscătoare Marshei că a insistat cu fermitate asupra subiectului. Avea nevoie să discute cu cineva.

– Nu-ţi dai seama că doresc din tot sufletul să fie adevărat? Nu-ţi dai seama că stau noaptea trează şi mă-ntreb dacă voi fi în stare să plec, atunci cînd va veni vremea? La naiba, Marsha, vreau să-mi revărs iubirea asupra lui. A trebuit să-mi reprim cuvintele de sute de ori. Vreau să-l ating ori de cîte ori e lîngă mine şi încă şi mai tare, atunci cînd nu e. Mi-e greu să respir cînd este prezent şi încă şi mai greu cînd nu este.

Rîse silit, un rîs menit să-i ascundă lacrimile.

– Mă uit la tine şi la Cal şi mă gîndesc şi la ceilalţi şi mă-ntreb... Oh, Dumnezeule, ce v-am făcut? V-am aruncat în acest iad, pentru că, orbită de nesăbuinţa mea arogantă, credeam că eu ştiu mai bine decît voi ce vi se potriveşte.

– Pepper...

– Şi acum asta! îşi întrerupse prietena cu bruscheţe – Thor. M-am îndrăgostit pentru prima dată în viaţă şi am lansat o campanie, cu infatuarea şi aroganţa cu care generalul îşi comandă asaltul, şi dacă pentru Thor libertatea este atît de importantă şi eu cîştig bătălia, atunci el va fi vîrît în cuşcă. În cuşcă!

Pepper simţi c-o dor degetele şi îşi dădu seama că strîngea marginea mesei ca şi cum ar fi fost o ancoră de salvare. Făcînd un efort, reuşi să vorbească mai liniştit, pe un ton aproape neutru.

– Ai fost vreodată la Grădina zoologică? Ai urmărit felinele? Păşesc constant. Fără oprire. Avem noi dreptul să le facem aşa ceva? Animalele n-ar trebui să fie niciodată vîrîte în cuşcă, chiar dacă li se oferă iluzia libertăţii. Nici oamenii n-ar trebui să fie vîrîţi niciodată în cuşcă, chiar dacă gratiile sînt reprezentate de înţelegeri.

– Cu toţii sîntem îngrădiţi, sublinie Marsha liniştită. Sîntem îngrădiţi de slujbe, de modul de viaţă, de oamenii care ne iubesc sau pe care îi iubim. Sînt limite peste tot, Pepper, garaniţe pe care le observăm cu toţii. O ştii la fel de bine ca şi mine. Şi dacă am avea de ales, cei mai mulţi dintre noi ar alege să menţină graniţele. Faptul că ştii cît de departe poţi merge, îţi conferă o oarecare siguranţă.

– Dar e corect să aşezi pe altcineva în limitele

propriilor tale graniţe? Pepper se uită la prietena sa. Asta mă preocupă. Thor are propriile lui graniţe. Este corect să-i cer să şi le însuşească pe ale mele?

Marsha o privi la rîndul ei cîteva clipe, apoi citā cu delicateţe.

– „Sînt stăpînul soartei mele. Sînt cîrmaciul sufletului meu." M-a izbit faptul că Thor pare a fi şi una şi alta. Este propriul lui stăpîn. Dacă va accepta ca limite, limitele tale, va fi pentru că aşa va dori el, şi din nici un alt motiv.

Pepper trase adînc aer în piept, înfioratā.

– Cred că sînt egoistă, dar vreau ca el să se afle în interiorul graniţelor mele.

– Nu eşti egoistă. Eşti îndrăgostită.

– Şi mi-e fricā să pierd, zîmbi Pepper încurcată. Foarte amuzant, de ani de zile n-am mai simţit această teamă. Dar niciodată n-am mai jucat ca acum, pe o mizā aşa de mare.

Marsha zîmbi uşor.

– Urmează-ţi instinctul, dragă prietenă. Nu-l cunosc prea bine, dar am presimţirea că, tu şi Thor, veţi fi delirant de fericiţi. Curaj.

În acea zi, Pepper n-a mai fost sîcîită cu mania ei de-a pune la cale căsătorii; nici n-a mai existat

vreo ocazie favorabilă ca Thor să afle mai multe despre ea, faţă de cîte aflase deja. Dar subtilul atac de gelozie a avut asupra lui Thor un impact mult mai mare decît orice i-ar fi putut spune Cal despre Pepper.

În acel moment, Thor îşi dădu seama de faptul că nu mai conta ce şi cine a fost Pepper. Nu mai avea importanţă. Ce conta era că, precum un spin sau un virus, reuşise să-i intre pe sub piele. Realiză faptul că ceea ce simţea pentru ea, era mai mult decît fascinaţie.

Celălalt cuplu plecă după cină, refuzînd cu fermitate să rămînă peste noapte. Promiseseră categoric mamei lui Marsha, din Bangor, că-şi vor petrece noaptea la ea, şi Cal era terorizat de teama de a-şi ofensa soacra.

După ce au plecat, Pepper se aşează pe canapea, jonglînd cu cărţile de poker pe măsuţa de cafea şi urmărindu-l cu coada ochiului pe Thor cum străbătea neîncetat camera cu paşi mari. Ea putea simţi cum tensiunea creştea clipă de clipă, acumulîndu-se şi căpătînd consistenţă ca o fiinţă vie. O făcea să fie atît de nervoasă, încît din greşeală împărţi un zece.

Înjurînd încetişor, strînse cărţile.

– Nu este un joc, nu-i aşa? Întrebarea stăpînită a lui Thor întrerupse brusc tăcerea. Stătea în faţa ferestrei, privind afară. Niciodată n-a fost.

Pepper aranjă frumos, cu faţa-n jos, teancul de cărţi şi apoi se sprijini de spătarul canapelei, studiindu-i cu încordare spatele larg. Nu fu surprinsă de această aserţiune; vocea sa interioară o avertizase pe tot timpul zilei că prezenţa prietenilor ei, menită s-o protejeze, amîna numai inevitabilul.

La fel de liniştită răspunse:

– Pentru mine nu; niciodată n-a fost un joc. Metodele... poate. Dar încă de la început, totul a fost serios.

– De ce eu? întrebă, fără să se întoarcă.

– Mai degrabă ţi-aş putea spune cîţi îngeri pot dansa pe vîrful unui ac, spuse Pepper încordată.

El se întoarse, sprijinindu-se de rama ferestrei, şi o privi deschis. Ea văzu cu oarecare surprindere că era calm şi gînditor. Întrebă distrat, ca şi cum ar fi fost cu mintea în altă parte.

– Cum ţi-ai făcut cicatricea?

Nici prin gînd nu-i trecu lui Pepper să încerce să evite răspunsul sau să glumească.

– Duceam o poşetă plină cu pietre preţioase şi un bărbat a încercat să mi-o fure, răspunse calm.

Capitolul 8

Afirmaţia lui Pepper reţinu atenţia lui Thor, care zîmbi.

– Înţeleg. Ai jefuit un muzeu?

Ea avu un mic zîmbet enigmatic.

– Nu chiar. Din cînd în cînd accept slujba de curier. Nu din nevoia de a face rost de bani, ci pentru că-mi place riscul pe care-l implică. De cele mai multe ori am transportat obiecte mici dar valoroase, pe care proprietarii nu doreau să le încredinţeze altcuiva. Colecţii de timbre, monede vechi, bijuterii de familie.

Desfăcînd braţele, cu un aer inocent, spuse:

– Şi acum te-ntreb, arăt eu ca o persoană

căreia să-i încredinţezi obiecte de valoare?

– Nu, replică sec Thor.

– Asul meu din mînecă, zîmbetul îi deveni melancolic, şi pînă acum încă n-am pierdut nimic.

Thor se aplecă studiindu-i cicatricea de pe mînă.

– Dar cineva s-a apropiat cam mult.

Pepper îşi atinse semnul.

– Distanţa e-n relaţie mai ales cu potcoavele cailor.

– Ce s-a întîmplat?

– De la început?

– Te rog.

– Un colecţionar american bogat a vîndut altui colecţionar englez bogat cîteva dintre cele mai frumoase piese din colecţie. Pe atunci fuseseră înregistrate numeroase furturi de bijuterii de ambele părţi ale Atlanticului, iar piesele erau foarte, foarte valoroase. Cum şi curierii fuseseră jefuiţi pe drum, s-au gîndit la un joc derutant. Au trimis mai mulţi curieri pe rute diferite, cu mîinile goale; pe toţi afară de unul. Eu aveam pietrele preţioase.

Thor traversă încăperea şi se aşeză lîngă ea, pe canapea.

– Şi? întrebă, evident intrigat.

– A fost o scurgere de informaţii, oftă Pepper. Ar fi trebuit ca numai cei doi colecţionari să' ştie care dintre noi are bijuteriile. Am aflat mai tîrziu că

valetul cumpărătorului hotărîse să intre în afaceri pe cont propriu. Trec peste observaţia despre cît este de greu în zilele noastre să ai servitori credincioşi. Oricum, m-am descurcat cu traversarea Atlanticului, precum şi la Londra. Din nefericire, cînd am ajuns în Vechea Londră era o ceaţă deasă, care i-a furnizat prezumtivului hoţ o excelentă acoperire şi m-a făcut să-mi pierd simţul de orientare.

Probabil c-am alergat cu el în urma mea, înainte de a localiza, în sfîrşit, casa cumpărătorului şi după două ore, interval de timp în care am remarcat o suspectă absenţă a poliţiştilor, unul dintre aceştia se afla, practic, chiar în pragul casei cumpărătorului. Şi, ei bine, asta-i tot.

Thor acoperi protector mîna neliniştită ce purta cicatricea.

– Ţi-a mai făcut şi alte răni în afară de asta?

– N-a avut această şansă, rîse Pepper sarcastic. Sînt eu mică, dar iute.

Thor spuse încet, cu seriozitare:

– Periculoasă treabă.

– Nu chiar. Am fost curier cam şase ani; incidentul cu bijuteriile s-a întîmplat anul trecut şi este a doua oară cînd cineva a încercat să mă jefuiască.

Thor îi prinse mîna.

– Şi prima oară ce s-a întîmplat?

Pepper rîdea din ce în ce mai tare, pe măsură ce-şi amintea.

– A fost o fază demenţială. Ai fi rămas trăsnit. Săracul individ habar n-avea de colecţia mea de timbre din valiză. Era un borfaş de rînd. Eu duceam colecţia de la Los Angeles la New York şi trebuia să poposesc o noapte în Kansas City.

Hotărîsem să-mi vizitez nişte prieteni şi mă-ndreptam spre apartamentul lor, cînd acest bărbat m-a acostat pe o alee. Stătea acolo cu o ţeavă ruginită, gata să-mi spargă capul. Nu ştiu ce l-a făcut să ezite, mai tîrziu mi-a spus că nu se aşteptase să fiu atît de mică. Oricum, am avut cîteva secunde să-mi revin şi să-mi scot pistolul din poşeta atîrnată de umăr.

– Pistolul? Thor părea în egală măsură fascinat şi cuprins de oroare.

– Îhî. Am permis de portarmă, deşi numai pentru teritoriul Statelor Unite, desigur. Este un automatic 45. Am descoperit că nimic nu-l face mai nervos pe un potenţial jefuitor sau borfaş decît o femeie micuţă, ţinînd cu un aer inexpert, îndreptată spre el, o armă foarte mare.

– Eşti inexpertă?

– Sigur că nu, dar el nu ştia.

– Oh, reuşi Thor să spună.

– Oricum, imediat ce a văzut arma, a aruncat ţeava şi a început să se bîlbîie şi să tremure. Îl

înjuram şi-l blestemam în fel şi chip şi cu cît mă înfuriam mai tare, cu atît tremura mai tare; era într-adevăr foarte amuzant.

– Şi ce s-a întîmplat? întrebă Thor cu tonul unui om care nu era prea sigur că vrea să ştie.

– I-am făcut cinste cu un hamburger, îi spuse Pepper serioasă.

– Ce-ai făcut? întrebă Thor cu glas pierit.

– Ei, îi era foame. Am conversat o vreme, apoi, după ce a mîncat un hamburger, am continuat discuţia. După aceea, l-am luat cu mine în casa prietenilor mei şi a dormit pe canapea. A doua zi, la vremea cînd avionul meu îşi lua zborul, el avea deja o slujbă, ca antrenor de cai la unul dintre grajdurile din localitate. Îl cheamă Henry şi măcar o dată pe an trec pe la el să-l văd. Povesteşte oricui are timp să-l asculte despre felul cum ne-am întîlnit şi spune că are o mică Nemesis care-l face să ţină drumul drept.

– Nu cred, murmură Thor privind-o suspicios.

– Nu înţeleg de ce. Henry nu prea era bun ca borfaş, dar s-a transformat într-un antrenor de înaltă clasă.

– Peţitoare... şi protectoare a inimilor singuratice. Thor dădu uşor din cap. Cal avea dreptate. Eşti o enigmă învăluită într-o şaradă, din cadrul unui mister definit printr-un semn de întrebare.

– A spus Cal asta?

– Da, cu toate că, după cum a mărturisit, te cunoaşte de zece ani.

Pepper încercă să rîdă, fapt ce nu-i prea reuşi.

– Nu mi-am dat seama că sînt atît de complicată.

– Dar eşti. Mîna lui, care se odihnea pe speteaza canapelei, se îndreptă spre faţa ei şi-i dădu la o parte o şuviţă de păr blond-argintiu. Eşti!

Cu un ton de o violenţă copleşitoare, ea spuse dintr-o dată:

– Dar nu vreau să fiu. Nu pentru tine. Thor, nu sînt complicată. Sînt o femeie obişnuită.

– De cum ţi-am văzut „autoduba" am ştiut că ai o fire foarte înţelegătoare, murmură Thor cu un mic zîmbet.

Pepper nu-i întoarse zîmbetul. Odată ce abandonase „jocul", nu dorea să-l mai reia.

– Sînt doar o femeie, Thor, nici mai mult, nici mai puţin. Oh, sigur, am văzut destule lucruri din toată lumea. Am văzut lucruri pe care mă rog Domnului să nu le mai văd niciodată şi nu cred că multe femei cară arme sau transformă borfaşi în antrenori de cai, dar asta nu înseamnă că sînt complicată. Rîd şi plîng şi mă înfurii la fel ca şi celelalte femei şi la naiba, ce-i atît de complicat aici?

Thor îşi dădu seama că ea dorea cu adevărat să ştie şi presupuse că din punctul ei de vedere

nu era o fire complicată, dar el nu prea ştia cum să explice prin ce era ea unică. În schimb, zîmbi şi spuse pe neaşteptate:

– Spune-mi cum te cheamă?

Ea rîse fără să vrea.

– Nu l-ai întrebat pe Cal?

– N-am vrut să recunosc faptul că nu ştiu.

Pepper simţea degetele lui Thor mîngîindu-i ceafa şi deşi uşoara mîngîiere îi ţinea nervii încordaţi, era totuşi ciudat de liniştitoare. Îi zîmbi şi inspiră profund, înainte să enunţe:

– Perdita-Elizabeth Patricia Elaine Reynolds.

Thor fu de-a dreptul uimit.

– Cum?

Ea lăsă să-i scape un chicotit.

– Acum douăzeci şi opt de ani a fost o dispută dură în legătură cu numele ce trebuia dat bebeluşului. Sora mamei, Perdita Elizabeth, şi sora tatălui, Patricia Elaine, şi-au disputat această onoare. Amîndouă erau necăsătorite şi se urau de moarte, după cum am auzit. Au murit cam pe cînd eram adolescentă. Disputa a fost atît de aprinsă, încît părinţii mei au combinat numele, dînd cu banul pentru a decide care va fi primul. Acum, cearta, legată de felul în care mă vor striga, ameninţa să se transforme într-o baie de sînge. Atunci, una din mătuşi, nu ştiu care, deoarece mai tîrziu amîndouă au revendicat ideea

plină de inspiraţie, şi-a dat seama că iniţiala fiecărui nume, plus încă un P adăugat arbitrar, formau cuvîntul Pepper. De atunci, aşa mi-a rămas numele.

– Perdita, spuse Thor gînditor. Nu este englezesc.

– Nu. Latin sau grec. Înseamnă „cea pierdută".

Thor o privi lung şi rîse.

– Şi te mai lauzi că eşti o femeie obişnuită. Doamne, Pepper, ai fost unică de cînd te-ai născut.

Privind cu intensitate în ochii lui cenuşii, zîmbitori, dintr-o dată Pepper se gîndi: „Am ajuns acasă". Şi acesta era răspunsul la marea întrebare: De ce el? Deoarece, cînd privea în acei ochi, pielea de găină şi inima ce bătea să-i spargă pieptul, îi şopteau: acasă. Ştiuse că-l iubeşte; dar pînă atunci nu ştiuse şi de ce.

Neastîmpărul care o stăpînise ani de zile se topi ca prin farmec. Înainte de a-l cunoaşte, avusese în plan să viziteze coastele australiene în timpul iernii şi Veneţia în primăvară. Acum nu mai simţea nici un imbold de a le vedea.

Cît despre Thor, pe măsură ce veselia i se potolea, distingea în apele violete ale ochilor ei ceva diferit. O strălucire blîndă şi profundă, încărcată de un straniu mister. Şi de-abia cînd îşi auzi propria voce vorbindu-i, îşi dădu seama că

ceva din interiorul său recunoscuse acea privire.

– Nu pot să-ţi cer să încalci propriile reguli, spuse cu glas încărcat de emoţie.

– Nici nu trebuie. Pepper îşi dădu seama că zîmbeşte, dar în acel zîmbet nu stăruia nici urmă de înfrîngere. Vreau stabilitate şi trăinicie, Thor. Dar vreau în acelaşi timp să trăiesc în prezent. Va fi de-ajuns.

– Va fi?

– Va trebui să fie. Şi-apoi, cu mult timp în urmă, am învăţat că uneori regulile trebuie să fie încălcate. Pur şi simplu nu mai există alt mod de a te purta cu ele.

– Pepper.

– Ai fost vreodată sedus? îl întrebă ea cu seriozitate.

El clipi.

– Este... este o întrebare dificilă.

– Nu, vreau să spun de-a-devăratelea. Ai fost vreodată sedus?

– Nu. Nu, n-am fost.

Trăgîndu-şi mîna dintr-a lui, se întinse şi cu ambele mîini începu lent şi hotărît să-i descheie nasturii de la cămaşa de flanel.

– Ei, pentru toate există un început, sau cel puţin aşa se spune.

Thor stătu tăcut şi nemişcat cît timp îi descheie trei nasturi, apoi ochii lui îi atraseră şi îi reţinură pe

ai ei, cu o forţă irezistibilă.

– Nu ştii ce faci, spuse, respirînd în sfîrşit, în timp ce mîinile lui i le prindeau blînd pe ale ei.

În mod deliberat, Pepper răspunse ca şi cum ar fi înţeles greşit:

– Ei bine, admit că e ceva ce n-am mai făcut, dar am auzit că în subconştient fiecare femeie este o bacantă. Cred că-i adevărat; în acest moment nici eu nu mă recunosc.

Mîinile de pe încheieturile ei nu mai încercau s-o oprească, în timp ce degetele ei îşi continuau cu febrilitate îndeletnicirea iniţială. Mai mult, aceste mîini alunecaseră pe braţele ei încet, apoi se odihniră pe umerii ei delicaţi. Degetele lui se mişcau uşor, iar ea le putea simţi căldura, prin propria ei cămaşă de flanel.

Degetele lui Pepper ajunseră la nasturele de deasupra centurii şi, brusc, începură să bîjbîie, devenind neîndemînatice şi nesigure. Dacă nu mă ajută, se gîndi, n-am să-l iert niciodată.

Simţind că ea se afla în încurcătură, sau pur şi simplu pierzîndu-şi răbdarea, Thor o ajută. Cu un sunet sălbatic, ce părea a-i izvorî din adîncul pieptului, o trase spre el cu o mişcare de nestăvilit, gura lui căutînd-o pe a ei cu o nevoie imperioasă, generată de talazul unei dorinţe nestăpînite.

Mîinile ei, explorînd febril, simţiră asprimea părului de pe pieptul lui, ca şi tăria muşchilor încor-

daţi. Toate simţurile îi deveniseră dureros de vii, ascuţite, pătrunzătoare. Izul astringent al after-shave-ului, trosnetul focului din cămin, chemarea fierbinte a buzelor lui, ritmul accelerat al inimii lui, al inimii ei – toate îi invadau fiinţa.

Stînd în genunchi, cu degetele încîlcite în părul auriu-roşcat de pe pieptul lui, gura ei răspundea la chemarea sălbatică, însoţită de o timidă rugăminte. Simţi cum sînii, striviţi de pieptul lui, se umflă şi se-ntăresc, simţi mîngîierea posesivă a mîinilor lui, alunecîndu-i pe spate spre şolduri. Şi o dorinţă disperată, atotcuprinzătoare, îi turna în vene, cu furie, plumb topit.

Apoi, într-un tîrziu, buzele lui Thor le eliberară pe ale ei, iar ea avu curajul să deschidă ochii, simţindu-se fără vlagă, în timp ce Thor se ridicase şi o luase în braţe dintr-o singură mişcare armonioasă, de felină. Ea îşi ţinea braţele împletite în jurul gîtului lui şi un moment nesfîrşit privi cu aviditate scînteierile privirilor lui argintii. Apoi, ea îşi strînse braţele mai tare, îngropîndu-şi faţa în îndoitura gîtului lui Thor. Îi simţi răsuflarea precipitată unduind şuviţele de păr prinse neglijent în vîrful capului.

– Pepper... Avea o voce aspră, pierită. Dacă nu eşti sigură...

Cu capul ridicat, cu privirile violete, mîngîietoare şi incredibil de adînci, ea şopti:

– Iubeşte-mă, Thor. Te doresc.

O sărută scurt, apăsat şi posesiv, apoi se întoarse, purtînd-o în sus, pe scări. Pe cînd urca, Pepper privi peste umărul lui şi-şi văzu cîinii stînd în „refugiu".

Ambele perechi de ochi canini le urmăreau ieşirea, dar nici un cîine nu încercă să îi urmeze.

„Ce plini de tact", se gîndi Pepper, apoi cîinii dispărură din mintea ce se concentra asupra senzaţiei de a fi purtată de braţele unui bărbat – a acestui bărbat – ca şi cum ar fi fost lipsită de greutate. În loc să se simtă neajutorată, se simţi protejată şi alintată.

Thor trecu prin hol, spre dormitorul lui, a cărei uşă o închise în urma lor cu o lovitură de picior. O aşeză în picioare, lîngă pat, şi se aplecă să aprindă lampa de pe noptieră. După ce lumina blîndă a lămpii se răspîndi deasupra lor şi a uriaşului pat cu patru tăblii, el îşi ridică mîinile pentru a-i cuprinde faţa în palme.

Pepper îi întîmpină privirea cercetătoare, fără nici o ezitare sau incertitudine în propria-i privire. Şi cînd buzele lui le rechemară pe-ale ei, răspunsul ei, instantaneu şi total, spulberă orice umbră de îndoială pe care el ar mai fi putut-o avea în privinţa dorinţei ei de a face dragoste. Limba ei răspunse chemării, nevoia ei de posesiune era ecoul nevoii lui, dorinţa ei se unea cu a

lui, două flăcări într-o vîlvătaie.

Mîinile lui se opriră pe nasturii cămăşii ei, nestatornice, nerăbdătoare. Îi trase cămaşa mai jos de umeri, în timp ce gura lui o părăsi pe a ei pentru a întipări o salbă de sărutări pe gîtul ei, iar Pepper, aruncîndu-şi cămaşa, îşi eliberă mîinile. Ea îi trase afară cămaşa din pantaloni, ajutîndu-l s-o scoată şi lăsînd-o să cadă şi să se alăture cămăşii ei, pe podea. Îşi descălţă moçasini şi odată cu ei şosetele, apoi păşi afară din blugi, după ce el îi descheiase şi-i trăsese mai jos de şolduri.

Imediat, mîinile ei îi găsiră centura, pe care o descheie cu o familiaritate inconştientă. Descheie şi fermoarul şi, în momentul în care îi trăgea pantalonii în jos pe şolduri, el gemu dîndu-i mîinile la o parte. Cuprins de nerăbdare, ţintuind-o cu priviri pasionate, Thor aruncă şi restul de îmbrăcăminte de pe el.

Absorbită, total nestingherită şi plină de naturaleţe, Pepper îi privi trupul gol. Un gînd confuz îi stăruia în minte. Într-adevăr, Thor arăta ca un zeu, scăldat în lumina lămpii, ca un idol inaccesibil, căruia lumina primară a începuturilor i-a insuflat viaţă şi strălucire. Şi cum stătea în faţa ei, viril şi vital, sălbatic şi-n acelaşi timp tandru, spuse aproape fără să-şi dea seama:

– Ştiam că acel prosop e o impietate. În ochii

argintii se aprinse o lumină veselă dar încărcată de pasiune.

– M-am întrebat ce gîndeai în acea noapte, murmură răguşit, păşind spre ea. Evitai întruna să te uiţi la mine.

Pepper îşi ţinu respiraţia cînd mîinile lui mari începură să-i desprindă piesele delicate de lenjerie intimă.

– Eram speriată, gîfîi uşor. Ceea ce simţeam mă speria. Era brusc. Totul se petrecea prea repede...

Thor o privea, în timp ce ultimul petec de mătase cu dantelă cădea pe covorul gros, în ochii lui alternînd luminile orbitoare ale unui foc argintiu cu lucirea de gheaţă a silexului, prevestitoarea unor furtuni întunecate.

– Şi acum? întrebă el cu respiraţia întretăiată, în timp ce mîinile găseau talia ei subţire şi o trăgeau spre el cu o încetineală înnebunitoare.

– Acum nu mai mi-e frică. Cuvintele ei erau guturale, încărcate de dorinţă. Mîinile îi înconjurau talia şi făcură să dispară distanţa dintre ei.

– E bine. E atît de bine.

Dintr-o dată, el îşi ţinu respiraţia, aplecîndu-se şi căutîndu-i buzele, orbit de pasiune, de o necesitate imperioasă.

– Doamne ce frumoasă eşti, şopti, sorbindu-i răsuflarea, aproape că mi-era teamă să te-mbră-

ţişez, aproape că mi-era teamă să nu dispari, dacă te ating.

– Thor, sînt făcută din carne şi oase. Mîinile ei îi frămîntau muşchii spatelui, făcînd-o să freamăte de încîntare. Sînt cu adevărat... o femeie. Fă-mă femeia ta, Thor.

Gemînd, Thor trecu pe lîngă ea şi dădu la o parte cuverturile de pe patul uriaş, apoi ridicînd-o cu uşurinţă, o aşează chiar în centrul acestuia, lungindu-se alături. Cu un picior le apăsă pe ale ei, care se frămîntau neobosite, apoi îi răsfiră tandru părul argintiu, cu degetele tremurătoare, şi după ce aruncă agrafele, îi împrăştie pe pernă firele strălucitoare.

În timp ce mîinile ei se încleştau în jurul gîtului lui, mîinile lui îi mîngîiau spatele, iar buzele lui lăsau urme de foc pe gîtul alb.

Explorîndu-i cu încetineală pieptul, îi învălui sînul în mîngîieri, apoi i-l cuprinse în podul palmei. Cu degetul mare i-l apăsă ritmic şi tandru, pînă cînd înflori un mugur cutezător, tensionat şi pregătit să ceară alte şi alte mîngîieri.

Pepper simţi cum din străfundul pieptului ei izvorăşte un scînçet sălbatic, tînguitor, atunci cînd gura lui îi acoperi sfîrcul dureros, dar nu auzi nici un sunet, pentru că timpanele începură să-i zvîcnească, pe cînd limba lui şerpuitoare îi trimitea fiori şi tremur în tot trupul. Îşi înfipse unghiile în

muşchii încordaţi ai umerilor lui. Nu putea sta nemişcată, cînd fiecare nerv, fiecare celulă îi erau invadate de foc. Îşi împleti degetele în părul lui, îmbrăţişîndu-l mai strîns, în timp ce gura lui nesăţioasă îi explora cînd un sîn, cînd altul. Se putea auzi gîfîind, respirînd precipitat; îşi putea auzi inima bătînd să-i spargă pieptul, pe măsură ce dorinţa îi creştea tumultuos.

– Thor...

– Ce frumoasă eşti! Îi atingea pielea cu delicateţe, dinţii muşcînd uşor şi limba mîngîind, stîrnind fiori prelungi. Doamne, ce mult te doresc!

Mîngîierile lui, care-i pîrjoleau trupul, coborîră sub sîni şi apoi din ce în ce mai jos. Pepper îi simţi degetele, explorînd încărcate de erotism, apoi fierbinţeala pustiitoare a buzelor lui, iar simţurile ei se învolburară într-o spirală delirantă. În spatele pleoapelor lăsate se roteau culori, conturînd un caleidoscop ameţitor al pasiunii, iar un geamăt neînfrînat îi sfîşie partea cea mai profundă a fiinţei.

Ceva din străfunduri se amplifică topindu-se din ce în ce mai tare într-un vîrtej ameţitor, ceva ce descătuşa cu impetuozitate. Ceva rece şi în acelaşi timp fierbinte, ceva inert şi în acelaşi timp energic şi viguros, o durere ce era totodată o plăcere insuportabil de mare. Ca un bulgăre de zăpadă sau un bulgăre de foc ce, rostogolin-

du-se în josul pantei, cîştigă în viteză şi volum, umplîndu-i fiinţa cu imaginea sa şi lăsîndu-i în acelaşi timp un gol dureros.

– Thor, vocea ei vibra, modulîndu-se într-o suavă rugăminte. Pepper o auzea ca şi cum ar fi fost vocea altcuiva şi se mira, confuz, de cîtă disperare poate răzbate din vocea acelei femei, te rog, Thor.

Cînd el îi privi chipul, observă cum genele ei, intolerabil de grele, se ridică, dezvăluind apele violete ale ochilor, tulburate de dorinţă. Iar Pepper observă cum faţa aplecată deasupra ei purta semnele unei încordări ce trăda o dorinţă iresponsabilă şi în ochii de silex, cenuşii, putea urmări strălucirea vie a scînteilor unui foc argintiu. Şi mai putu vedea, ezitare şi incertitudine şi înţelese dintr-o dată, înainte ca el să înceapă să vorbească.

– Nu vreau să te fac să suferi, şopti nefericit, articulînd cuvintele cu gravitate.

Simţind cît de mare era tensiunea ce-l străbătea, Pepper trase spre ea capul lui Thor şi cu buzele lîngă buzele lui, şopti răguşit:

– Nu mă faci să sufăr. Iubeşte-mă Thor, te doresc atît de mult.

Lăsînd să-i scape un sunet ciudat, neîmblînzit, din adîncul pieptului, Thor o sărută fierbinte, cu sălbăticie. Gura lui o poseda înaintea trupului,

amîndouă făcînd-o femeia lui pentru totdeauna.

Pepper îl simţi venind spre ea ca şi cum i-ar fi aparţinut, trupurile lor potrivindu-se ca şi cum aşa ar fi fost hotărît de cînd lumea.

Ochii ei larg deschişi mărturiseau uimirea şi încîntarea dată de un sentiment primitiv, elementar, că pentru prima dată în viaţa ei este cunoscută total, complet; lăsă să-i scape un mic strigăt ce exprima sentimentul copleşitor de uimire în faţa miracolului, iar braţele ei se strînseră în jurul lui cu un nou instinct posesiv.

Ca şi cum actul posesiunii ar fi fost îndestulător, Thor rămase nemişcat, privind adînc şi cercetător în ochii ei. Nuanţa de anxietate din propriii lui ochi se topi cînd ea îi zîmbi şi-şi înălţă capul să-l poată săruta, iar buzele lor se uniră şi ei simţiră gustul ieşirii din timp, reuşind să cunoască eternitatea clipei.

Cînd Thor începu să se mişte, gentileţea şi fineţea atingerii lui, aproape insuportabile, stîrniră răspunsul instinctiv al trupului ei, care învăţînd clipă de clipă, se adapta din ce în ce mai bine ritmului impus de el, posedîndu-l total, aşa cum şi Thor o poseda la rîndul său. Tensiunea iminentă ce începu din nou să se amplifice, îi învăluia în cercuri din ce în ce mai strînse, pînă deveni o masă critică ce trebuia să găsească un mod de descărcare. Ea le ţinea trupurile unite într-o fier-

binte încleştare, îi tîra după ea necruţătoare, pentru a-i lăsa pradă, ca pe nişte gîze nesăbuite, incendiului devastator.

Şi cum atracţia focului era irezistibilă, se lăsară absorbiţi în miezul erupţiei, care le paraliza trupurile, cauterizîndu-le simţurile.

– Cine, întrebă Thor cu o voce care-l trăda a fi la un pas de extenuarea totală, a sedus, cine?

– Pe cine, murmură Pepper, strîngîndu-se mai aproape de el şi zîmbind mulţumită, cu un aer somnoros.

– Întrebarea rămîne în picioare. El se aplecă să tragă peste ei cuverturile, în trecere trăgîndu-i o palmă uşoară peste coapsă.

Pepper îşi înăbuşi un căscat, înfundîndu-şi faţa în umărul lui fierbinte.

– De ce să nu-l numim efort unit?

– De acord.

El tăcu un timp, jucîndu-se cu o mînă prin părul ei, ca şi cum nu se putea împiedica să n-o atingă. Cînd vorbi din nou, vocea îi era foarte liniştită:

– M-ai prins, Diana?

Ea îşi ridică capul, privindi-l cu intensitate, cu o strălucire blîndă în ochi.

– Ştii bine că nu.

Cîteva clipe, Thor îi susţinu privirea deschisă, onestă, dar apoi o umbră întunecă ochii argintii,

trădînd un conflict interior.

Mîna lui îi susţinu ceafa ridicînd-o şi, după ce o sărută blînd pe frunte, îi apăsă cu gingăşie capul pe umărul lui.

Încurcată, Pepper se apropie de el şi mai tare, dorind să-l asigure că totul era bine şi că ea înţelegea.

– Cred în ceea ce ţi-am spus înainte, Thor, îi spuse cu blîndeţe. Pot trăi clipa prezentă, Thor. Nu-ţi face griji în privinţa mea.

– Trebuie. Braţul lui se strînse cu sălbăticie în jurul ei. Trebuie să-mi fac griji, Pepper. Mai ales acum.

Ea îşi ridică din nou capul, oprind mîna care o trăgea de păr.

– Nu. O încruntare fugară îi întunecă faţa, apoi pieri fără urmă. Thor, sînt o femeie matură şi de foarte multă vreme răspund de faptele mele. Deci, dacă te simţi răspunzător, te rog încetează.

– Ar putea exista...

– Urmări? Ea scutură din cap cu un zîmbet uşor. Numai dacă sînt una dintre puţinele femei pe care Pill vrea să le-nşele. De la şaisprezece ani doctorul m-a trecut în grupa femeilor cu naşteri sub control. Ştii, din cauza stilului meu de viaţă aventuros.

– Oh.

Pepper se-ntrebă de ce avea sentimentul că

mărturisirea ei îl dezamăgise. Căuta el oare, se întreba confuz, un pretext pentru a prelungi apropierea dintre ei. Era voinţa lui să fie încolţit, fără nici o altă alternativă? Se întrebă din nou care erau motivele ce dictaseră regulile lui.

Cu toate că o tortura gîndul că într-o zi – probabil curînd – va trebui să-l părăsească, Pepper era hotărîtă să nu folosească nici un fel de armă „feminină" pentru a-l păstra. Va trebui ca el să aleagă în deplină libertate între a consimţi sau a refuza să fie al ei. Această încăpăţînare sălbatică o ajuta să nu-şi facă iluzii pentru viitor.

– Deci nu trebuie să-ţi asumi responsabilităţi în ceea ce mă priveşte, îi spuse liniştită.

Fără astîmpăr, ochii lui continuau s-o studieze.

– Mi-ai spus să te fac femeia mea, şopti.

Pepper ezită, apoi aprobă.

– Sînt femeia ta atîta timp cît mă vei vrea, spuse cu o demnitate simplă, mîndră.

O undă de admiraţie licări în ochii lui Thor, care insistă:

– Dar nu trebuie să mă simt responsabil pentru tine?

Ea încercă să-l facă să înţeleagă.

– Thor, cred că cele mai multe dintre femei au resentimente faţă de expresia „a aparţine cuiva", pentru că niciodată n-au reuşit să-şi aparţină lor însele. Încep prin a fi fiica cuiva, apoi devin soţia

cuiva, apoi mama cuiva. Dar niciodată nu pot fi doar ele însele. Dar eu sînt cu adevărat eu însămi. Trăiesc singură şi ştiu să-mi port de grijă. Îmi aparţin. Înţelegi, Thor? Acum îţi aparţin ţie, nu pentru că tu iei, ci pentru că eu dăruiesc. A fost alegerea mea. Nu eşti responsabil pentru ea. Nu eşti responsabil pentru mine.

El oftă încrîncenat.

– Deci eu să accept acest dar al tău, fără a oferi nimic în schimb?

– Thor încetează să te mai simţi vinovat, îl dojeni cu blîndeţe. Eu nu regret nimic. Nu mă face să regret.

Brusc, Thor o îmbrăţişă; ochii lui melancolici şi îndureraţi îi cereau iertare.

– Îmi pare rău că, se-ntrerupse dintr-o dată şi continuă cu o asemenea repeziciune, încît o făcu să se-ndoiască de faptul că el altceva începuse să spună.

– Pepper, îmi pare rău. Dacă aş avea măcar bunul-simţ pe care Dumnezeu l-a dat unei ciuperci, ar trebui să fiu mulţumit că tu vezi totul atît de tranşant, numai în alb şi negru. Şi cum nu ai a te plînge de această relaţie, presupun că nici eu n-ar trebui să-mi fac atîtea probleme. De vreme ce tu eşti satisfăcută...

Îi aruncă o privire, aparent nepăsătoare.

Ea zîmbi cu superioritate.

– N-am de gînd să cad în această capcană, îi spuse încordată.

El rîse, sincer amuzat.

– Îmi închipui că pînă acum am reuşit să-nvăţ să nu-ţi întind capcane, remarcă el sec.

– Îţi închipui.

Încă amuzat, o studie cu un aer nedumerit.

– N-ai de gînd să mă ţintuieşti ca pe-o gîză-n în insectar, nu-i aşa, Pepper?

– Nu.

– Îmi laşi destulă sfoară să mă spînzur?

– Nu.

– Dacă ţi-aş spune să pleci chiar acum, zise, ridicînd o sprînceană.

– Aş pleca. Chiar acum.

– Fără nici o acuzaţie?

– Nici măcar un cuvînt.

– Sau o lacrimă?

– Nu vei vedea vreuna.

– Vei pleca pur şi simplu?

– Mi-aş strînge lucrurile şi-aş pleca. Privirile ei erau calme şi oneste.

El trecuse la o schimbare radicală de ton.

– Nu trebuie să fii atît de al naibii de înverşunată, bombăni îmbufnat.

Pepper începu să rîdă, întrebîndu-se dacă el e măcar pe jumătate serios, dar îşi dădu seama că nu putea fi sigură şi nici n-avea cum să afle. At-

mosfera dintre ei nu se limpezise şi ea ştia că dacă aceasta nu se va menţine senină, se vor împotmoli în discuţii sterile şi se vor îndrepta către ceva imprevizibil căruia nici unul din ei nu era pregătit să-i facă faţă.

– Nu era înverşunare, spuse ea solemn. Era o dulce, feminină solicitudine faţă de dorinţa stăpînului.

El se-nsenină.

– Oh, deci sînt stăpînul?

– Să nu ţi se urce la cap.

– Şi cam ce gen de autoritate posed?

– Totală. În cadrul unor limite raţionale, răspund cu promtitudine.

– E o contradicţie de termeni.

– Nu şi în dicţionarul meu.

– Atunci poate ar fi mai bine să-mi explici ce înseamnă „în cadrul unor limite raţionale", îi ceru el în joacă.

– Să nu-mi ceri să-ţi cer să-mi găteşti?

– Da. Dar dacă vei zice, „te rog" mîncarea va avea gust mai bun.

– Ah, ai dansa pentru mine?

– Ai o inimă de turc.

– Poftim?

– Haremuri.

– Ah, îmi menţin întrebarea.

– Depinde de dans. Şi de felul cum îmi vei

spune.

– Încep să-mi dau seama ce înţelegi tu prin autoritate totală.

– Ştiam c-o să pricepi pînă la urmă.

– Rugăminte, nu comandă.

– E amuzant, nu?

– Să-mi arunc coarnele de taur şi gîrbaciul.

– Ar trebui.

– Mmm. Diana?

– Ce-i Thor cel cu ciocanul fermecat?'

– Am o rugăminte.

– Nu uita să zici „te rog".

Thor îi şopti cîteva cuvinte la ureche şi Pepper îşi înălţă capul uluită.

– Cel puţin ai spus „te rog", murmură.

Mult mai tîrziu, cînd braţul lui Thor se îndreptă să stingă lampa de pe noptieră, Pepper se ghemui lîngă el, cu ochii închişi. Mai zîmbea încă, uluită.

– Vitamina E? întrebă somnoroasă.

– Făinoase, murmură Thor şi trase cuverturile peste ei amîndoi.

Pepper visă cum nişte albine îi bîzîiau în ureche şi, în mod automat, ridică mîna să le gonească. Dar mîna ei întîlni un braţ puternic,

masculin, chiar în momentul în care bîzîitul se opri şi se decise, confuz, să-l lase pe Thor să se ocupe de intruşi. Alunecînd din nou într-un somn adînc, crezu totuşi că aude vocea lui cu timbru profund, discutînd cu gîzele, cu glas scăzut, dar îşi spuse că e ridicol, deoarece oamenii nu stau de vorbă cu gîzele.

Trecu un timp, dar Pepper nu ştia cît. Simţea că ceva lipsea, iar frigul şi un sentiment acut de singurătate, pe care le provoca aceeaşi absenţă, o treziră. Deschise ochii brusc, complet trează şi neliniştită. Camera era cufundată în întuneric, cadranul fosforescent al ceasului de pe noptieră, indicînd doar ora patru dimineaţa.

Şi exceptînd-o pe ea, patul uriaş, cu patru tăblii, era gol.

Pepper se ridică şi privi în jur. Uşa dinspre baie era deschisă, dar de acolo nu venea nici o lumină. O lumină slabă se putea vedea venind dinspre hol, prin uşa întredeschisă. Îşi trecu mîna peste locul unde dormise Thor, observînd că încă mai stăruia căldura prezenţei lui. Deci nu plecase de mult.

Dar unde plecase?

Nefiind o persoană care să piardă timpul stînd şi mirîndu-se, Pepper se strecură afară din pat şi nemaiaprinzînd lampa, îşi găsi cămaşa de flanel, ce zăcea pe podea. O trase pe ea şi deschizînd

uşa spre hol, începu să asculte încordată. Reuşi să audă, foarte slab, o voce joasă, ce venea dinspre „refugiu". Thor, pe jumătate întors cu spatele la ea, vorbea la telefon. Era complet îmbrăcat şi o jachetă era aşezată lîngă el pe canapea. Faţa lui, pe care ea o putea privi din profil, nu exprima nimic în afară de o anume rezervă solitară, o distanţare ce se regăsea în vocea calmă, măsurată.

– Venezuela. Da. Nu, şi nu ştiau. Pregătiţi avionul, voi fi acolo într-o oră. Bine.

Puse receptorul în furcă.

În timp ce-l privea încordată, gîndurile lui Pepper ţipau asurzitor:

„Nu în noaptea asta! Oh, te rog, nu în această noapte. Nu acum, cînd totul este însolit şi amîndurora ne este teamă să nu se destrame.

Capitolul 9

Thor îşi ridică privirile spre uşă şi o văzu stînd acolo. Purta numai cămaşa de flanel care-i acoperea partea de sus a coapselor, făcînd-o să arate mai sexy, se gîndi el, decît ar arăta nouă din zece femei gătite cu pene şi paiete. Părul îi era puţin răvăşit după somn, dar ochii ei violeţi, imenşi, de o profunzime stranie, nesfîrşită, nu mai păstrau nici o urmă din moleşeala somnului; îl priveau formînd o întrebare blîndă şi lăsau să răzbată numai atîta curiozitate, cîtă era el în stare să satisfacă.

El dorea să se mişte, dorea cu disperare să traverseze camera şi s-o strîngă în braţe. Dorea

să-i explice ceea ce cuvintele nu erau în stare. Dorea să găsească acele cuvinte care să exprime sentimentele ce-l torturau. Dorea să-i zîmbească şi s-o liniştească, spunîndu-i că totul va fi bine.

Îi ocoli privirea.

– Trebuie să plec. *Iubito,* se gîndi.

Ea intră încet în cameră, oprindu-se lîngă marginea canapelei şi continuă să-l urmărească, privindu-l deschis.

– Ştii cînd vei fi înapoi? întrebă cu blîndeţe.

– Nu. De fapt, nu. *Iubito.*

La fel de direct, ea întrebă din nou:

– Vrei să mă găseşti aici, la întoarcere?

Privirea lui contrariată se reîntoarse cu iuţeală s-o regăsească pe a ei.

– Da. *Iubito.*

Ea lăsă să-i scape un mic oftat ciudat, aproape neauzit.

– Cît eşti plecat, îi voi da de mîncare lui Lucifer.

– Mulţumesc.

Atît de ţeapăn, atît de brutal. *Oh, iubito.*

Îşi îmbrăcă jacheta, ca şi cum această îndeletnicire i-ar fi solicitat întreaga atenţie. Nu-i aruncă nici o privire.

– Ai dori să mai fac şi altceva?

– *Spune-mi dacă-ţi va fi dor de mine.* Nu.

Ea aprobă uşor, dar pumnişorul ei încleştat îl făcu să-şi dea seama că nu era atît de calmă, pe

cît voia să pară. El aruncă o privire fugară spre pumnul strîns şi-apoi îi privi, încordat, faţa ei gravă. O tăcere totală se înstăpîni în încăpere, timp de o secundă cît o eternitate. Chiar şi cei doi cîini, tolăniţi unul lîngă altul în faţa căminului rece, erau nemişcaţi şi tăcuţi.

Thor trecu pe lîngă ea, îndreptîndu-se spre uşa din faţă, dar zăgazul inimii lui cedă.

Se-ntoarse brusc şi-o cuprinse în braţe, strîngînd-o cu disperare.

Uşurarea pe care i-o adusese îmbrăţişarea lui neaşteptată o descumpăni pe Pepper, ale cărei braţe alunecară pline de ardoare pe sub jachetă în jurul taliei lui. Ea îşi putea da seama de emoţiile care-l sfîşiau, le putea simţi în încordarea trupului lui şi în tăria cu care o strîngea în braţe, dar totuşi nu putea înţelege. Tot ce ştia era c-o părăseşte şi că teama pe care a încercat-o cînd l-a văzut plecînd fără s-o atingă măcar, o dusese în pragul agoniei.

El îi înălţă faţa cu mîini tremurătoare, buzele lui căutîndu-le pe-ale ei, cu ferocitate, pecetluindu-le cu un straniu sentiment de posesiune din care răzbătea o atît de mare disperare, încît aproape că-l anihila.

Şi-n momentul următor el era deja plecat.

Cu buzele tremurînd, cu simţurile şi gîndurile învîrtejindu-se, ea asculta cum zgomotul Corvettei se stingea în depărtare. Apoi o lumină – o can-

delă – se aprinse, prinzînd viaţă şi aureolînd un loc tainic al minţii ei. Aceasta lumina zona întunecată pe care tocmai o avea de străbătut, oferindu-i un posibil răspuns la misterul ce învăluia regulile lui Thor.

Pepper stătu acolo multă vreme şi treptat, totul începu să capete sens. Refuzul lui Thor de a-şi asuma obligaţii, reţinerea în ceea ce priveşte mărturisirea naturii meseriei lui, casa impersonală.

Casa. Se întoarse şi părăsi „refugiul", iar următoarea jumătate de oră şi-o petrecu trecînd din cameră în cameră şi privindu-le de această dată cu alţi ochi. Acum, nu mai căuta puncte de reper, ci confirmări. Şi le găsi. Reîntorcîndu-se în „refugiu", se cufundă într-un fotoliu din faţa căminului urmărind gînditoare cum se sting şi ultimele pîlpîiri de jeratic ale focului din noaptea trecută.

Recunoştea, era o presupunere. S-ar fi putut foarte bine să greşească. Dar Pepper nu credea. Doar aşa se explica dihotomia. Bărbatul care avea capacitatea înnăscută de a proteja, de a se implica profund, de a fi sensibil. Iar pe de altă parte, bărbatul care evita să se angajeze, refuza legăturile, saluturile de despărţire. Doar în acest caz el putea fi înţeles.

Piesele de puzzle se asamblau cu o iuţeală ameţitoare, îmbinîndu-se perfect unele cu altele şi deveni aproape o certitudine faptul că imaginea

rezultată era cea adevărată.

Deci ce meserie avea? Una care din cînd în cînd îl solicita în afara ţării – la telefon el menţionase Venezuela. Îi mai spusese interlocutorului de la celălalt capăt al firului: „Pregăteşte avionul".

Pentru mintea ascuţită a lui Pepper aceasta nu însemna neapărat ceea ce însemna pentru opt din zece dintre femei: bogăţie; pentru ea însemna grabă, viteză. Thor fusese chemat în Venezuela, iar el trebuia să ajungă acolo rapid.

Meseria era periculoasă. Instinctul şi intuiţia ei feminină îi dădeau această certitudine. Şi specializată. Nici unui om nu i s-ar fi cerut să-şi părăsească ţara cu maximum de viteză doar pentru a remedia o defecţiune minoră. Jean menţionase în treacăt că anul trecut Thor fusese în Mexic în aceeaşi perioadă ca şi ea. Mexic? Doar citise ziarele; ce se întîmplase în Mexic în acea perioadă. Şi atunci îşi aminti.

Luaseră foc nişte puţuri petroliere.

Fusese un incendiu de mari proporţii, îşi aminti. Trei puţuri arzînd la o aruncătură de băţ unul de altul. Iar situaţia era complicată de prezenţa teroriştilor, care erau hotărîţi să lase puţurile să ardă. Şi armata a apelat la... Teroriştii, ale căror siluete se întrezăreau printre coline, luau drept ţintă orice obiect mişcător. Pe de altă parte petrolul brut, foarte valoros, se risipea în van. Şi ei? Au apelat la...

O echipă de luptători împotriva focului, cu un grad înalt de specializare! O echipă americană! Bărbaţi – nu-şi amintea să fi fost menţionate şi femei – antrenaţi să stingă incendii la sonde petroliere, la combinate chimice, orice fel de foc mai periculos decît cele obişnuite, unde erau necesare cunoştinţe specializate, tehnică de lucru avansată şi un curaj pur, absolut, nesăbuit.

Pepper era sigură că existau foarte puţine echipe de acest gen. O profesiune ce implică un nivel de risc extrem de ridicat, ce îşi poartă membrii în zone izolate, pretinzîndu-le eforturi şi sacrificii ce depăşesc orice limită. Şi cum în zilele noastre orice deturnare teroristă, lovitură de stat revoluţionară, război local, pot constitui în acelaşi timp o ameninţare pentru integritatea unor cîmpuri petrolifere foarte valoroase, exercitarea acestei profesii devenea cu atît mai periculoasă.

Desigur, se putea înşela. Dar acesta părea a fi adevărul.

Şi ea simţea că există ceva mai presus de toate: de persoana lui Thor, cu hotărîrea lui de-a evita să-şi creeze obligaţii, de meseria periculoasă pe care el o practica. Ar putea fi? ... Nu. Nu, doar pentru că era ea sensibilă la asta, pentru că ea ar fi...

Dar se potrivea atît de bine, totul acum avea o logică. Tatăl lui a fost...

Şi mama lui? Şi probabil din cauza asta el...

Se înfurie. De fapt, se înfurie al naibii de tare. Deoarece în tot acest timp ea ar fi putut să lupte cu toate acestea, în loc să boxeze cu umbrele în întuneric. Şi partea cea mai rea era că ea înţelese.

Dacă ea avea dreptate în această privinţă, însemna că totul era cu adevărat incredibil. Atît educaţia, cît şi anii ei de formare erau similare cu ale lui: amîndoi trebuiseră să-şi urmărească tatăl, practicînd o meserie extrem de periculoasă, şi pe mamă aşteptîndu-l acasă terorizată de teama de a nu i se întîmpla ceva. Dar din această experienţă comună amîndurora, fiecare separat îşi elabora cîte un cod de legi, uimitor de diferit de al celuilalt.

Ea era o jucărie care cunoştea bine însemnătatea certitudinilor şi era însetată să obţină şi să creeze lucruri durabile. Temerară, avînd acel gen de curaj combinat cu o inteligenţă care-i permitea să cîntărească bine riscul, înainte de a şi-l asuma, Pepper cunoscuse viaţa sub toate aspectele şi o afectase profund stridenţa contrastelor, indiferenţa semenilor, şi mai ales nesiguranţa, dureroasa lipsă a unor certitudini.

Dar simţise în acelaşi timp o curioasă atracţie spre pericol, era, pur şi simplu, captivată de emoţiile şi fiorii pe care le oferă înfruntarea unor primejdii. Şi aceasta deoarece avea spiritul temerar al tatălui ei şi fusese în acelaşi timp influenţată de regretele tragice ale mamei ei, care

zantă răceală. Dar n-a făcut-o. Era ager, spiritual, plin de umor – cel puţin în prezenţa ei.

Şi dintr-o dată înţelese că aceasta era ultima piesă din puzzle care se potrivea perfect, la locul ei.

În prezenţa ei...

Dacă ea şi Thor s-ar fi întîlnit într-un mod şi cadru convenţionale, la prima întrevedere l-ar fi văzut cu armura pusă şi sistemul de apărare consolidat şi în funcţiune. Dar aşa, l-a prins cu garda jos.

Anunţul din ziar şi istoria legată de aceasta îl intrigaseră şi el mersese s-o întîlnească în urma unui imbold nesocotit. Întîlnirea lor... atacul lui Brutus... Era imposibil să fii în gardă cu absurdul, erupînd pretutindeni în jurul tău! Şi odată lăsat scutul jos, într-un moment de surpriză, nu ar mai fi putut fi ridicat niciodată la înălţimea potrivită. Nu în prezenţa ei.

Şi Pepper, croindu-şi drumul orbeşte, lăsînd la o parte instinctul, intuiţia sau pur şi simplu norocul, din întîmplare găsise metodele potrivite pentru a menţine acel scut parţial coborît. Îl provocase şi, condus de o temeritate la fel de profundă ca a ei, el acceptase înfruntarea. La început îl amuzase, se gîndi ea, îl intrigase.

Dar ceea ce începuse ca o cursă de alergări deveni treptat un alt gen de cursă, o capcană ce-i prinsese pe amîndoi.

El fusese un bărbat singur. Menajera, pe care o angajase cu cinci ani în urmă, rămăsese pentru el o persoană aproape necunoscută, care îi era indiferentă, iar viaţa îi era ordonată şi limitată. Singura legătură pe care o acceptase împotriva voinţei lui fusese grija pentru armăsar, pentru Lucifer, care-l iubea pe el şi numai pe el.

Lucifer a reprezentat poate începutul. O fisură în armură. Apoi, în viaţa lui a intrat ea, dînd buzna, aducînd un doberman nevrozat şi un chihuahua, cu obiceiuri despotice, antrenat pentru atac... şi un puzzle. Plină de voioşie, ea i-a făcut fărîme armura, fără să-şi dea seama că, de fapt, el nu de ea se ferea, ci de imaginile care-i sfredeleau mintea.

Despărţiri brutale, neaşteptate. Absenţe contaminate de teamă. Îngrijorare împinsă la extrem. Şi în sfîrşit, acea imagine care pe un bărbat ca el îl poate hărţui o viaţă întreagă: o femeie în voaluri negre de văduvă, lăcrimînd într-o cameră întunecată.

Oameni dragi. El să-i facă să sufere pe cei dragi. Nu se va întîmpla aşa ceva niciodată, niciodată.

– La naiba, spuse Pepper tresărind.

Clipind, privi în jur, dîndu-şi seama că în timp ce era cufundată în gînduri, se făcuse ziuă. Cîinii o priveau tăcuţi, cu capetele ridicate, în aşteptare. „Le e foame" se gîndi în treacăt. E „ora micului

dejun".

Apoi se auzi motorul VW-ului lui Jean şi cîinii se repeziră la uşa din faţă s-o întîmpine. Pepper rămase unde se afla, dînd drumul la o salbă de înjurături pe care le învăţase, în numeroase limbi în timpul călătoriilor. La naiba cu acest bărbat. Cum să-l convingă ea că deja îi era drag şi că îi va fi întotdeauna? Iar judecînd după îmbrăţişarea de dinaintea plecării lui precipitate, şi ea îi era dragă, indiferent dacă el ştia... sau dorea acest lucru.

– A plecat?

Pepper privi spre uşă, întîlnind ochii lui Jean.

– A plecat. Venezuela, cred.

Jean aprobă uşor, privind-o cu simplitate pe tînăra femeie.

– Durează doar cîteva zile, de obicei, adăugă liniştită.

– Da.

Pepper nu puse nici o întrebare, fiind sigură că menajera va înţelege. Sau va auzi întreaga poveste de la Thor, sau n-o va auzi deloc.

– Voi pregăti micul dejun, murmură Jean. Şi voi hrăni cîinii.

Pepper dădu uşor din cap.

– Nu mi-e foame.

– Trebuie să mănînci.

Privind spre Jean şi întîlnindu-i ochii materni,

îngrijoraţi, Pepper nu se putu abţine să nu zîmbească.

– Bine. Eu... merg întîi sus să mă îmbrac.

Ziua trecu şi apoi a doua şi a treia. În timpul zilei, Pepper se ocupa de clientelă, o ajuta pe Jean să experimenteze o reţetă culinară „exotică", avea grijă de calul lui Thor şi de cîinii ei.

Dar nopţile erau înfiorătoare. În prima dintre ele, Jean se oferise să rămînă pînă mai tîrziu, dar Pepper ştia că o aştepta soţul, şi-o refuză. Oricare dintre prietenii ei ar fi fost încîntaţi să vină să-i ţină de urît, dar Pepper nici măcar nu luă în considerare această posibilitate.

Aştepta în singurătate.

Televizorul, tricotatul, cititul, toate erau mijloace de a-i umple timpul. A treia noapte, după ce tricotase încontinuu privind în acelaşi timp la televizor, reuşi să termine o pătură afgană, frumos colorată, pe care o aruncă înciudată la marginea canapelei.

Nu teama o tortura în timpul nopţilor nesfîrşite, ci incertitudinea. Nu putea şti nici măcar dacă Thor era sau nu în pericol în acele momente. Starea ei de incertitudine depindea esenţial de munca lui Thor şi de regulile lui.

Ce drept avea ea să-i spună lui Thor că greşeşte, evitînd să-i creeze obligaţii? Văzuse cu propriii ei ochi cum frica putea măcina mintea şi contorsiona spiritul; îi înţelegea raţionamentul. Dar credea totuşi că el greşea, cu toate că nu avea argumente care să-i sprijine această credinţă.

Decît acela că-l iubea.

Absenţa lui Thor îi lăsă lui Pepper răgazul necesar ca să-şi adune gîndurile şi emoţiile şi să le examineze cît mai obiectiv cu putinţă. Pe măsură ce zilele treceau, ea începu să-şi dea seama că acea convingere în privinţa regulilor lui greşite, nu izvora doar din faptul că-l iubea, ci din dorinţa de a-şi împarte viaţa cu el. Ea înţelese că Thor se înşela pe sine însuşi, înşelîndu-i în acelaşi timp şi pe ceilalţi. Şi indiferent de ceea ce s-ar fi întîmplat între ei, Pepper intenţiona să-l facă să-şi dea seama de asta.

Pepper stătea ghemuită pe canapeaua din „refugiu“ urmărind un film la televizor, cînd auzi motorul Corvettei. Ar fi urmat a cincea noapte de aşteptare.

Cum cîinii o şi zbughiră la uşa din faţă, ea se ridică încet, luă telecomanda şi stinse televizorul.

Netezindu-şi, plină de nervozitate, cămaşa de noapte şi negligeé-ul, Pepper făcu eforturi să stea pe canapea, şi să nu se repeadă să-l întîmpine. Cu toate că Dumnezeu ştie cît de mult dorea asta; dar îi era frică. Deoarece, dacă ea avusese în ultimele zile timp să se gîndească, cu siguranţă că la fel se întîmplase şi cu Thor: şi ea nu ştia la ce concluzii ajunsese el.

Deci, rămăsese pe loc, ascultîndu-şi inima, care-i zvîcnea în timpane, şi vocea lui cu care-i saluta pe cîinii exuberanţi. De-abia cînd i se adresă direct, din pragul uşii, Pepper se ridică încet în picioare.

– Ei, doi din trei, nu-i chiar aşa de rău, presupun.

Ea nu se mai sătura privindu-l, alinîndu-şi dorul şi neliniştea încercate în absenţa lui. Îmbrăcat aproape exact la fel ca la plecare îşi dezbrăcă jacheta, aruncînd-o pe un scaun şi rămase în blugi şi cămaşa obişnuită de flanel.

Pare obosit, se gîndi, dar slavă Domnului este întreg şi sănătos. Instinctiv, făcu un pas spre el.

Dar cînd el intră în cameră, la lumină, şi ea-i văzu privirea, se opri. Ea înghiţi cu greutate şi se strădui să răspundă cu un ton de conversaţie uşoară, doar la comentariul lui, nu şi la expresia ochilor în care ea întrezărea sfîrşitul.

– Nu credeam că-ţi place genul de femeie lipicioasă.

– Ce gen de femeie eşti tu Pepper? Nu eşti curioasă? Nu pui întrebări?

– Amîndouă, răspunse liniştită. Îţi voi pune întrebări, dacă eşti pregătit să răspunzi. Eşti Thor?

– Da.

Se îndreptă brusc spre fereastră, astfel încît ea îi putea vedea numai profilul, gravat cu minuţiozitate pe fondul ferestrei întunecate.

Pepper se aşeză pe marginea canapelei, urmărindu-l. Inspiră profund, întrebîndu-se dacă spera, sau dimpotrivă se temea că bănuielile îi vor fi confirmate.

– Vorbeşte-mi despre meseria ta.

El zîmbi un pic încordat.

– Chiar în miezul problemei. Acum te recunosc, Pepper.

– Spune-mi, Thor.

– Sînt asociat la o companie micuţă, îi spuse liniştit. Sîntem specializaţi în stingerea incendiilor. Incendii în cîmpuri petroliere şi incendii la uzine chimice, genul de incendii pe care pompierii nu au pregătirea sau echipamentul necesar să le stingă.

Sîntem solicitaţi în întreaga lume, atît în zone izolate, cît şi în marile oraşe. Uneori ne confruntăm cu sabotaje sau cu bombe capcană într-un absurd război de gherilă, sau trebuie să luptăm cu forările diplomaţiei sau birocraţiei roşii.

– Şi de aceea... ţi-ai scris regulile? îl întrebă, cu toate că acum era singură de răspuns.

– Tatăl meu a înfiinţat compania, împreună cu un prieten. Vocea lui Thor era hotărîtă, plină de tensiune. Mama îl iubea foarte mult pe tata. Cînd am crescut destul de mare ca să pot înţelege – să înţeleg cu adevărat – mi-am dat seama că această iubire a distrus-o.

Trebuind ca mereu să-l vadă plecînd, conştientă fiind de fiecare dată că poate-l vedea pentru ultima oară, ajunsese să îmbătrînească înainte de vreme.

– Şi tatăl tău? întrebă ea încetişor.

– Tata. Thor zîmbi uşor. El o iubea. Dar această meserie... ei bine îţi intră în sînge. Înfruntarea, presupun. Pericolul. De dragul ei a încercat să facă o muncă de birou. Dar n-a fost în stare.

Pepper aştepta în tăcere.

– A fost ucis, spuse Thor cu bruscheţe. Un accident; este ceva obişnuit în această meserie. Explozivii s-au dovedit a fi mai instabili decît era de aşteptat. El se afla prea aproape de explozie.

– Îmi pare rău.

Thor clătină uşor din cap şi apoi continuă pe acelaşi ton încrîncenat.

– Mama a murit un an mai tîrziu. Doctorii au spus că din cauza inimii. Cred că se aflau mai aproape de adevăr decît credeau.

– Iar tu ai continuat afacerea.

– Am continuat-o. El ridică imperceptibil din umeri cu un aer sever. După cum ţi-am spus, îţi intră în sînge. Tata n-a putut să stea într-un birou şi nici eu nu pot.

– Şi atunci nici o obligaţie, spuse Pepper duios.

Thor o privi deschis.

– După ce am urmărit timp de douăzeci şi cinci de ani cum mama murea cîte puţin, cu frica mîncînd-o ca un cancer? Nu, nu-mi pot asuma acest risc; sînt în stare să răspund pentru mine. Dar nu pot tortura altă fiinţă umană.

– Crezi că ai libertatea să alegi? întrebă ea hotărîtă.

Thor tăcea privind din nou spre fereastră. Se întoarse cu spatele, iar ţinuta lui rigidă îi trăda încordarea.

– Crezi? repetă ea cu un aer sălbatic.

– Am putinţa să aleg, spuse abia auzit. Numai Dumnezeu ştie că în lume sînt destule victime; nu vreau să se adauge altele din vina mea.

– Suferi de un exces de nobleţe, Thor, îi spuse cu un aer batjocoritor.

El se întoarse brusc s-o privească – ceea ce de altfel ea şi dorea – iar Pepper continuă în grabă:

– Thor, niciodată n-ai avut de ales! Şi, cum

micul nostru joc ia sfîrşit, indiferent dacă voi cîştiga sau voi pierde şi mă voi retrage, vreau să te fac să înţelegi asta.

– Pepper.

– Ei bine, mama ta n-a putut suporta îngrijorarea provocată de soţul ei. Nici mama mea. Bărbaţii lor se avîntau în mijlocul primejdiei, ceea ce aproape că le-a distrus – pe mama ta a doborît-o pînă la urmă. Ei bine, nu mă va distruge şi pe mine! Nu, pentru că pericolul m-ar speria mai puţin, sau pentru că mi-ar păsa mai puţin, ci pentru că îl pot domina.

El o privi încurcat.

– Mama ta...?

– Tata a fost poliţist. Pepper îl privi pe Thor fără să clipească. Nu era obligat; familia lui era bogată. Dar tata era un poliţist din cap pînă în picioare (pînă-n vîrful unghiilor) şi pînă-n adîncul sufletului. Era în firea lui să aibă grijă de ceilalţi şi totodată ura nedreptatea. Îşi iubea meseria, şi o iubea pe mama. Îi trebuiseră doi ani s-o convingă să se căsătorească cu el; o îngrozea perspectiva să fie soţie de poliţist.

La fel ca tatăl tău, şi al meu s-a oferit să-ncerce să-şi ia o slujbă într-un birou. Dar mama... în anumite privinţe era destul de tare. Ştia că n-are cu adevărat dreptul să-l influenţeze folosindu-se de sentimentele lui; şi n-a făcut-o niciodată. Şi l-a iubit prea mult ca să-l părăsească.

Deci, am trecut prin aceleaşi momente ca şi tine. De cîte ori era de serviciu, o urmăream cum tresărea ori de cîte ori suna telefonul, observam cum devine palidă cînd bătea cineva la uşă. Vedeam cum îl îmbrăţişa strîns dimineaţa la plecare şi seara cînd se-ntorcea teafăr acasă. Mai întîi, eram prea tînără să înţeleg sau să observ ceva neobişnuit. Credeam că mămicile copiilor devin nervoase cînd tăticii pleacă la lucru.

Apoi m-am făcut mare şi atunci mi-am dat seama. O vedeam pe mama rozîndu-şi unghiile şi măsurînd la nesfîrşit camera, plină de nelinişte. O auzeam urmărind la televizor sau la radio emisiunile despre pericolele ce-l pîndeau pe un poliţist în acţiune şi o atmosferă terifiantă stăruia în încăpere. Mă obişnuisem să aud cum tata suna imediat, deoarece ştia că toate acestea o torturau.

Thor veni mai aproape sprijinindu-şi mîinile de speteaza unui scaun, pe care începu să-l strîngă cu putere, pe măsură ce asculta.

– Ce s-a întîmplat?

– A fost ucis. Pepper avu un zîmbet chinuit. Dar, ca o ironie a soartei, înţelegi, tata n-a murit în exerciţiul funcţiunii. Moartea i s-a datorat unuia dintre acele „accidente" absurde care încarcă formularele statistice. Se ducea cu maşina pînă la piaţa din cartier să cumpere – nu mai ştiu ce. Un şofer beat îşi întorcea maşina şi a răzuit cu ea

botul maşinii tatei. A murit pe loc, iar acel şofer a fugit.

Ea clătina uşor din cap.

– Eram acasă, aşteptîndu-l cu cina, cînd cineva a bătut la uşă. Foarte ciudat; cînd mama a mers să deschidă şi l-a văzut pe partenerul tatei stînd în uşă, n-a avut nici o presimţire. Înţelegi, tata nu era de serviciu. Nu-şi luase nici măcar pistolul.

– Trebuie să fi trecut printr-o perioadă foarte grea amîndouă, murmură Thor, uimit de similitudinea aproape incredibilă a vieţii lor de pînă acum.

– Aşa e. Pepper îşi ridică bărbia şi întîlni ochii lui plini de înţelegere. Dar amîndouă am învăţat ceva foarte important. Prima mea reacţie era asemănătoare cu a ta. Hotărîsem să nu trec niciodată prin ceea ce trecuse mama şi să nu las pe nimeni să sufere din cauza mea. Dar mama a devenit mai puternică. Nu, pentru că cel mai mare rău tot se întîmplase, iar ea nu mai avea de ce să se teamă, ci pentru că a înţeles cît de mult o hărţuise şi o înşelase frica în toţi aceşti ani, a înţeles că viaţa lor ar fi putut fi mult mai plină şi mai fericită, dacă ea ar fi reuşit s-o trăiască aşa cum era, în loc să fie continuu terorizată de ceva ce n-avea cum controla.

Ea m-a făcut să-nţeleg toate acestea. M-a învăţat că cel mai rău lucru pe care îl poate face

cineva este să regrete orice. Viaţa e prea scurtă pentru regrete. Mama a descoperit asta prea tîrziu, nu şi eu. Am participat adesea la acţiuni temerare, mi-am asumat riscuri, dar niciodată n-am regretat, Thor. Şi nici nu intenţionez vreodată.

Mîinile lui se strînseră pe spateaza scaunului.

– Iar eu nu intenţionez să văd vreodată pe cineva suferind din cauza mea.

Pepper rîse brusc. Un rîs crispat, aspru.

– Crezi că-i poţi feri pe ceilalţi de afecţiunea pentru tine? Dar Jean? După cinci ani crezi că se gîndeşte la tine doar ca la un patron şi că nu te cunoaşte? Că nu va fi cutremurată dacă ţi se va întîmpla ceva? Dar ce zici de Cody? Pînă la moartea tatălui tău ţi-a fost cel mai bun prieten, iar apoi i-ai trîntit uşa în nas. Dar continuă să-ţi stea prin preajmă, nu-i aşa? Continuă să vină, pentru că ţi-e prieten şi ţine la tine.

Dar Lucifer? Oh, e doar un cal... Dar ştim amîndoi că şi animalele au simţire.

Thor, toţi îi facem pe cei dragi să sufere, chiar dacă nu vrem. N-avem de ales. Şi noi la rîndul nostru suferim pentru cei pe care-i iubim. Nu-i putem proteja pe cei dragi de lucrurile pe care nu le putem controla. Nu putem trăi izolaţi nici noi, nici ei.

– Pepper...

Întinzîndu-se, ea îi apăsă uşor două degete pe

buze, stăvilindu-i şuvoiul de cuvinte.

– Gîndeşte-te la asta, îl îndemnă liniştită. Este tot ce-ţi cer, Thor. Dacă pînă la urmă hotărăşti că nu-ţi întinezi viaţa... făcîndu-i pe alţii să sufere, atunci asta e. Ţi-am mai spus că-mi voi da seama dacă te-ai hotărît de-a binelea să dai bir cu fugiţii. Dar mi-ai cerut să fiu sinceră, deci trebuie neapărat să afli ceva: chiar dacă diseară ies pe uşa asta şi plec pentru totdeauna, nimic nu se va schimba; îţi convine sau nu, vei rămîne bărbatul pentru care întotdeauna cineva îşi va face griji.

Cu o singură mişcare, Thor o trase spre el, cuprinzînd-o cu braţele într-o strînsoare de urs.

– Cînd vei înceta să mă uimeşti? o întrebă cu o voce răguşită, în timp ce-i mîngîia uşor părul cu bărbia.

Pepper îşi împleti braţele în jurul taliei lui, simţind cum apăsarea trupului greu îi stîrneşte nevoia de a-l şti aproape. În loc să răspundă întrebării lui şoptite, puse propria-i întrebare.

– Te superi dacă te îmbrăţişez numai puţin?

– Ar însemna să fiu nebun, şopti mai mult pentru sine.

– Thor?

– Hmmm?

– Bine-ai venit acasă. Mi-a fost dor de tine.

El rămase o clipă nemişcat, apoi o luă în braţe şi începu să meargă spre scări.

– Şi mie mi-a fost dor, spuse îmbufnat. Apoi:
– Pepper?
– Hmmm?
– Vrei ca mîine să-mi arăţi casa ta pe roate?
– Dacă-ţi face plăcere.
– Cred c-a sosit timpul, nu-i aşa?
– Aşteptam doar să-mi spui.
– Diana, peţitoarea, salvatoare a inimilor singuratice, zeiţă a vînătorii, cum am reuşit să te cuceresc?
– Ai răspuns unui anunţ din ziar.

În dimineaţa următoare, el vizită casa lui Pepper, văzînd piesele de puzzle cum se asamblează de la sine. Acolo era totul, aşa cum spusese, dar se releva doar celor care doreau cu adevărat să vadă şi ştiau ce să caute.

Era veselă, strălucitoare, un talmeş-balmeş de amintiri. Erau acolo instantanee ale prietenilor din întreaga lume, amintiri din locurile pe care le văzuse.

Legături, relaţii.

Ca o pisică explorînd totul, cu permisiunea zîmbitoare a lui Pepper, Thor se uita prin cutiuţe şi cotloane. Găsi probe ale spiritului ei competitiv, materializat în trofee şi medalii. Mai observă că trofeele în sine însemnau prea puţin pentru ea; le folosea să proptească uşile deschise, sau ca presse-papier-uri, sau erau uitate pe un raft pră-

fuit din debara.

În casete mici, cu un design obişnuit, încastrate în perete, păstra colecţii de jad şi ivoriu, pupăcioşii cu figuri creionate de copiii cu care se împrietenise pe drum. Cărţile stăteau îngrămădite pe rafturi sau stivuite prin colţuri. Pe policioare se aflau din loc în loc animale împăiate, deteriorate. O combină compact-stereo era înconjurată de benzi şi albume.

Din talmeş-balmeşul din acest cămin primitor, se desprindea portretul unei femei care-şi făcea prieteni şi-i păstra, care era extrem de curioasă, adora competiţiile şi înfruntările, care fusese pretutindeni – şi probabil văzuse totul – şi reuşise cumva să-şi păstreze entuziasmul pentru tot ce-o înconjura.

„Pentru tot ce-o înconjura" medita Thor, privind tăcut în jur. Aceasta era Perdita-Elizabeth Patricia Reynolds. Cinstită, curajoasă, impulsivă, plină de umor, inteligentă, grijulie, cînd exuberantă, cînd gînditoare. Cîte femei erau în ea?

„Atîtea cîte sînt necesare", spusese odată.

Acum privi spre faţa ei zîmbitoare, spre ochii ce străluceau plini de căldură şi-şi aminti de noaptea anterioară, de pasiunea ei, care găsise din nou în el o rezonanţă uluitoare. Ca un ghimpe îşi croise drum pe sub pielea lui, dar ciudat era faptul că nu-l durea deloc. Şi se întrebă dacă nu cumva era prea tîrziu ca ea să-l mai poată învăţa

ceea ce şi el era acum dornic să ştie.

Renunţase în timp la o parte atît de însemnată din el însuşi, încît nu mai era sigur că mai are acces la unele sentimente, în care să pună ordine şi cărora să le găsească sensul potrivit. Ar fi dorit să-i iasă ei în întîmpinare, dar nu ştia în ce fel. Şi cum ea nu-i spusese niciodată în cuvinte simple ceea ce, de fapt, tînjea să audă, îi era frică.

– Pepper?

– Hmm?

– Casa ta e frumoasă.

– Mulţumesc, speram să-ţi placă.

Trecură zilele încărcate de rîs şi prietenie, iar nopţile pline de vrajă. Pepper îl învăţa pe Thor cum să îngrijească un pudel recalcitrant şi ori de cîte ori avea ocazia îi cerea să vorbească despre meseria lui. Îi povesti la rîndul ei alte experienţe incredibile şi îl încurajă să vorbească despre felul cum decurgea viaţa lui înainte de aterizarea ei intempestivă. Îi cînta la pian, descoperind în acelaşi timp că pianul era al mamei lui şi că el nu ştia deloc să cînte. Îi găti. Dansă, spre amuzamentul lui Thor, un dans pe care-l învăţase într-una din călătoriile ei pe care-l numi „Dansul vălului". Totul concura la realizarea unor seri foarte reuşite.

O săptămînă. Două.

Pepper avea motivele ei să nu-i spună lui Thor că-l iubeşte – deşi credea că dacă el nu şi-a dat

seama pînă acum, atunci însemna că era la fel de orb ca un liliac. Dar tăcerea lui în privinţa acestui subiect – dacă aveau sau nu un viitor comun – o intriga peste măsură.

Cum intuiţia, cît şi instinctul o părăsiseră, nu se putea împiedica să nu se gîndească la faptul că Thor închisese ermetic acea parte din el însuşi, iar acum devenise foarte greu s-o descătuşeze.

Singurul ei gînd era că probabil el era mulţumit cu limitele nedefinite ale relaţiei lor.

Dar Pepper nu era. E adevărat că îi spusese cu toată sinceritatea că ea putea pleca oricînd. Dar ştia că fiecare zi petrecută împreună cu el însemna să-i fie din ce în ce mai greu, în momentul cînd ar fi fost nevoită să plece.

Că nu o va lăsa să plece.

Deci, închizînd ochii şi adresînd o rugăciune sfîntului protector al îndrăgostiţilor, Pepper se angajă în cel mai important joc al vieţii ei.

Capitolul 10

Thor păşi în sufragerie şi se opri, iar un val de răceală îl străbătu din cap pînă-n picioare în timp ce-o auzea pe Pepper vorbind la telefon. Se surprinse încordîndu-şi auzul pentru a descoperi o nuanţă de ezitare în tonul ei, o undă de regret... ceva. Dar vocea îi era liniştită, nu trăda nici o emoţie. Îi putea vedea limpede profilul; părea serios şi decis, iar privirile ei rătăceau prin cameră, cu o intensitate nefirească.

– Da, domnule Morris, am discutat cu domnişoara James. Da, m-am gîndit la asta şi m-am decis să nu preiau slujba permanent. Da, şi mie-mi pare rău. Nu, mi-a plăcut la nebunie. Îmi

plac animalele. Ei bine, cred că e timpul să plec.

Pentru prima dată Thor remarcă o ezitare, un tremur în vocea ei, care apoi îşi recăpătă siguranţa.

– Domnişoara James v-a vorbit despre mine, nu? Da, îmi place să călătoresc. Voi părăsi probabil ţara, după ce voi preda afacerea. Nu, doar echipamentul. Nu, n-am profesat acasă... la mine. Dacă aţi putea aranja să depozitaţi undeva echipamentul pînă cînd va fi vîndut... Da. Nu, luni nu-i tîrziu. Voi aduce prospectul şi vă veţi convinge că totul e în ordine. La ora două? Perfect. Da. Da, voi fi acolo. Mulţumesc, domnule Morris. La revedere.

Pentru început, Pepper puse receptorul în furcă; mai avea privirile concentrate asupra unor lucruri îndepărtate şi nu prea vesele.

În mîna ei, Thor observă din nou „piatra de îngrijorare", care lipsise în ultimele săptămîni. Doar mişcarea ritmică a degetului mare pe această piatră şi privirile absorbite, îndepărtate, o trădau.

– Mă părăseşti, îi spuse el cu un glas aspru, răguşit. Cînd ea se-ntoarse ca să-l privească-n faţă, el îşi strecură mîinile în buzunarele pantalonilor, ca ea să nu observe că-i tremurau.

Pepper îl privi un timp ca şi cum abia treptat devenea conştientă de prezenţa lui. Apoi zîmbi cu naturaleţe, iar Thor putu vedea limpede cortina ce

se lăsa între ei.

– Azi după-amiază am vorbit cu Kristen. Am încărcat pe o carte de credit costul convorbirii, ca să nu ţi-o treacă pe nota de plată.

– La naiba, Pepper, mormăi, înjurînd-o în gînd pentru meschinăria pe care o afişa. Dar ea continuă voioasă:

– Se pare că fermierul englez avea gînduri serioase, cînd a luat-o pe sus ca s-o ducă în Anglia; se căsătoresc peste trei săptămîni. Şi cum el are tot echipamentul necesar îngrijirii animalelor, Kristen a decis să şi-l vîndă pe-al ei. Mi-a oferit mie afacerea, dar eu am hotărît să mă retrag. Tocmai vorbeam cu avocatul ei ca să aranjeze transferul.

– De ce nu mi-ai spus că mă iubeşti, murmură, auzind sunetul încurcat, neprefăcut al propriei voci.

Pepper se întoarse brusc şi merse la fereastră, privind afară, ca şi cum imaginea pajiştilor îndepărtate o captiva.

– M-am gîndit să plec în Australia, spuse pe un ton de conversaţie uşoară, aruncînd cuvintele peste umăr. Pînă acum am fost doar în trecere: în zbor cu o singură escală de o noapte. Mi-ar plăcea să văd coastele australiene. Şi cangurii şi urşii în libertate. Apoi, poate voi face o croazieră. Întotdeauna am iubit marea. Aş putea...

– De ce nu-mi spui că mă iubeşti, repetă pe un ton neîmblînzit – nici o urmă de nesiguranţă nu

mai răzbătea acum din vocea lui. Observă că Pepper mai ţinea încă în mînă piatra, pe care o mîngîia metodic, fără să-şi dea seama.

– Fifi va fi fericită aici, cu tine. Pe Brutus şi autoduba le voi lăsa la mama, cum fac ori de cîte ori plec în călătorie.

Ea continuă ca şi cum n-ar fi spus nimic, dar vocea îi devenise încordată, nesigură.

– Poate săptămîna următoare. Fotografiile şi paşaportul sînt actualizate.

– La naiba, Pepper. De ce nu-mi spui că mă iubeşti?

Ea se răsuci brusc, iar el putu constata că faţa ei nu mai era calmă.

– Pentru că nu eşti bărbatul care-şi face crestături pe răboji – îi spuse cu o violenţă abia stăpînită. Apoi privi în jos şi-şi văzu „piatra de îngrijorare"; o aruncă în faţa canapelei mormăind un blestem.

Thor scutură din cap.

– Asta ce naiba vrea să mai însemne? întrebă el, cu duritate-n glas.

Pepper îşi încrucişă braţele, dar întîlnindu-i privirea inchizitorială, se linişti.

– Dacă ai fi fost acel gen de bărbat, spuse ea cu voce calmă, şi ţi-aş fi spus... pentru tine ar fi fost un fel de trofeu. Ţi-ai fi amintit mai apoi cu plăcere şi cu un fel de mîndrie. Înţelegi – zîmbi încurcată – încă o cucerire, încă un scalp, încă o

crestătură.

– Pepper...

– Dar nu eşti acest gen de bărbat, îl întrerupse fără menajamente. Nu înţelegi, Thor? Eu voi face parte din trecut. Şi ar fi mai bine să nu spun nimic din ceea ce n-ai putea uita, dacă ai vrea. N-ai avea nimic de regretat.

Thor se-ndreptă încet spre ea, scoţîndu-şi mîinile din buzunare. Cînd ajunse în faţa ei îşi împlîntă privirile în ochii ei.

– Dar tu? întrebă el cu glas înfundat, vei avea regrete?

Ea scutură din cap cu hotărîre.

– Nu... aceste săptămîni care-au trecut... Nu. Nu voi avea nici un regret.

Thor îşi puse mîinile pe umerii ei, iar degetul mare îi mîngîia umărul cu o neobosită nerăbdare.

– Spune-mi că mă iubeşti, spuse pe un ton înfundat, ameninţător, poruncitor.

– Thor, nu-mi îngreuna situaţia. Ţi-am spus că nu-ţi voi complica existenţa, ţi-am spus că nu va trebui să-mi ceri să plec. Dar n-am spus că în acest caz voi fi şi fericită. Nu mă face să regret.

– Spune-mi că mă iubeşti.

Pepper îi privi faţa încordată şi ochii cenuşii nehotărîţi.

– De ce? întrebă cu voce tremurătoare. Tu nu eşti bărbatul care să adune scalpuri la centură. Şi-atunci, de ce?

– Trebuie să te aud spunînd-o, îi spuse cu înverşunare.

– Ştii ce simt...

Pepper simţi cum mîinile lui se încleştează convulsiv pe umerii ei şi observă cum i se zbate un muşchi pe faţa încordată, iar speranţa aproape înmormîntată în sufletul ei se înfiripă din nou primind un nou suflu şi o nouă viaţă.

– Trebuie să te aud spunînd-o. Vocea lui scrîşnită, terifiantă, trăda o profunzime a sentimentelor, la care ea nici nu îndrăznise să spere.

Thor o privea cu intensitate, observînd cum faţa ei se încordează ca şi cum s-ar fi temut să nu fie pălmuită. Dar cînd, în sfîrşit, vorbi, vocea ei era liniştită şi stăpînită şi conţinea acea siguranţă care nu avea nevoie de intensitate sau accente speciale pentru a convinge.

– Te iubesc, Thor.

Ea îşi ridică mîinile pentru a-i atinge faţa uşor, ca pentru a se asigura din nou că aceasta există cu adevărat.

– Te iubesc.

Thor văzu strălucirea ochilor ei frumoşi, expresia pe care o mai văzuse, dar niciodată nu îndrăznise s-o definească. Şi răceala care-l dominase cu ostentaţie încă din momentul cînd intrase în încăpere, îl părăsi în sfîrşit. El o prinse într-o îmbrăţişare sălbatică, strîngînd-o într-un imbold ce depăşea orice închipuire.

– Doamne, Pepper mi-a fost frică!

Mîinile lui îi cuprinseră faţa. Ridicînd-o cu un gest imperios, o sărută cu un ciudat amestec de pasiune şi gingăşie, ce semănau cu un delicat balans pe sîrmă la mare înălţime.

– Te iubesc, Pepper – şi respiră precipitat cînd buzele lui le părăsiră pe ale ei într-un tîrziu – te iubesc cu toată fiinţa mea.

Ea îşi ţinu respiraţia, privindu-l adînc în ochi, avînd sentimentul plenar că se află în faţa unui miracol. Acelaşi miracol care îl uimea şi pe el în egală măsură. Miracolul şi fericirea ameţitoare şi un soi de plenitudine pe care n-o mai simţise niciodată. Braţele ei se strecurară în jurul taliei lui şi ea avu certitudinea că îmbrăţişa cealaltă jumătate a propriei fiinţe.

– Thor...

Palmele lui încă îi mai încadrau faţa, fierbinţi şi ferme.

– Nu pleca, îi spuse el răguşit, stai cu mine.

Ea aprobă, aproape fără să-şi dea seama.

– Cine are nevoie de Australia – murmură ea – s-o lăsăm australienilor.

Privirile lui Thor se pierdură în adîncurile încărcate de iubire ale ochilor ei violeţi.

– Tu şi urmărirea ta! Pînă la urmă ai cîştigat. M-ai prins în capcană.

Pepper se dădu un pas înapoi, renunţînd să-l mai atingă.

– Nu e nici o capcană, Thor. Ea scutură din cap zîmbind. Eşti liber. Spune-mi să plec şi voi pleca. Nu-ţi cer inel sau vreo promisiune.

El înaintă şi-o trase din nou spre el cu hotărîre.

– Dar eu... zîmbi încurcat. Un inel şi întreg cortegiul de promisiuni. Şi nu-mi pasă cîtuşi de puţin cui i-a venit pentru prima dată ideea.

Ea îi zîmbi mulţumită. Dar solemnitatea întrebării care urma o surprinse; cinstit vorbind, nu se aşteptase să simtă nevoia de a se implica cu adevărat.

– Te măriţi cu mine?

Pepper de-abia reuşi să-nghită.

– Thor, nu eşti obligat să te căsătoreşti cu mine. E destul că mă iubeşti. Ea rîse cu un tremur în glas. Asta înseamnă că-ţi încalci regulile de-a binelea!

– O doamnă foarte înţeleaptă mi-a spus odată, zise el adînc mişcat, că uneori regulile trebuie să fie încălcate. Pur şi simplu nu există altă soluţie.

– Thor.

– Mărită-te cu mine, iubito. Te vreau alături pentru tot restul vieţii. Am nevoie de umorul şi tăria şi inteligenţa ta. Şi mai presus de toate, am nevoie de dragostea ta. Trebuie să te leg de mine prin toate firele posibile şi prin promisiunile pe care ai să mi le faci. Şi, la naiba, vreau totul în scris... Acel înscris pe care amîndoi îl înţelegem şi în care credem şi care înseamnă: Pentru totdea-

una.

Foarte vag, Pepper îşi dădea seama că nu mai respira, dar acest fapt nu părea să aibă vreo importanţă. Tot ce putea face era să-l privească în neştire pe bărbatul la care ţinea mai mult decît la viaţa ei. Era copleşită de un profund sentiment de recunoştinţă pentru faptul că, într-un fel sau altul, reuşiseră să treacă peste toate obstacolele pe care viaţa fiecăruia le ridicase între ei, descoperindu-se şi acceptîndu-se unul pe altul.

El o strînse şi mai tare în braţe, privind-o cu ochii unui om care se îndoise de existenţa raiului şi care-l descoperise în pofida tuturor aşteptărilor.

– Sînt mai mult al tău, decît al meu, spuse pe un ton liniştit, dar care trăda o violenţă surdă. Şi voi fi întotdeauna. Dacă vei pleca, o parte din mine te va însoţi. Cea mai mare parte. Şi nu voi fi în stare să te uit, chiar dacă aş vrea. Mă vei hăitui tot restul vieţii. În somn sau în stare de trezie. Mărită-te cu mine, iubito. Rămîi cu mine pentru totdeauna.

Ea reuşi cu greutate să scape de nodul din gît.

– Nu te mai temi că-i vei face să sufere pe cei dragi?

Thor îşi înclină capul şi-o sărută cu gingăşie.

– Întotdeauna mă voi teme, murmură, dar diferenţa este că acum ştiu prea bine cît de goală a fost viaţa mea fără tine.

– Te iubesc, şopti ea, şi vreau să-ţi fiu soţie mai mult decît orice pe lume.

El o strînse-n braţe.

– Sper că asta-nseamnă „da"...

Cîteva ore mai tîrziu stăteau îmbrăţişaţi în patul cel mare, iar dialogul deveni din nou inteligibil:

– Iubiţico?

– Mmm, îmi place, spuse ea mişcată de vorba de alint puţin cam necioplită; nici unul din ei nu prea era obişnuit să folosească vorbe de alint. Ce este, dragul meu?

El o trase mai aproape.

– M-ai şi părăsit?

– Mă bucur că nu trebuie să aflăm, spuse cu dulceaţă în glas.

Deodată el începu să rîdă.

– Era un joc, nu-i aşa?

– Ei bine...

– Oh, Doamne. Pe mîna cui m-am dat?

Pepper se cuibări mai aproape, mulţumită.

– Cel mai mare joc de poker dintre toate, dragul meu.

– Ai trişat din nou.

– Dar nu eşti mulţumit că am avut mîna cîştigătoare?

– De data aceasta, iubiţico, cred că am cîştigat amîndoi.

– Ştiu.

– Cu toate că nu erau cărţi grozave...
– Numai valeţi chiori şi doiari, dragul meu.
– Şi dama de cupă.
– Adevărat. Trişează, să ştii – dama de cupă.
– Nu-i deloc o doamnă.
– E teribilă. De-a dreptul teribilă.
– Cu aşii în mînecă...
– Şi iubire în inimă...

Pepper mai amestecă o dată în compoziţia din tigaie şi gustă, cu un aer critic.

– Tot mai lipseşte ceva, spuse audienţei ei canine, apoi îi dădu o palmă repezită uriaşului motan siamez, care sărise pe masă.

– Nu în timp ce gătesc, spuse ea, punîndu-l cu fermitate la loc pe podea.

– Pentru numele lui Dumenzeu, pisică afurisită, de ce-a trebuit să mănînci foaia cu reţeta? Acum nu mai ştiu ce lipseşte.

Kig Tut îi dădu o labă, fără răutate, sîcîitorului Brutus, apoi se tolăni alene să-şi spele una din labele sale maronii.

– Halal cadou de nuntă mai eşti şi tu, îi spuse Pepper înnegurată. Cody şi ideile lui strălucite! Fifi, nu-i mai linge urechile; ştii că nu-i place!

Dobermanul se retrase într-un colţ cu o ex-

presie jalnică, jignită, după ce dispreţuitoarea pisică mîrîise la ea.

– Trăiesc într-o casă de nebuni, oftă Pepper.

Aruncă o privire fugară spre ceasul din bucătărie şi gîndul sosirii iminente a lui Thor îi umplu sufletul cu o căldură neaşteptată. Mai erau doar cîteva minute. El sunase imediat ce coborîse din avion. Încă o misiune periculoasă încheiată cu succes, se gîndi ea, în timp ce evenimentele anului ce trecuse, i se derulau în minte.

Odată ce făcuse pasul hotărîtor, Thor se descurcase de minune. La început era foarte preocupat, ştia ea, încercînd să recunoască la ea apariţia acelor semne de îngrijorare teribilă, pe care amîndoi şi le aminteau atît de bine de la propriile lor mame. Dar Pepper se hotărîse să nu trăiască în frică, şi se ţinea de cuvînt.

Iar ei descoperiseră că, deşi despărţirile erau invadate de tristeţe, revederile erau minunate. Pepper se străduise să transforme casa într-un cămin. Avînd cu ce-şi umple timpul, atunci cînd Thor era solicitat de munca lui, ea nu se lăsa niciodată pradă gîndurilor negre. Nu mai exista nimic impersonal în casa lor, nimic din casa ce înainte exprima detaşare, indiferenţă. Plante de interior, pături afgane tricotate, fotografii făcute în ultimul an, sau suveniruri adunate de Pepper în timpul călătoriilor, umpleau acum casa. Căminul.

Sprijinindu-se de masă, Pepper îl urmărea dis-

tratã pe Tut cum ataca jucăuş coada lui Brutus. Thor fusese imediat adoptat de prietenii ei, în lunile din urmă, iar Pepper urmărise cu plăcere cum el şi Cody devin din ce în ce mai apropiaţi,

Cody. Pepper chicoti. Trebuie să facă ceva pentru el, cît mai curînd. A fost prea multă vreme singur, de capul lui. Îi trebuia o soţie să-i mai tempereze zburdălnicia. Se gîndi la ciudata sculptură pe care el le-o dăduse cadou, data trecută cînd îi vizitaseră; întotdeauna le aducea cîte ceva. Sculptura era un minunat punct de pornire pentru conversaţii, la petreceri, deoarece nimeni nu părea în stare să-şi închipui ce reprezenta. Acum aceasta decora măsuţa de cafea din „refugiu", iar Tut părea de-a dreptul fascinat de ea.

Deci Cody avea nevoie de un cămin al lui. Pepper trecu în revistă pe cele cîteva prietene nemăritate, pe care le avea. Apoi începu să zîmbească. Desigur, Brooke, de ce nu se gîndise la ea mai devreme?

Perfectă. Şi i se potrivea perfect. Acum... cum să facă să le ofere şansa de a se întîlni...?

Ea îşi alungă din minte această problemă, fiind sigură că va găsi ea ceva, la momentul potrivit. O problemă mai importantă i se contură în minte, provocată de o uşoară durere în şale, care o sîcîia. La naiba, doctorul îi spusese să se odihnească în fiecare după-amiază, dar cu venirea lui Thor, uitase.

Neliniştită, se întrebă dacă Thor era cu adevărat pregătit pentru încă un om pe care să-l îndrăgească şi care să depindă de el, de data aceasta fiind vorba de o fărîmă de umanitate, prin venele căreia curgea propriul sînge. Era ultimul dintre toate, un angajament cu adevărat irevocabil, despre care ei încă nu vorbiseră. Venise pe neaşteptate, desigur, şi doctorul era un pic îngrijorat de faptul că Pepper avea bazinul destul de îngust, dar Pepper era teribil de fericită de cînd aflase vestea.

Cunoscîndu-şi soţul, ea era sigură că şi Thor va fi la fel de fericit, după ce va fi trecut efectul şocului. Se hotărîse să nu-i spună că doctorul a prescris o naştere prin cezariană, amînînd vestea pentru mai tîrziu. De acum încolo... Pepper inspiră adînc şi-şi bătu uşor pîntecul abia rotunjit.

– Nu mai există cale de întoarcere, drăguţo, spuse ea şi chicoti. Chiar atunci auzi zgomotul Corvettei şi zîmbi cînd toate cele trei animale se repeziră la uşa din faţă. Ea reduse focul la plăcinta irlandeză – autentic, ar fi spus Jean – şi aşteptă în bucătărie să-şi întîmpine bărbatul.

Peste cîteva minute intră Thor, ca de obicei în blugi şi sweater. Tut stătea, după cum îi era obiceiul pe un umăr al lui Thor, în timp ce Brutus atîrna sub braţul lui, iar Fifi zburda fericită lîngă el. Pisica mieuna cu vocea ei penetrantă de siameză, Brutus lătra emoţionat, iar Fifi scîncea.

Ochii cenuşii zîmbeau din prag.

– Familia bărbatului singur, spuse Thor stînjenit.

– Mie nu-mi mai vine rîndul? întrebă Pepper sfioasă.

– Glumeşti? Lăsă căţelul şi pisica pe podea, o bătu afectuos pe Fifi şi îşi îmbrăţişă soţia.

Desprinzîndu-se din îmbrăţişare cu răsuflarea tăiată, Pepper reuşi totuşi să spună fericită:

– Iubesc întoarcerile acasă!

– Mmm. Şi eu. Thor îşi înfundă faţa în adîncitura umărului ei, respirînd aroma dulce, bine cunoscută. Eşti foarte atrăgătoare astăzi, iubiţico. Nu te văd prea des în fustă.

– M-am gîndit să mai schimb, murmură ea, fără să-i spună că doar atunci cînd a observat că toţi pantalonii îi erau prea ficşi, s-a gîndit să consulte un doctor.

Cînd cronometrul cuptorului anunţă că mîncarea e gata, el o eliberă din strînsoare – fără nici o tragere de inimă, spre încîntarea ei – şi se aşează pe un scaun în faţa barului, urmărind-o cum scoate plăcinta din cuptor.

– Miroase bine. Ca tot ce găteşti, de altfel.

– Plăcintă irlandeză.

– Mă voi îngrăşa cu zece kilograme.

– Dacă nu te-ai îngrăşat pînă acum, n-o vei face niciodată.

Pepper închise cuptorul.

– A fost greu? A durat mai puţin decît de obicei.

Se obişnuiseră să discute despre munca lui Thor. Deşi nu insista prea mult, Pepper putea afla în ce consta aceasta cu adevărat.

– Nu, a fost destul de simplu. La început a fost vînt puternic, dar odată ce s-a potolit, n-am mai avut probleme.

– Bun.

Pe neaşteptate Thor întrebă:

– L-ai văzut pe Cody în ultima vreme?

Pepper puse plăcinta deoparte, să se răcească, şi-l privi surprinsă.

– De fapt chiar ieri. L-am întîlnit întîmplător în Bangor şi-am luat prînzul împreună. De ce?

Thor zîmbi silit.

– Dacă-aş fi fost un bărbat gelos...

– Poţi fi chiar mai mult decît atît.

– Mulţumesc, chiar sînt. Totuşi trebuie să facem ceva cu amicul. Cred că instinctul tău de peţitoare ar trebui să fie revoltat de celibatul lui Cody.

– Chiar este. Mă gîndesc la asta. Părînd interesat, Thor întrebă direct:

– Cine?

– Se numeşte Brooke Kennedy şi n-o cunoşti. Îţi voi vorbi mai tîrziu despre ea. De ce m-ai întrebat de Cody?

Thor se încruntă.

– Ei, mi-a lăsat un pachet la aeroport. Mă gîndeam c-ai putea ştii tu ceva despre el.

– Ce fel de pachet?

Fără un cuvînt, Thor se ridică şi părăsi bucătăria, revenind după o clipă cu pachetul. Era o cutie albă legată cu o panglică roşie, strălucitoare. Dezlegă panglica, ridică capacul şi sprijini cutia de bar, în plcioare, dezvăluindu-i conţinutul.

Privind în jur cu ochii – doi nasturi strălucitori – era un urs obişnuit, nu prea mare. În jurul gîtului avea două panglici împletite, una albastră, alta roz.

Pepper îl privea întruna, cu gura căscată. Al naibii tip, cum o fi ghicit? Ea nu-i spusese nimic. Apoi Pepper îşi dădu seama că, după ce aflase de la doctor vestea, fusese foarte aeriană şi probabil că visa cu ochii deschişi. Şi cu siguranţă puteai conta pe Cody cînd era vorba să pună lucrurile cap la cap, se gîndi ea stînjenită.

Thor stătea din nou cocoţat pe un scaun privind încruntat pachetul.

– Ştiu că lui Cody îi place să ne sporească menajeria, asta e limpede, dar de ce un urs împăiat, pentru numele lui Dumnezeu?

Pepper merse şi se aşeză pe genunchii lui Thor, înlănţuindu-i gîtul cu braţele, zîmbind.

– Dragul meu, Cody a vrut să mi-o ia înainte şi să-mi fure bomba; prima dată cînd îl văd, îl sugrum.

– Să ţi-o ia înainte?

Thor o înlănţui cu braţele şi o trase spre el.

– Ce vrei să spui?

– Ei, el nu era sigur, pentru că nu i-am spus nimic, dar trebuie să fi ghicit. Şi mai spui că am o faţă de pokerist!

– Pepper!

– Ei bine, la naiba, n-am vrut să-ţi spun aşa. Programasem o cină tihnită, la lumina lumînărilor, cu vin şi muzică în surdină.

– Pepper – Thor începuse să fie nervos – ce tot te chinui şi nu mai ajungi să spui odată?

– Sînt însărcinată, spuse ea simplu.

– Eşti... expresia plină de nervozitate a lui Thor se transformă într-o stare de năuceală. Eşti...

– În-săr-ci-na-tă, silabisi ea. Şi sper că nu te superi, dragule, pentru că mie îmi cam place ideea. Vreau să spun, ce dacă va mai fi cineva drag? Dormitorul din faţă e ideal pentru bebeluş, nu crezi?

– Cameră de copil, murmură el pierdut. Ochii lui cenuşii, uluiţi, priviră, lung, cu un aer rătăcit într-ai ei, cîteva clipe, apoi îşi reveniră. Şi te simţi bine? întrebă îngrijorat. De ce ai gătit tu. Unde este Jean? Ea ar fi trebuit s-o facă.

– Jean e la sora ei, sărmana femeie a căzut şi şi-a rupt piciorul, iar Jean s-a dus s-o ajute. Şi mă simt foarte bine, iubitule. Chiar nu te deranjează copilul?

– Să mă deranjeze? Eu... Thor îşi drese tare glasul. Nu doar că nu m-am gîndit niciodată să fiu tătic.

– Ai un răgaz de şase luni să te obişnuieşti cu ideea.

– Şase luni. Înghiţi în sec. Nu este prea mult.

– Nu ai nevoie de mai mult. Îi zîmbi iubitoare. Tăticul băieţelului sau tăticul micii prinţese, oricum ar fi, va fi un tată minunat, iubitule.

Thor o îmbrăţişă brusc, îngropîndu-şi faţa în curba gîtului ei.

– La naiba, tu şi urmărirea ta, spuse răguşit, uite în ce m-aţi vîrît.

– Eu credeam că-i tocmai invers!

El îşi ridică fruntea, iar ochii lui, suspect de strălucitori, îi zîmbeau.

– Te iubesc, să ştii. Din ce în ce mai mult, cu fiecare zi ce trece. Şi de-abia aştept întîlnirea cu micuţul tăticului, care o fi el.

– Micuţul tăticului drag. Pepper îl sărută cu gingăşie. Te iubesc, Thor. Te voi iubi întotdeauna.

Tachinînd-o, Thor murmură pe neaşteptate:

– Chiar dacă-l voi avertiza pe Cody că vrei să-i iei scalpul?

– Chiar dacă-l vei avertiza pe Cody. Ştii că joc cinstit, iubitule. Îl voi avertiza eu însămi.

Thor ridică o sprînceană.

– Eşti aşa sigură pe tine? Şi-n definitiv cine este această Brooke Kennedy?

Pepper îi povesti pe larg şi cu de-amănuntul, iar la sfîrşit soţul părea destul de contrariat.

– Nu pare-a fi deloc genul lui.

– I se potriveşte perfect.

– Peţitoarea are ultimul cuvînt, nu?

– Eu te-am prins pe tine, nu-i aşa?

– Asta-i sigur. Sărmanul Cody.

– Păstrează-ţi compasiunea. Cody va fi prea ocupat, ca să-şi poată plînge de milă.

– Prea ocupat?

– Ca s-o urmărească pe Brooke.

– Oh, ea va fugi, nu-i aşa?

– Într-un cerc teribil de confuz, derutant. Posibil că va fi grozav de interesant.

– Ah, iubiţico...

– Da, iubitule?

– Eşti primejdioasă.

– Totuşi?

– Totuşi eu am această curioasă atracţie faţă de primejdie.

Sfîrşit